

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและ
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

Variation of /v/ in Syllable Initial and Syllable Final Positions of English Words

According to Style and English-Language Experience of Thai Students

นามผู้วิจัย นางสาวหรินฟ้า รongวริยะพานิช

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์หม่อมหลวงจรัลวิไล จรุงญโรจน์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์กิติมา อินทร์มพรรย์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและ
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

Variation of /v/ in Syllable Initial and Syllable Final Positions of English Words According to
Style and English-Language Experience of Thai Students

โดย

นางสาวหรินฟ้า รongวิริยะพานิช

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์)

พ.ศ. 2552

हरिनฟ้า รongวริษะพานิช 2552: การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำ
ภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย ปรินญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวง จรัลวิไล จรุงโรจน์, Ph.D.
183 หน้า

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและเปรียบเทียบรูปแปรในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้น
พยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน
ในวจนลีลาที่ต่างกัน รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ
ได้แก่ วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นิสิตเพศหญิงระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จำนวน 20 คนซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
สูง จำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 10 คน โดยวจนลีลาที่ศึกษา ได้แก่
วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็น
ทางการ และการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จากการ
เก็บข้อมูลการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในวจนลีลา
ทั้ง 3 แบบ

ผลการศึกษาพบว่า /v/ ปรากฏรูปแปรทั้งหมด 10 รูป ซึ่งแบ่งเป็นรูปแปรที่มีความถี่มาก 5 รูปเรียงตาม
ความถี่มากไปหาน้อย คือ [v], [w], [f], [p] และ [ø] ตามลำดับ และรูปแปรอื่น ๆ ในระดับความถี่น้อยมากอีก 5
รูป ได้แก่ [t], [b], [d], [s] และ [tʃ] ซึ่งแต่ละรูปนั้นมีความถี่ในการปรากฏรวมกันไม่ถึงร้อยละ 1 ทั้งนี้พบว่า [w]
และ [b] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ขณะที่ [p], [ø], [t], [d], [s] และ [tʃ] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้าย
พยางค์เท่านั้น

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงของ /v/ ในคำ
ภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] มี
ความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น และพบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ใน
การปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำซึ่ง
สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

Harinfah Rongwiriyanich 2009: Variation of /v/ in Syllable Initial and Syllable Final Positions of English Words According to Style and English-Language Experience of Thai Students.
Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics.
Thesis Advisor: Assistant Professor Mom Luang Jaralvilai Charunrochana, Ph.D. 183 pages.

The purpose of this research is to investigate and compare the variation of /v/ in syllable initial and final positions in English words pronounced by Thai students with different English-language experience in different styles. Moreover, this study aims to study the relationship between the variation of /v/ and the social variables: style and English- language experience.

The subjects are 20 first-year female students majoring in English at the Faculty of Humanities, Naresuan University, divided into two groups. Half of the subjects are the speakers with high English-language experience, and the rest are ones with low English-language experience. The chosen styles in the research are interview (informal style), passage reading (formal style) and minimal pair reading (the most formal style). The data in the study were collected from the variation of /v/ in both positions in English words pronounced by the subjects in the three styles.

The findings show that there are 10 variants of /v/ classified as 5 high frequency variants arranged from maximum to minimum: [v], [w], [f], [p] and [∅] respectively and as the other very low frequency variants: [t], [b], [d], [s] and [ft], occurring less than 1 percent altogether. Regarding the positions, [w] and [b] are found only in initial positions, but [p], [∅], [t], [d], [s] and [ft] occur only in final positions.

The analysis also shows that there is a significant relationship between the variation of /v/ in English words and the social variables. As for styles, it is found that the more formal the style, the more frequently the standard variant [v] occurs. With regard to English-language experience, the results reveal that the subjects with higher English-language experience pronounce [v] more frequently than those with lower English-language experience. Therefore, all the results coincide with the hypotheses of the research.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ล. จรัลวิไล จรุงญโรจน์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในความกรุณาอย่างสูงที่อุทิศเวลาอันมีค่าในการให้ความรู้ คำแนะนำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ ความช่วยเหลือและกำลังใจ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่ตลอดระยะเวลาในการจัดทำจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชไมภักดิ์ ไม้กัลลัด ประธานการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจทานแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.แมรี สารวิทย์ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติศาสตร์ ตลอดจนคำแนะนำปรึกษาต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบคุณคณาจารย์ทุก ๆ ท่านในภาควิชาภาษาสาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และกรุณาให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยเสมอมา นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณนิติระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีการศึกษา 2550 ที่สละเวลาและให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณ คุณ จิตติชฎานันท์ ศรีแก้ว สำหรับความช่วยเหลือในการทดลองงานวิจัยนำร่องที่โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี และกำลังใจที่มีให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอบคุณ คุณศศิทธิ์ ลีลาถาวรชัย ที่สละเวลาช่วยในการเก็บข้อมูล

สุดท้าย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่เป็นกำลังใจสำคัญ ให้ความห่วงใย และให้การสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมา รวมทั้งขอขอบคุณ คุณสุวิทย์ พัฒนพงศ์พิทักษ์ ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา และขอขอบคุณในน้ำใจและความปรารถนาดีของเพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ ในภาควิชาภาษาสาสตร์ สำหรับคำปรึกษาและกำลังใจที่มีให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา

हरินฟ้า รongwiriyapanich

ตุลาคม 2551

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์	7
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	8
ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	8
เสียงเสียดแทรก	14
การแปรของภาษา	18
ตัวแปรทางสังคม: วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษา	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย	
ตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	31
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	41
การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
งานวิจัยนำร่อง	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	53

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวจนลีลา	
และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	58
การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลา	67
การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	90
การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสบการณ์ทาง	
ภาษาอังกฤษ	108
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	146
สรุปผลการวิจัย	146
อภิปรายผลการวิจัย	156
ข้อเสนอแนะ	158
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	160
ภาคผนวก	167
ภาคผนวก ก แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	168
ภาคผนวก ข รูปภาพและคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์	172
ภาคผนวก ค รายการคำศัพท์พร้อมความหมาย	177
ภาคผนวก ง ข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้อ่านออกเสียง	179
ภาคผนวก จ รายการคู่เทียบเสียงที่ใช้อ่านออกเสียง	181
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	183

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย	9
2	หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ	11
3	การจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	45
4	ความถี่ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง	59
5	รูปแปรของ /v/ แยกตามตำแหน่งที่ปรากฏ	60
6	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	61
7	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	62
8	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	64
9	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	65
10	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	68
11	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
12	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลา แบบการอ่านคู่เทียบเสียง	71
13	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา	72
14	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส	75
15	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	76
16	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	78
17	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยจำแนกตามวจนลีลา	79
18	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส	82
19	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	83
20	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
21	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามวจินลีลา	86
22	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยจำแนกตามวจินลีลา	88
23	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	91
24	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	92
25	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	93
26	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	96
27	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	97
28	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	99
29	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
30	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	102
31	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	104
32	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	106
33	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	109
34	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	110
35	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	112
36	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำแนกตามวัจนลีลา	113
37	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	116
38	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	118

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
39	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	119
40	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำแนกตามวจนลีลา	121
41	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา โดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	124
42	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	127
43	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	128
44	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	129
45	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	132
46	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	133
47	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	134

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
48	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	137
49	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	138
50	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	140
51	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยควบคุมวัจนลีลา	143

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ตัวอย่างรูปภาพที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลา แบบการสัมภาษณ์	51
2	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกวจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษอังกฤษ	61
3	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษอังกฤษ	63
4	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษอังกฤษ	64
5	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษอังกฤษ	66
6	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	68
7	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	70
8	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลา แบบการอ่านคู่เทียบเสียง	71
9	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา	73

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
10	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส	75
11	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	77
12	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	78
13	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยจำแนกตามวจนลีลา	80
14	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส	82
15	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	83
16	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	85
17	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามวจนลีลา	86
18	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยจำแนกตามวจนลีลา	89

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
19	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	91
20	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	92
21	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	94
22	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	96
23	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	98
24	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	99
25	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	101
26	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	103
27	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	104

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
28	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	107
29	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	109
30	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	111
31	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	112
32	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำแนกตามวจนลีลา	114
33	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์	117
34	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	118
35	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง	119
36	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำแนกตามวจนลีลา	121

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
37	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษ จำแนกตามวจนลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	125
38	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	127
39	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	128
40	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	130
41	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	132
42	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	133
43	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	135
44	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ	137
45	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง	139

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
46	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่าน คู่เทียบเสียงจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	140
47	รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยควบคุมวจนลีลา	144
ภาพผนวกที่		
1	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 1	173
2	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 2	173
3	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 3	173
4	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 4	174
5	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 5	174
6	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 6	174
7	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 7	175
8	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 8	175
9	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 9	175
10	รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 10	176

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

แม้ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาราชการและเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนไทยในชีวิตประจำวัน หากแต่ว่าภาษาอังกฤษก็ยังถือเป็นภาษาที่เข้ามามีบทบาทสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ในแวดวงต่าง ๆ ในสังคมไทย เช่น แวดวงสื่อสารมวลชน แวดวงวิชาการ หรือแวดวงการแพทย์ สำหรับในแวดวงการศึกษา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น นักเรียนและนักศึกษาไทยนอกจากจะเรียนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่แล้ว ยังต้องเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศด้วย ซึ่งจะเริ่มเรียนในระดับชั้นที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ ในโรงเรียนบางแห่งนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล บางแห่งเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถม จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของคนไทยนั้นเป็นการเรียนหลังจากที่เริ่มเรียนภาษาไทยได้เพียงเล็กน้อย (เพ็ญสินี กิจคำ, 2547: 1) อย่างไรก็ตาม ในการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนและนักศึกษาไทยจำนวนมากยังคงประสบปัญหาในการออกเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษ ดังที่ Williams (2535 อ้างใน สมพิศ เฮอร์ณี, 2544: 7-8) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ปัญหาหนึ่งของการเรียน คือ การออกเสียง โดย Williams พบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยนั้นมีการแปรเปลี่ยนไป โดยเฉพาะผู้เรียนชาวไทยที่ได้รับการฝึกฝนและเลียนแบบการออกเสียงจากครูไทยที่มีความสามารถและทักษะในการพูดภาษาอังกฤษในซีดจำกัดจะออกเสียงมาตรฐานของคำภาษาอังกฤษแปรเปลี่ยนไปหรือไม่ตรงกับมาตรฐาน โดยสาเหตุสำคัญมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีอิทธิพลต่อภาษาต่างประเทศ

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาจำนวนมากประสบปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า /v/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่เป็นปัญหามากในการออกเสียงสำหรับนักศึกษา โดยสาเหตุหลักประการหนึ่งดังที่กล่าวไปแล้ว ก็คือ หน่วยเสียงนี้ไม่พบในระบบเสียงภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ก็ตาม (Chunsuvimol and Ronakiat, 2000: 1) กล่าวคือระหว่างหน่วยเสียงพยัญชนะในระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้น หน่วยเสียงพยัญชนะที่ถือว่ามีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างระบบเสียงในสองภาษานี้ ก็คือ หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่ม

เสียดแทรก (fricative) เพราะหน่วยเสียงกลุ่มนี้ในระบบเสียงภาษาอังกฤษประกอบไปด้วย /f/, /v/, /s/, /z/, /h/, /θ/, /ð/, /ʃ/ และ /ʒ/ รวมเป็นจำนวน 9 หน่วยเสียง แต่ในระบบเสียงภาษาไทย หน่วยเสียงกลุ่มนี้มีเพียง 3 หน่วยเสียงเท่านั้น คือ /f/, /s/ และ /h/ โดยหน่วยเสียงทั้งสามนี้ เป็นเสียงกลุ่มอโฆชะทั้งหมดซึ่งจะปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ (สมพิศ เยอเจริญ, 2544: 6-7) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า /v/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งในหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกที่ไม่มีหรือไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย จึงทำให้เมื่อนักศึกษาไทยบางคนออกเสียงนี้ในคำภาษาอังกฤษ พวกเขาจะประสบปัญหาในการออกเสียงดังกล่าว

นอกจากนี้ การที่ /v/ เป็นหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทยทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ดังที่กล่าวข้างต้น ทำให้เมื่อนักศึกษาไทยบางคนออกเสียงดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ ก็จะมีการแปรของเสียงนี้เกิดขึ้น ซึ่งในการศึกษาเรื่องการแปรของหน่วยเสียง /v/ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยนั้นพบว่า เท่าที่ผ่านมายังมีงานวิจัยที่ทำการศึกษานี้กันน้อยอย่างจริงจังน้อยมาก โดยจากที่ศึกษาพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงหน่วยเสียง /v/ มีการศึกษาหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น ดังเช่นในงานวิจัยของศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล (2548) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย (ดูรายละเอียดในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร) และงานวิจัยของทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ได้ศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย ในประเด็นของหน่วยเสียง /v/ พบว่า หน่วยเสียง /v/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และผลการวิจัยยังพบอีกว่า มีการใช้เสียงอื่น ๆ เช่น [w], [p], [f] และ [θ] แทนหน่วยเสียงดังกล่าว เช่น มีการใช้ [w] แทน /v/ ในคำว่า “van” และ “over” เป็นต้น

ทั้งนี้ เท่าที่พบมีเพียงงานวิจัยของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000) เท่านั้นที่มุ่งเน้นศึกษาการแปรของหน่วยเสียง /v/ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยอย่างจริงจังในงานวิจัย โดยในงานดังกล่าวนอกจากหน่วยเสียง /v/ แล้วยังได้ทำการศึกษหน่วยเสียง /f/ ด้วย ซึ่งสำหรับหน่วยเสียง /v/ นั้น งานวิจัยดังกล่าวได้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของหน่วยเสียงนี้ที่ตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายคำในคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรวันลีลาและชั้นปี แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาการแปรในการออกเสียงดังกล่าวตามตัวแปรวันลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ซึ่งประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั้นก็คือ ความชัดเจนทางภาษาอังกฤษ การเรียนรู้และระยะเวลาในการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษ หรือโอกาสและประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะได้รับจากทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เช่น ประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้จากการเรียนภาษาอังกฤษกับผู้สอนในชั้นเรียนซึ่งในขณะที่สอนผู้สอนพูดภาษาอังกฤษกับผู้เรียน และประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้จากการฟังเพลงภาษาอังกฤษ ตามลำดับ (พัชนี มาลารักษ์, 2540: 75)

ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการแปรของหน่วยเสียง /v/ ของนักศึกษาไทยว่า หน่วยเสียง /v/ จะมีการแปรเป็นเสียงใดบ้างในการออกเสียงนี้ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการแปรในการออกเสียงดังกล่าวตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการดังที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ วัจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ซึ่งสาเหตุที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาการแปรของเสียงดังกล่าวตามตัวแปรวัจนลีลา ก็เพราะว่า วัจนลีลานั้นเป็นตัวแปรทางสังคมตัวแปรหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมากต่อการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการที่มีงานวิจัยจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษในคนไทยได้นิยมนำเอาตัวแปรวัจนลีลา มาศึกษาการแปรของการออกเสียงต่าง ๆ ในคำภาษาอังกฤษ อาทิ การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /r/ ในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษของคนไทยที่อยู่ในนิวยอร์กของ Beebe (1980) การศึกษาถึงการแปรของ /l/ ที่พยัญชนะท้ายคำยืมภาษาอังกฤษของศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำยืมภาษาอังกฤษของศรีพิมล คุณดี (2539) การศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /j/ ในตำแหน่งหน้าสระและท้ายคำในคำภาษาอังกฤษขององอาจ โอโสม (2541) การศึกษาถึงการแปรของ /f/ และ /v/ ที่ต้นพยางค์และท้ายคำในคำภาษาอังกฤษของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000) การศึกษาถึงการแปรของ /θ/ และ /ð/ ในคำภาษาอังกฤษของสมพิศ เยอเจริญ (2544) และการศึกษาในการออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล (2548) เป็นต้น (ดูรายละเอียดของงานทั้ง 7 เรื่องในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร) ซึ่งในแต่ละงานพบว่า วัจนลีลาเป็นตัวแปรที่มีผลทำให้เกิดการแปรของเสียงต่าง ๆ ขึ้น

สำหรับการที่ผู้วิจัยเลือกนำเอาตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมาใช้ศึกษาการแปรของเสียงดังกล่าว ซึ่งแตกต่างจากในงานของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000) เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนจบการศึกษาจากโรงเรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน และแม้ว่าจะเรียนอยู่ในชั้นปีเดียวกัน แต่ก็เริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้าเร็วแตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะทำให้ผลการศึกษาการแปรของภาษาตามชั้นปีมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ตัวแปรชั้นปียังไม่เพียงพอที่จะนำมาศึกษาเกี่ยวกับการแปรของเสียงในภาษาอังกฤษใน

นักศึกษาไทยและผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรอย่างยิ่งที่จะนำเอาตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ มาศึกษาในเรื่องดังกล่าวด้วย

นอกจากนี้จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่าตัวแปรประสบการณ์ทาง ภาษาไม่เพียงมีผลทำให้ภาษาของแต่ละคนแตกต่างกัน เช่นทางด้านเสียง อาทิ งานของ สุชาดา เจริญฤติกุล (2547) ซึ่งนำเอาประสบการณ์ทางภาษามาศึกษาในด้านการแปรในการออกเสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษของคนไทย เป็นต้น (ดูรายละเอียดในบทที่ 2 การตรวจเอกสาร) ตัวแปร ดังกล่าวยังมีผลต่อในด้านอื่น ๆ อีกด้วย เช่น ด้านการเรียนการสอนภาษา อาทิ งานของ วรารักษ์ คล้ายปิ่น (2548) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านและการเขียนของนักเรียน โดยใช้และไม่ใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อการเรียน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์ทาง ภาษามีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านและการเขียนของนักเรียนแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียน โดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อการเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการ อ่านและการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อการเรียน จาก ตัวอย่างงานวิจัยที่กล่าวมานี้ทำให้เห็นว่าประสบการณ์ทางภาษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญในการ นำมาศึกษาเกี่ยวข้องกับภาษาในด้านต่าง ๆ อีกทั้งผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาวิจัยการแปร ของหน่วยเสียง /v/ ตามตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษในผู้พูดคนไทยมาก่อนเลย

จากเหตุผลต่าง ๆ ข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการแปรดังกล่าวตามตัวแปรทาง สังคมทั้งสองประการที่กล่าวมา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจรูปแบบแปรในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำ ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในวัฒนธรรมที่ต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. การออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยนักศึกษาโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ มีการออกเสียงรูปแปรที่หลากหลายโดยรูปแปรที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบในตำแหน่งท้ายพยางค์

2. วจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นทำให้เกิดรูปแปรมาตรฐานมากขึ้น

3. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

4. การแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะหรือกลวิธีในการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาเป้าหมายของผู้พูดภาษาไทย

2. งานวิจัยนี้จะช่วยเป็นพื้นฐานหรือแนวทางในการศึกษาการแปรในการออกเสียงของเสียงอื่น ๆ ในภาษาต่างประเทศโดยผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาในการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2550 เท่านั้น ซึ่งมีจำนวน 20 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำนวน 10 คน และกลุ่มที่มี

ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 10 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนักศึกษาหญิงเท่านั้น เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรทางด้านเพศ เพราะเพศเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการแปรของภาษาด้วย อีกทั้งนักศึกษาชายในสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษดังกล่าวมีจำนวนน้อยมากจนไม่สามารถนำมาแบ่งกลุ่มเพื่อทำการทดลองได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหญิง

2. การวิจัยนี้ศึกษาการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษเนื่องจากในระบบเสียงภาษาไทย ไม่มีหน่วยเสียง /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ดังนั้นการออกเสียงหน่วยเสียง /v/ ไม่ว่าในตำแหน่งใดจึงเป็นสิ่งที่คนไทยไม่คุ้นเคย และอาจทำให้ออกเสียงแปรไปจากมาตรฐานได้

3. การวิจัยนี้ศึกษาการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคม ดังนี้

3.1 วจนลีลาแบ่งออกเป็น 3 วจนลีลา โดยใช้วจนลีลาซึ่งได้แนวคิดมาจากการงานของ Labov (1972) ได้แก่

- การสัมภาษณ์ แทนวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ
- การอ่านข้อความ แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการ
- การอ่านคู่เทียบเสียง แทนวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด

3.2 ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่คัดแปลงมาจากแบบสำรวจของสุชาดา เสวีรัฐกุล (2547) ในการแบ่ง ได้แก่

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ กลุ่มที่ได้คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสุดตั้งแต่อันดับแรกไล่ลงมา จำนวนทั้งสิ้น 10 คน

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ กลุ่มที่ได้คะแนนจากการทำแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำที่สุดตั้งแต่อันดับสุดท้ายไล่ขึ้นไป จำนวนทั้งสิ้น 10 คน

ในกรณีที่เมื่อสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแล้วไม่สามารถคัดเลือกกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงหรือต่ำ 10 คนได้อย่างแน่ชัด เนื่องจากมีนักศึกษาที่มีคะแนนคาบเกี่ยวกันอยู่ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการจับสลากคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ตัวอย่างเช่น หากว่ามีนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงที่สุดในอันดับที่ผู้วิจัยต้องการให้เป็นกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำนวนทั้งหมด 3 คนซึ่งมีคะแนนเท่ากัน กล่าวคือ ผู้วิจัยเหลือจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการอีกเพียง 1 คนเท่านั้น ในกรณีเช่นนี้ผู้วิจัยจะทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการจับสลากคัดเลือกรายชื่อของนักศึกษาออกมา 1 คนจากใน 3 คนนี้ที่มีคะแนนเท่ากันเพื่อให้เป็นกลุ่มตัวอย่างคนที่ 10 ดังกล่าว

นิยามศัพท์

การแปรของภาษา หมายถึง การที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของภาษามีรูปแบบแตกต่างไปจากเดิมหรือมีรูปแบบ (variants) ที่แตกต่างกันออกไป แต่ความหมายแก่นยังคงไม่เปลี่ยนแปลงหรือยังคงเดิม

วจนลีลา หมายถึง รูปแบบหรือลักษณะของภาษาที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษา และตามระดับของความเป็นทางการ

ประสบการณ์ทางภาษา คือ ปริมาณหรือความถี่ของการมีประสบการณ์การใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งนอกเหนือจากภาษาที่หนึ่ง

ในบทที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของเรื่องที่นำมาวิจัย รวมทั้งวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้ของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขอบเขตของการวิจัย และนิยามคำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ตามลำดับ

สำหรับในบทที่ 2 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการตรวจเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ซึ่งแบ่งรายละเอียดต่าง ๆ ออกเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่ ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เสียงเสียดแทรก การแปรของภาษา ตัวแปรวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจเอกสารและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากงานวิจัย ตำรา และเอกสารต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. เสียงเสียดแทรก
3. การแปรของภาษา
4. ตัวแปรทางสังคม ได้แก่ วัฒนธรรมและประสบการณ์ทางภาษา
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยตามวัฒนธรรมและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

เนื่องจากในงานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /v/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงรายละเอียดที่สำคัญเกี่ยวกับหน่วยเสียงเฉพาะที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ

ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างกัน ซึ่งในระบบเสียงของสองภาษานี้มีจำนวนของหน่วยเสียงพยัญชนะไม่เท่ากัน และเมื่อเปรียบเทียบระบบเสียงในสองภาษานี้พบว่า ระหว่างระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงพยัญชนะบางหน่วยเสียงสามารถปรากฏได้ในตำแหน่งที่แตกต่างกัน

1. ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทย

ในระบบเสียงภาษาไทย หน่วยเสียงพยัญชนะมี 21 หน่วยเสียง (กาญจนา นาคสกุล, 2524: 67) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย

ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์	ริมฝี	ริมฝีปากล่าง	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดาน	เพดาน	ช่องเส้น
		ปาก	กับฟันบน		-ปุ่มเหงือก	แข็ง	อ่อน	เสียง
ระเบิด หรือ กัก (Plosive หรือ Stop)	เสียงไม่ก้องมีลม (voiceless aspirated)	ph		th		(ch)	kh	
	เสียงไม่ก้องไม่มีลม (voiceless unaspirated)	p		t		(c)	k	ʔ
	เสียงก้อง (voiced)	b		d				
เสียดแทรก (Fricative)	เสียงไม่ก้อง (voiceless)		f	s				h
กักเสียดแทรก (Affricate)	เสียงไม่ก้องมีลม (voiceless aspirated)					tʃ ^h		
	เสียงไม่ก้องไม่มีลม (voiceless unaspirated)					tʃ		
นาสิก (Nasal)	เสียงก้อง (voiced)	m		n			ŋ	
ข้างลิ้น (Lateral)	เสียงก้อง (voiced)			l				
กึ่งสระ หรือ เป็ด (Semi-vowel)	เสียงก้อง (voiced)	w				j	(w)	
ร้ว (Trill)	เสียงก้อง (voiced)			r				

หมายเหตุ: (ch) และ (c) ในตารางข้างต้น หมายถึง บางตำราวิเคราะห์ให้หน่วยเสียง /tʃ^h/ และ /tʃ/ ในภาษาไทยเป็นเสียงระเบิดหรือกัก /ch/ (ระเบิดหรือกัก ไม่ก้อง มีลม ฐานกรณ์เพดานแข็ง) และ /c/ (ระเบิดหรือกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ฐานกรณ์เพดานแข็ง) ตามลำดับ (w) ในตารางข้างต้น หมายถึง หน่วยเสียง /w/ เป็นหน่วยเสียงที่เกิดที่ริมฝีปาก และโดยเหตุที่ในการออกเสียง /w/ จะมีการยกลิ้นส่วนหลังขึ้นใกล้เพดานอ่อนเป็นลักษณะสำคัญด้วย จึงนับว่าพยัญชนะนี้เกิดที่เพดานอ่อนด้วย

ที่มา: ดัดแปลงจาก กาญจนา นาคสกุล (2524: 22); จินดา เสงสมบูรณ์ (2542: 111);

เทียนมณี บุญจุน (2548: 83) และ จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2549: 80)

เมื่อจำแนกหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยทั้ง 21 หน่วยเสียงตามลักษณะการออกเสียง สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. พยัญชนะเสียงระเบิด (plosive) หรือ เสียงหยุดหรือกัก (stop) มีทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /ph/, /p/, /th/, /t/, /kh/, /k/, /b/, /d/ และ /ʔ/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยที่เป็นเสียง

ระเบิดทั้งหมดสามารถปรากฏต้นพยางค์ได้ แต่มีเพียง 4 หน่วยเสียงเท่านั้นที่สามารถปรากฏเป็นหน่วยเสียงท้ายพยางค์หรือเสียงสะกดได้ คือ /p/, /t/, /k/ และ /ʔ/

2. พยัญชนะเสียงเสียดแทรก (fricative) มีทั้งหมด 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /f/, /s/ และ /h/ โดยหน่วยเสียงพยัญชนะในกลุ่มนี้ในภาษาไทยสามารถปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้

3. พยัญชนะเสียงกักเสียดแทรก (affricate) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /tʃ/ และ /tʃʰ/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งสองหน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยสามารถปรากฏได้ในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น

4. พยัญชนะเสียงนาสิก (nasal) มีทั้งหมด 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /m/, /n/ และ /ŋ/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยที่เป็นเสียงนาสิกทั้งหมดนั้น สามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

5. พยัญชนะเสียงข้างลิ้น (lateral) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /l/ โดยหน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยจะปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น

6. พยัญชนะเสียงเปิด (approximant) หรือเสียงกึ่งสระ (semi-vowel) มีทั้งหมด 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /j/ และ /w/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในกลุ่มนี้ของภาษาไทยสามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

7. พยัญชนะเสียงร้ว (rill) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /r/ โดยหน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยจะปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้

โดยสรุปแล้ว หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยทั้งหมด 21 หน่วยเสียงข้างต้นนี้ใช้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ได้ทุกหน่วยเสียง แต่ใช้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้เพียง 9 หน่วยเสียงเท่านั้น ซึ่งสรุปโดยแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มต่าง ๆ ตามลักษณะการออกเสียงได้ดังนี้

พยัญชนะเสียงระเบิด ได้แก่ /p/, /t/, /k/ และ /ʔ/

พยัญชนะเสียงนาสิก ได้แก่ /m/, /n/ และ /ŋ/

พยัญชนะเสียงเปิด ได้แก่ /w/ และ /j/

2. ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

ในระบบเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยเสียงพยัญชนะมีทั้งหมด 24 หน่วยเสียง (เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์, 2548: 2) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์	ริมฝี	ริมฝีปากล่าง	ลิ้นระ	ปุ่มเหงือก	หลังปุ่ม	เพดาน	เพดาน	ช่องเส้น
		ปาก	กับฟันบน	หว่างฟัน		เหงือก	แข็ง	อ่อน	เสียง
ระเบิด หรือ กัก	เสียงไม่ก้อง (voiceless)		p			t			k
(Plosive หรือ Stop)	เสียงก้อง (voiced)		b			d			g
เสียดแทรก	เสียงไม่ก้อง (voiceless)		f	θ	s	ʃ			h
(Fricative)	เสียงก้อง (voiced)		v	ð	z	ʒ			
กักเสียดแทรก	เสียงไม่ก้อง (voiceless)					tʃ			
(Affricate)	เสียงก้อง (voiced)					dʒ			
นาสิก (Nasal)	เสียงก้อง (voiced)		m			n			ŋ
ข้างลิ้น (Lateral)	เสียงก้อง (voiced)					l			
กึ่งสระ หรือ เปิด	เสียงก้อง (voiced)		w			r		j	(w)
(Semi-vowel)									

หมายเหตุ: (w) ในตารางข้างต้น หมายถึง หน่วยเสียง /w/ เป็นหน่วยเสียงที่เกิดที่ริมฝีปาก และโดยเหตุที่ในการออกเสียง /w/ จะมีการยกลิ้นส่วนหลังขึ้นใกล้เพดานอ่อนเป็นลักษณะสำคัญด้วย จึงนับว่าพยัญชนะนี้เกิดที่เพดานอ่อนด้วย

ที่มา: ดัดแปลงจาก Bronstein (1960 อ้างใน ปรากรมภักดิ์, 2548: 64); Ward (1972 อ้างใน ณรงค์ กงชาตรี, 2526: 16); เทียนมณี บุญจุน (2548: 102) และ จรัลวิไล จริญญาโรจน์ (2549: 81)

เมื่อจำแนกหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษทั้ง 24 หน่วยเสียงตามลักษณะการออกเสียง สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. พยัญชนะเสียงระเบิด (plosive) หรือ เสียงหยุดหรือกัก (stop) มีทั้งหมด 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /p/, /t/, /k/, /b/, /d/ และ /g/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงระเบิดทั้งหมดสามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

2. พยัญชนะเสียงเสียดแทรก (fricative) มีทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ และ /h/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในกลุ่มนี้ทั้งหมดของภาษาอังกฤษปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ยกเว้น /h/ หน่วยเสียงเดียวเท่านั้นที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์

3. พยัญชนะเสียงกักเสียดแทรก (affricate) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /tʃ/ และ /dʒ/ โดยหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งสองหน่วยเสียงนี้ของภาษาอังกฤษสามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

4. พยัญชนะเสียงนาสิก (nasal) มีทั้งหมด 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /m/, /n/ และ /ŋ/ ซึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงนาสิกที่ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายคำ คือ /m/ และ /n/ ส่วน /ŋ/ นั้นสามารถปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น ไม่สามารถปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ได้

5. พยัญชนะเสียงข้างลิ้น (lateral) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /l/ ซึ่งหน่วยเสียงนี้ในภาษาอังกฤษจะปรากฏได้ทั้งที่ต้นพยางค์และท้ายพยางค์

6. พยัญชนะเสียงเปิด (approximant) หรือเสียงกึ่งสระ (semi-vowel) มีทั้งหมด 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /r/, /j/ และ /w/ โดยหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มนี้ในภาษาอังกฤษปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

โดยสรุปแล้ว ทุกหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษสามารถใช้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ได้ ยกเว้น /ŋ/ ซึ่งหน่วยเสียงนี้จะไม่เกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ นอกจากนี้หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษทุกหน่วยเสียงยังสามารถใช้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์หรือเป็นพยัญชนะสะกดได้อีกด้วย ยกเว้น /h/ เท่านั้นซึ่งหน่วยเสียงนี้จะไม่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มหนึ่งที่ได้สังเกตเห็นว่ามีความแตกต่างกันมากระหว่างในระบบเสียงในภาษาไทยและระบบเสียงในภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกของระบบเสียงในสองภาษาดังกล่าวจะพบว่า ระหว่างหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาอังกฤษนั้นมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในแง่จำนวนของหน่วยเสียงในระบบ (Systemic difference) กล่าวคือ ในระบบเสียงในภาษาไทยหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกมีเพียง 3 หน่วยเสียง คือ /f/, /s/ และ /h/ ในขณะที่ในระบบเสียงในภาษาอังกฤษหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกมีถึง 9 หน่วยเสียง คือ /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ และ /h/ ซึ่งจะเห็นได้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกที่มีในระบบเสียงในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในระบบเสียงในภาษาไทยมีดังนี้ คือ /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/ และ /ʒ/

นอกจากนี้จะสังเกตเห็นว่า หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในระบบเสียงภาษาไทยเป็นกลุ่มพยัญชนะอโฆษะทั้งหมด และสามารถอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ได้เท่านั้น ไม่สามารถอยู่ในตำแหน่งท้ายพยางค์หรือตัวสะกดได้ ในขณะที่หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในระบบเสียงภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยกลุ่มพยัญชนะทั้งโฆษะและอโฆษะ รวมทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในระบบเสียงภาษาอังกฤษทั้งหมดสามารถปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ได้ ยกเว้น /h/ เท่านั้นที่ปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์

โดยสรุปแล้ว หน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกระหว่างในระบบเสียงในภาษาทั้งสองดังกล่าวมีความแตกต่างกันในด้านจำนวนหน่วยเสียง ความเป็นโฆษะหรืออโฆษะของหน่วยเสียง และตำแหน่งที่ปรากฏของหน่วยเสียง ซึ่งจะเห็นได้ว่า /v/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่ไม่พบในระบบเสียงในภาษาไทย ซึ่ง /v/ นี้ ในระบบเสียงภาษาอังกฤษดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า สามารถปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ แต่สำหรับหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกในภาษาไทยทุกหน่วยเสียงสามารถปรากฏได้เพียงในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ดังนั้นทั้งจากการที่ในระบบเสียงในภาษาไทยไม่มี /v/ และพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกที่มีในระบบเสียงภาษาไทยทุกหน่วยเสียงเกิดได้เพียงต้นพยางค์เท่านั้น เมื่อผู้พูดคนไทยบางคนออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวในภาษาอังกฤษจึงมีการแปรเกิดขึ้น

เสียงเสียดแทรก

เนื่องจากการวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /v/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก หน่วยเสียงหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงขออธิบายรายละเอียดที่เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเสียงเสียดแทรกพอสังเขป ดังนี้

1. การออกเสียงเสียดแทรก

อมร ทวีศักดิ์ (2542: 29) ได้กล่าวถึงลักษณะการออกเสียงเสียดแทรก (fricative) ไว้ว่า เกิดจากการที่ฐานกรณ์ทั้งสองที่ทำให้เกิดเสียงเข้าใกล้กันในระดับที่สามารถทำให้อากาศที่ไหลผ่านถูกเสียดสี (close approximation) แล้วฐานกรณ์ทั้งสองจะแยกตัวออกจากกันอย่างช้า ๆ และอมร ทวีศักดิ์ยังได้อธิบายเกี่ยวกับเสียงเสียดแทรกไว้อีกด้วยว่า เสียงเสียดแทรกนั้นมีทั้งเสียงที่เป็น โฆษะ (voiced) และอโฆษะ (voiceless) รวมทั้งเป็นเสียงที่มีการใช้ฐานกรณ์ในการแปรเสียงได้ครบทุกฐานกรณ์ในช่องออกเสียง

นอกจากนี้อมร ทวีศักดิ์ (2542: 29) ยังได้สรุปลักษณะทั่ว ๆ ไปของเสียงเสียดแทรกไว้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1. ฐานกรณ์ทั้งคู่เข้ามาใกล้ชิดกันมาก และกระแสลมสามารถพุ่งผ่านไปได้อย่างเรื่อย ๆ โดยไม่มีการกักกั้น
2. เพดานอ่อนจะเปิดหรือทิ้งตัวลงมา หรือยกขึ้นไปปิดสนิทกับผนังช่องคอก็ได้
3. กระแสลมผันผวนและเกิดเสียงเสียดแทรก
4. เวลาที่เปล่งเสียง กระแสลมจะพุ่งออกมาทางช่องปากตรงกลาง ๆ เหนือลิ้น

สำหรับพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547: 36) นั้นได้กล่าวถึงเสียงเสียดแทรกไว้ว่า เสียงเสียดแทรกมีการบังคับกระแสลม (stricture) แบบเปิดแคบ เพราะในการจัดเตรียมเพื่อออกเสียงนั้น อวัยวะที่เป็นฐานกรณ์ทั้งสองจะเข้ามาใกล้กันมาก แต่ไม่ถึงกับจรดกันหรือปิดสนิท ซึ่งจะทำให้ลมต้องเบียดแทรกออกมาระหว่างอวัยวะที่เป็นฐานกรณ์นั้น ๆ

ส่วน Ladefoged (2006: 77-79) กล่าวถึงลักษณะการออกเสียงเสียดแทรกนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ เสียดแทรกมีการสกัดกั้น (obstruction) กระแสลม จึงจัดอยู่ในกลุ่มเสียดปิด (obstruents) และยังคงกล่าวถึงพยัญชนะเสียดแทรกในภาษาอังกฤษว่า มีความหลากหลายน้อยกว่าพยัญชนะเสียดกัก แต่ก็มีหลากหลายของเสียงแปรคล้าย ๆ กับเสียดกัก ซึ่งเนื่องจากพยัญชนะเสียดแทรกและพยัญชนะเสียดกักมีพฤติกรรมเสียงในภาษาค้ำยคลึงกัน Ladefoged จึงได้พิจารณาและสรุปลักษณะที่เหมือนกันระหว่างเสียงพยัญชนะทั้งสองกลุ่มไว้ โดยสรุปได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. เสียงสระที่นำหน้าพยัญชนะเสียดแทรกหรือเสียดกักโฆมะจะสั้นกว่าเสียงสระที่นำหน้าพยัญชนะเสียดแทรกหรือเสียดกักโฆมะ
2. ในตำแหน่งท้ายพยางค์ เสียดพยัญชนะเสียดแทรกและพยัญชนะเสียดกักโฆมะจะยาวกว่าเสียดพยัญชนะเสียดแทรกและพยัญชนะเสียดกักโฆมะ เช่นในคำคู่ “safe, save” [seɪf, seɪv] และ “hit, hid” [hɪt, hɪd] เป็นต้น
3. โดยทั่วไปแล้ว ในการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกและเสียดกักโฆมะท้ายพยางค์ เส้นเสียงจะไม่สั่นตลอดหากเสียงที่ตามมาไม่ได้เป็นเสียงโฆมะ กล่าวคือ หากว่าเสียงพยัญชนะเสียดแทรกและเสียดกักโฆมะท้ายพยางค์ตามหลังด้วยเสียงโฆมะ เสียดแทรกหรือเสียดกักโฆมะนั้น ๆ จะออกเสียงเป็นโฆมะตลอด เช่นในวลีว่า “prove it” เสียง [v] ซึ่งเป็นเสียดแทรกโฆมะจะออกเสียงเป็นโฆมะตลอดเพราะมีเสียงสระซึ่งเป็นเสียงโฆมะตามมาข้างหลัง

โดยสรุปแล้ว ในการออกเสียงเสียดแทรกนั้นฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ได้ (active articulator) จะเคลื่อนที่เข้าไปหาฐานกรณ์ที่เคลื่อนที่ไม่ได้ (passive articulator) โดยทั้งสองฐานกรณ์นั้นจะเคลื่อนเข้ามาใกล้กันจนเกือบติดกันก่อนให้เกิดช่องว่างเล็ก ๆ หรือแคบ ๆ ระหว่างฐานกรณ์ทั้งสอง ซึ่งจะมีกระแสลมบางส่วนถูกกักเอาไว้ และบางส่วนพุ่งผ่านออกไปได้ทางช่องว่างแคบ ๆ ระหว่างฐานกรณ์ทั้งสองดังกล่าวในลักษณะที่เสียดแทรกออกมา จึงทำให้เกิดเป็นเสียงเสียดแทรก

2. ประเภทของเสียงเสียดแทรก

Laver (1994: 258-263); อมร ทวีศักดิ์ (2542: 30) และ Ladefoged (2006: 204-205) ได้กล่าวถึงการแบ่งประเภทของเสียงเสียดแทรกซึ่งสรุปได้ว่า เสียงเสียดแทรกสามารถจัดหรือจำแนกประเภทได้หลายวิธี โดยหนึ่งในวิธีดังกล่าว ได้แก่ การแบ่งประเภทของเสียงเสียดแทรกโดยดูจากลักษณะรูปร่างของลิ้น (shape of the tongue) ซึ่งเสียงเสียดแทรกสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. เสียงเสียดแทรกแบบลิ้นห่อ (grooved fricative) เป็นเสียงเสียดแทรกที่ขณะออกเสียง ลิ้นจะมีลักษณะห่อตัวคล้ายกับเป็นร่องลึกลงไป โดยจะมีกระแสลมไหลผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างฐานกรรณออกจากปาก เช่น เสียง [s], [z], [ʃ] และ [ʒ] เป็นต้น

2. เสียงเสียดแทรกแบบลิ้นแบน (flat fricative) เป็นเสียงเสียดแทรกที่ขณะออกเสียง ลิ้นจะมีลักษณะแบนราบ โดยกระแสลมจะไหลผ่านช่องแคบซึ่งเป็นช่องแคบแนวกว้างออกจากปาก เช่น เสียง [θ] และ [ð] เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังสามารถแบ่งประเภทของเสียงเสียดแทรกโดยใช้คุณสมบัติทางโสตศาสตร์เป็นเกณฑ์ได้อีกด้วย ซึ่ง Ladefoged (2006: 204-205) สนับสนุนว่า วิธีนี้เป็นวิธีในการจัดประเภทของเสียงเสียดแทรกที่ดีกว่า โดยการแบ่งประเภทของเสียงเสียดแทรกด้วยคุณสมบัติทางโสตศาสตร์นี้สามารถแบ่งเสียงเสียดแทรกออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เสียงเสียดแทรกอูสุ่ม (sibilant fricative) เป็นเสียงเสียดแทรกที่มีความดังของเสียง (intensity) มากกว่าและมีระดับเสียง (pitch) สูงกว่าเสียงเสียดแทรกอื่น ๆ เช่น เสียง [s], [z], [ʃ] และ [ʒ] เป็นต้น

2. เสียงเสียดแทรกไม่อูสุ่ม (non-sibilant fricative) เป็นเสียงเสียดแทรกที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นอูสุ่ม (sibilance) ซึ่งจะมีความดังของเสียง (intensity) น้อยกว่าและมีระดับเสียง (pitch) ต่ำกว่าเสียงอูสุ่ม เช่น เสียง [f] และ [v] เป็นต้น

3. ลักษณะทางสัทศาสตร์ของเสียงเสียดแทรกที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เนื่องจากเสียงเสียดแทรกที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ที่สำคัญ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกโฆมะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiced labiodental fricative) หรือ /v/ ในภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอกล่าวถึงเฉพาะรายละเอียดของหน่วยเสียงดังกล่าว ดังนี้

สำหรับสัทลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกโฆมะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน หรือ /v/ นั้น Laver (1994: 250) และ Yim-on (2002: 97) ได้อธิบายไว้โดยสรุปได้ว่า พยัญชนะเสียดแทรกฐานริมฝีปากล่างกับฟันบนมีการออกเสียงโดยริมฝีปากล่าง (lower lip) ซึ่งเป็นอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงที่เคลื่อนที่ได้ (active articulator) ไปแตะกับแถบด้านล่างของฟันบน (upper teeth) และอากาศก็จะเสียดแทรกออกมาทางช่องเล็ก ๆ ระหว่างฐานกรณทั้งสอง ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะเสียดแทรกฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (labiodental fricatives) ขึ้น อันได้แก่ /v/ และ /f/ ตัวอย่างเช่น ในภาษาอังกฤษคำว่า “van” [væn] และ “fan” [fæn] เป็นต้น

ระหว่าง /v/ และ /f/ นั้น ต่างกันที่สถานะของเส้นเสียง (state of the glottis) กล่าวคือ ในขณะที่ออกเสียง /v/ เส้นเสียงจะมีการสั่นด้วยจึงเรียกเสียงนี้ว่าเสียงพยัญชนะเสียดแทรกโฆมะ แต่สำหรับ /f/ นั้น เส้นเสียงจะไม่สั่นจึงเรียกเสียงนี้ว่าเสียงพยัญชนะเสียดแทรกโฆมะ

ส่วนพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 36-37) ได้กล่าวถึงเสียง /v/ โดยเน้นในแง่ที่แตกต่างออกไปจาก Laver (1994: 250) และ Yim-on (2002: 97) ซึ่งพิณทิพย์ ทวยเจริญเน้นกล่าวถึงเสียง /v/ ในแง่การออกเสียงดังกล่าวในคนไทยว่า เสียง /v/ เป็นเสียงก้อง ซึ่งในระบบเสียงภาษาไทยไม่มีเสียงดังกล่าวนี้ จึงทำให้เป็นหน่วยเสียงหนึ่งที่น่าจะเป็นปัญหาสำหรับคนไทย และได้อธิบายถึงลักษณะการออกเสียง /v/ ด้วยวิธีง่าย ๆ โดยเฉพาะสำหรับคนไทยดังนี้

วิธีที่ 1 ยึดการออกเสียง /f/ เป็นหลักโดยยกริมฝีปากล่างขึ้นไปใกล้กับฟันบนมากที่สุด และพ่นลมออกมาให้แทรกผ่านระหว่างฐานกรณทั้งสอง ซึ่งให้พยายามพ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำกว่าปกติด้วยการพ่นลมเตรียมออกเสียง /f/ แต่ให้ใส่วรรณยุกต์เอกลงไป เสียงที่ได้จะเป็นเสียง /v/ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยการแตะฝ่ามือที่บริเวณลูกกระเดือกจะรู้สึกว่ามีลมก้องเกิดขึ้นที่บริเวณนั้น

วิธีที่ 2 ให้ออกเสียงสระเอในใจพร้อมกับทำปากคล้ายเตรียมออกเสียง /f/ จากนั้นให้เปล่งเสียงออกมามีดัง ๆ พร้อมกับปล่อยฐานกรณ์ออก เสียงที่ได้จะเป็นเสียง /v/ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยการแตะฝ่ามือที่บริเวณลูกกระเดือกจะรู้สึกว่ามีอาการก้องเกิดขึ้นที่บริเวณนั้น

ในภาษาอังกฤษ เสียงนี้ส่วนใหญ่แล้วจะสะกดด้วยอักษร “v” และ “ve” แต่ก็มีการสะกดด้วยอักษรอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน ดังตัวอย่าง

สะกดด้วย “v” เช่น	vine	/vaɪn/
สะกดด้วย “ve” เช่น	have	/hæv/
สะกดด้วย “f” เช่น	of	/ɒv/
สะกดด้วย “ph” เช่น	nephew	/nevju:/

การแปรของภาษา

ภาษามีการแปร (variation) ซึ่งการแปรนั้นถือเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาอย่างหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในระดับเสียง คำศัพท์ วลี และประโยค โดยการแปร หมายถึง การที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีรูปแบบเบี่ยงเบนไปจากเดิม แต่ยังคงแก่นเดิมไว้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2549: 95)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544: 18-19) ได้กล่าวถึงลักษณะของความหมายของการแปรของภาษา (linguistic variation) ไว้ว่า

...ความหมายของการแปรอาจมีอยู่หลายลักษณะ เช่น การเปลี่ยนแปลงรูปร่างลักษณะคุณสมบัติหรือส่วนประกอบเดิมไปเป็นอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งในส่วนนี้ทำให้เกิดรูปแปร (variant) ที่มีลักษณะหรือส่วนประกอบบางอย่างแตกต่างกันไป แต่ยังคงถือว่าเป็นสมาชิกเดียวกัน ส่วนความหมายในอีกลักษณะหนึ่งของการแปรนั้นอาจหมายถึงการที่ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีลักษณะเบี่ยงเบนไปจากเดิมหรือรูปที่เป็นมาตรฐานได้เช่นกัน ทั้งนี้ นักภาษาศาสตร์ สังคมให้ความสนใจในรูปแปรที่ใช้แทนที่กันได้ เนื่องจากสังเกตเห็นว่าลักษณะของการแปรดังกล่าวนี้ไม่ใช่การเป็นอิสระ (free variation) เนื่องจากในความเป็นจริงนั้นพบว่ารูปแปรที่ใช้แทนที่กันได้นั้นมีเงื่อนไขทางสังคมเป็นตัวกำหนดนั่นเอง โดยสิ่งนี้นับว่ามีความสำคัญต่อการศึกษาด้านภาษาศาสตร์สังคม นอกจากนี้ความสัมพันธ์ของตัวแปรซึ่งนักภาษาศาสตร์

สังคมใช้พิจารณาในการวิเคราะห์การแปรของภาษานั้น คือ ตัวแปรสังคม (social variable) และตัวแปรภาษา (linguistic variable) ซึ่งก็คือ ภาษารูปแบบที่จัดให้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ภาษาศาสตร์สังคม ทั้งนี้ตัวแปรมักเป็นตัวแปรตาม (dependent variable) กล่าวคือ แปรตามปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ฯลฯ และบริบทของการใช้ภาษา ซึ่งเหล่านี้ถือเป็น ตัวแปรอิสระ (independent variable) ซึ่งกำหนดสิ่งอื่นให้มีการแปร แต่ตัวเองไม่ถูกกำหนดโดยสิ่งใดในการวิเคราะห์...

1. คำจำกัดความของการแปรของภาษา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ถือเป็นนักภาษาศาสตร์ท่านหนึ่งที่ได้อธิบายและให้คำจำกัดความของคำว่า “การแปรของภาษา” ไว้ได้อย่างดีเยี่ยม โดยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533: 18) ได้อธิบายถึงการแปรของภาษาว่า ในด้านภาษาศาสตร์สังคม การแปรของภาษา คือ การที่รูปในภาษาตั้งแต่สองรูปขึ้นไปอาจใช้แทนกันได้โดยที่ความหมายแก่นไม่เปลี่ยนไป

ต่อมาอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2549: 95) ได้อธิบายถึงความหมายของการแปรของภาษาในทำนองเดียวกันไว้อีกว่า การแปรของภาษา หมายถึง การที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของภาษามีรูปแบบต่างไปจากเดิม หรือแตกต่างไปจากรูปมาตรฐานแต่ยังคงความหมายแก่นไว้ดังเดิม ตัวอย่างของการแปรในด้านการออกเสียง เช่น ในภาษาไทยคำว่า “รีบ” บางคนจะออกเสียงว่า “ลิบ” ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเสียง “ร” มีการแปรไปจากเดิม คือจาก [r] บางคนออกเสียงเบี่ยงเบนเป็น [l] ซึ่งในกรณีนี้ถือว่า [r] และ [l] เป็นรูปแปรของเสียงเดียวกันคือเสียง “ร” สำหรับตัวอย่างของการแปรในด้านคำศัพท์ เช่น คำว่า “บิดา” และ “พ่อ” สามารถใช้แทนกันได้ ซึ่งสองคำนี้มีความหมายแก่นเหมือนกันถือเป็นรูปแปรได้ ส่วนตัวอย่างของการแปรในด้านประโยค เช่น หมากัดเด็ก แปรกับ เด็กถูกหมากัด เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้น การแปรของภาษายังอาจจะเป็นการแปรในด้านการสะกดคำได้อีกด้วย (ปราณี กุลละวณิช และคณะ, 2540: 19) เช่น ในภาษาอังกฤษรูป “colour” กับ “color” แปรกัน ซึ่งทั้งสองคำนี้เป็นรูปแปรของคำที่แปลว่า “สี” นั่นเอง

สำหรับน้ำทิพย์ ภิงคารวัฒน์ (2541: 2) นั้นได้อธิบายถึงความหมายของการแปรของภาษา ซึ่งคล้ายคลึงกับอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2549: 95) ว่า การแปรของภาษา หมายถึง การที่ภาษามีรูปแบบแปร (variants) ที่แตกต่างกันออกไปโดยที่ยังคงมีความหมายเดียวกัน เช่น คำว่า “path” ในภาษาอังกฤษ อาจถูกออกเสียงด้วยสระ /a/ หรือ /æ/ ก็ได้ โดยที่ยังคงมีความหมายเดียวกันหรือ

ความหมายยังเหมือนเดิม ซึ่งน้ำทิพย์ กิงคารวัฒน์กล่าวว่า การออกเสียงคำเป็นสองแบบนี้เป็นรูปแปรของคำ ๆ เดียวกัน

จากข้างต้นอาจสรุปความหมายของการแปรของภาษาได้ว่า การแปรของภาษา หมายถึง การที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของภาษามีรูปแตกต่างไปจากเดิมหรือมีรูปแปร (variants) ที่แตกต่างกันออกไป แต่ความหมายแก่นยังคงไม่เปลี่ยนแปลงหรือยังคงเดิม

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า ในทางภาษาศาสตร์ การแปรของภาษาอาจจะเป็นการแปรในระดับเสียง คำศัพท์ รูปวลีหรือประโยค รวมทั้งการแปรในการเขียนด้วย ซึ่งปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ (2540: 16-19) ได้แบ่งการแปรของภาษาออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การแปรในการออกเสียง เช่น การออกเสียง “ร” เป็น “ล” ในคำว่า “ร้อน” หรือออกเสียงสระ [a] เป็น [æ] ในคำว่า “class” เป็นต้น
2. การแปรของคำศัพท์ เช่น การใช้คำว่า “ทีวี” แทน “โทรทัศน์”
3. การแปรในรูปวลีหรือประโยค เช่น การพูดว่า “3 สาว” แทน “สาว 3 คน”
4. การแปรในการเขียน เช่น ตัวเขียนตัวพิมพ์เล็ก กับ ตัวเขียนตัวพิมพ์ใหญ่ในภาษาอังกฤษ เช่น d กับ D หรือ j กับ J เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม สำหรับในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาการแปรของภาษาในด้านการออกเสียงหรือการแปรทางเสียงเท่านั้น

2. แนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษา

นักภาษาศาสตร์ที่ได้นำเสนอแนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาเอาไว้ ได้แก่ Anttila (1972: 84 อ้างใน น้ำทิพย์ กิงคารวัฒน์, 2541: 3); Labov (1972 อ้างใน แสงจันทร์ ตรีขกุล, 2529: 11-12); Pike (1976) และ วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2526)

Pike (1976) ได้กล่าวถึงการแปรของภาษาโดยเฉพาะเกี่ยวกับการแปรของภาษาในระดับเสียงเอาไว้ โดย Pike ได้แบ่งการแปรทางเสียงออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การแปรแบบมีเงื่อนไข (conditioned variation) และการแปรแบบอิสระ (free variation)

สำหรับการแปรแบบมีเงื่อนไข (conditioned variation) นั้น เกิดขึ้นเมื่อเสียง 2 เสียงปรากฏสลับหลักกันในบริบททางเสียงที่ต่างกัน ซึ่งทั้ง 2 เสียงนั้นมีสัทลักษณะคล้ายกัน โดยเสียงทั้งสองนี้ถูกวิเคราะห์ว่าเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน ซึ่ง Pike ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาหนึ่งอาจพบว่ามีเสียง [t] และ [s] มีการแปรแบบสลับหลักกัน โดยจะไม่พบ [t] ในตำแหน่งที่พบ [s] ซึ่ง [t] จะปรากฏเพียงในตำแหน่งต้นคำ ไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำซึ่งเป็นตำแหน่งที่พบ [s] ปรากฏอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน [s] ก็จะไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำ แต่จะปรากฏเพียงในตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น (Pike, 1976: 86)

ส่วนการแปรแบบอิสระมี 2 ลักษณะ คือ การแปรแบบอิสระที่ปรากฏระหว่างหน่วยเสียง (full independent phonemes) อาทิ ระหว่างหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียง ตัวอย่างเช่น ในภาษาสมมุติซึ่ง Pike เรียกว่า “dialects of KALABA” หน่วยเสียง /s/ และ /z/ มีการแปรแบบอิสระระหว่างกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลภาษา (phonetic data) เช่น ในคำว่า /tasa/ หรือ /taza/ “cup” และ /zuli/ หรือ /suli/ “sword” ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ว่า สองเสียงนี้เป็นคนละหน่วยเสียงกันจากการเปรียบเทียบคำ 2 คำ ได้แก่ [nisa] “man” และ [niza] “three” และการแปรแบบอิสระที่ปรากฏระหว่างเสียงย่อย (submembers of phonemes) อาทิ ระหว่างเสียง 2 เสียงซึ่งเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ในภาษาสมมุติ เสียง [n] และ [ŋ] เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกันซึ่งมีการแปรแบบอิสระในทุกสภาพแวดล้อมโดยที่ไม่ [n] ก็ [ŋ] จะปรากฏขึ้นหรือถูกใช้ ดังจะเห็นได้จากข้อมูลภาษา (phonetic data) เช่น ในคำว่า [muna] หรือ [muŋa] “white” และ [nuga] หรือ [ŋuga] “rock” (Pike, 1976: 122-123)

Pike ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์กลุ่มทฤษฎีโฟนิมิคส์พิจารณาการแปรทางเสียงในเชิงของโครงสร้างของภาษา แต่ Labov ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์สังคมได้พิจารณาการแปรทางเสียง โดยเฉพาะการแปรแบบอิสระว่า แท้จริงแล้วเป็นการแปรที่มีเงื่อนไขทางสังคมกำหนด กล่าวคือ Labov เชื่อว่า การแปรแบบอิสระเกิดจากปัจจัยบางอย่างที่มีอิทธิพลก่อให้เกิดการแปร เช่น จากปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ ชาติพันธุ์ เป็นต้น

Labov (1972 อ้างใน แสงจันทร์ ตรียกุล, 2529: 11) กล่าวถึงการแปรของภาษาไว้ว่า เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา ซึ่ง Labov แบ่งกระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ระยะเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง ซึ่ง Labov เรียกว่า The origin of linguistic variations เป็นระยะที่ภาษาเริ่มมีการแปรแต่ยังปรากฏในกลุ่มคนจำนวนน้อย
2. ระยะแพร่กระจาย ซึ่ง Labov เรียกว่า The spread and propagation of linguistic changes เป็นระยะที่ภาษาจะมีการแปรไปจากเดิมมากขึ้น ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างภาษาใหม่กับภาษาเดิม และปรากฏในกลุ่มคนจำนวนมากขึ้น
3. ระยะที่การแปรมาถึงจุดที่คนทั่วไปยอมรับและใช้กันอย่างปกติ ซึ่ง Labov เรียกว่า The regularity of linguistic changes

สำหรับการแปรของภาษาในระยะแพร่กระจายนั้น Labov เห็นว่า เป็นระยะที่มีความสำคัญมากในการศึกษาวิจัย เพราะสามารถนำผลมาใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้

ในการศึกษาการแปรทางเสียง Labov (อ้างใน แสงจันทร์ ตรียกุล, 2529: 12) เสนอแนะว่า ควรจะเรียกเสียงที่มีการแปรว่า “ตัวแปร” (variable) ซึ่งก็คือ หน่วยที่ประกอบด้วยรูปแปร (variant) โดยที่รูปแปรนั้นจะมีปัจจัยทางสังคมเป็นตัวกำหนดในการแปร

สำหรับ Anttila (1972: 84 อ้างใน น้ำทิพย์ ภิงการวัฒน์, 2541: 3) นั้นได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษาและการเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาซึ่งหมายถึงความแตกต่างของรูปภาษาที่เกิดขึ้นในยุคที่ต่างกันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการแปรของภาษา นั่นก็คือ การแปรของภาษาเป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลงของภาษา อย่างไรก็ตาม การแปรของภาษาไม่ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของภาษาเสมอไป กล่าวคือ หากเมื่อเวลาผ่านไปรูปแปรของภาษาต่าง ๆ ยังคงอยู่เช่นเดิม ก็กล่าวได้ว่า การแปรไม่ได้นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของภาษาใด ๆ หรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงของภาษาเกิดขึ้น

ในด้านของการแปรของภาษาทางเสียงนั้น วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2526: 133-136) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการแปรของภาษาทางเสียงไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. คนทุกคนไม่สามารถเปล่งเสียงให้เหมือนกันได้ทุกครั้ง เนื่องจากอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงหรือทำให้เกิดเสียงพูดมีหลายอย่าง รวมทั้งในการเปล่งเสียงแต่ละเสียงมีความซับซ้อนในการคัดแปลงลมให้เป็นเสียงต่าง ๆ ดังนั้นเสียงพูดแต่ละครั้งจึงอาจจะแตกต่างกัน ความแตกต่างของเสียงนั้นอาจจะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยซึ่งจะเห็นได้ถ้าสังเกต บางเสียงจะสังเกตเห็นได้ก็ต่อเมื่อใช้เครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (sound spectrograph) มาตรวจดู หรือบางเสียงก็จะต่างกันจนเห็นได้ชัด ตัวอย่างเช่น เสียงสระซึ่งบางครั้งจะออกเป็นเสียงขึ้นจมูก บางครั้งจะออกเป็นเสียงไม่ขึ้นจมูก เช่น คำว่า “คำ” บางครั้งออกเป็น [kham] แต่บางครั้งอาจจะออกเป็นเสียงขึ้นจมูกเป็น [khãm] เป็นต้น ส่วนเสียงพยัญชนะ เช่น คำว่า “เรียว” บางครั้งออกเป็นเสียงร่วเป็น [riaw] แต่บางครั้งอาจจะออกเป็นเสียงลิ้นกระทบเป็น [riaw] เป็นต้น

2. สัทบริบทมีอิทธิพลทำให้เสียงแปรไป เนื่องจากในการพูดเป็นถ้อยคำต่อเนื่องกันอาจจะทำให้อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเคลื่อนไหวกลมกลืนคาบเกี่ยวกันได้ จึงทำให้เสียงแปรไป ตัวอย่าง เช่น คำว่า “กู่” บางครั้งอาจจะออกเสียงโดยริมฝีปากห่อเป็น [k^wu:] เนื่องจากอิทธิพลของสระอูที่ตามมาซึ่งเวลาออกเสียงต้องห่อริมฝีปาก เป็นต้น

3. การแปรของเสียงพูดโดยไม่มีเหตุผลทางสัทศาสตร์ เสียงบางเสียงเมื่ออยู่ในเสียงแวดล้อมต่างกันจะมีลักษณะเสียงแตกต่างกัน โดยที่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ซึ่งไม่ได้เป็นการเปลี่ยนแปลงไปเพราะอิทธิพลของเสียงแวดล้อม ตัวอย่างเช่น ในภาษาสมมุติ [nek] ยุง และ [ken] แขน ในตัวอย่างมีเสียงแปร 2 เสียง คือ [n] กับ [n] โดย [n] เกิดที่ฐานฟัน-ปุ่มเหงือก จะปรากฏเมื่ออยู่ต้นพยางค์ของคำ ส่วน [n] เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก จะปรากฏเมื่ออยู่ท้ายพยางค์ของคำ ซึ่งเสียงแปร [n – n] เกิดในเสียงแวดล้อมต่างกัน และเมื่อพิจารณาตามแนวสัทศาสตร์ก็ไม่พบว่าอิทธิพลของเสียงแวดล้อมจะทำให้เสียงดังกล่าวเปลี่ยนไป เราจึงต้องถือว่า การแปรของเสียงเช่นนี้ไม่มีเหตุผลทางสัทศาสตร์

ตัวแปรทางสังคม: วัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษา

เนื่องจากภาษานั้นมีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคม (social variable) ต่าง ๆ ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544: 18-19) ได้กล่าวไว้ ผู้วิจัยจึงจะขออธิบายถึงตัวแปรทางสังคมพอสังเขป ซึ่งในที่นี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงตัวแปรทางสังคม ได้แก่ วัจนลีลา (style) และประสบการณ์ทางภาษา (language experience) เท่านั้น เพราะตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการนี้เป็นตัวแปรที่ผู้วิจัยสนใจที่จะนำมาศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษาในงานวิจัยนี้

1. คำจำกัดความของวัจนลีลา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2545: 73-74) ได้ให้คำจำกัดความของวัจนลีลาไว้ว่า วัจนลีลา หมายถึง รูปแบบหรือลักษณะของวิธภาษาที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษา ซึ่ง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ยังกล่าวอีกว่า วัจนลีลาสามารถแบ่งประเภทอย่างกว้าง ๆ ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. วัจนลีลาแบบเป็นทางการ (วัจนลีลาระดับสูง) คือ รูปแบบของภาษาที่มีลักษณะสมบูรณ์ในทุกด้าน เช่น คำว่า “มหาวิทยาลัย” มีการออกเสียงแบบสมบูรณ์ ว่า มะ-หา-วิด-ทะ-ยา-ลัย วัจนลีลาประเภทนี้ไม่มีการละคำและไม่มีการใช้คำแสลงหรือคำย่อ และรูปประโยคมีความสมบูรณ์ รวมทั้งผู้ใช้จะต้องระมัดระวังและรู้สึกตัวเสมอ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ การกล่าวรายงานต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมระดับสูงกว่า เป็นต้น

2. วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ (วัจนลีลาระดับต่ำ) คือ รูปแบบของภาษาที่ตรงข้ามกับวัจนลีลาแบบเป็นทางการ ซึ่งวัจนลีลาแบบนี้มีลักษณะที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์น้อยกว่าวัจนลีลาแบบเป็นทางการ เช่น คำว่า “มหาวิทยาลัย” จะออกเสียงเป็น มหา-ลัย วัจนลีลาประเภทนี้ผู้ใช้ไม่ต้องระมัดระวัง โดยส่วนใหญ่จะพูดออกมาตามธรรมชาติ เช่น การพูดกับคนใกล้ชิด การพูดกับบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมระดับต่ำกว่า เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างการแปรภาษาในวัจนลีลาแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการข้างต้นนี้เป็นตัวอย่างการแปรในการออกเสียงตามวัจนลีลาในภาษาไทย ซึ่งการแปรภาษาทางเสียงตามวัจนลีลาสามารถพบในภาษาอังกฤษได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น เสียง [ŋ] ในคำว่า “walking” และ

“swimming” ขณะที่ผู้พูดปรึกษาเรื่องงานกับผู้ร่วมงานซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ จะออกเสียง “ing” ในคำดังกล่าวเป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [ɪŋ] แต่เมื่อพูดคุยกับเพื่อนหรือคนในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นไม่ทางการ จะออกเสียงเป็น [ən] เป็นต้น (Schilling-Estes, 2002: 375)

นอกจากนี้ ปราณี และคณะ (2540: 36-41) ได้กล่าวว่า สถานการณ์ในการใช้ภาษาเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแปรของภาษาของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะปรับเปลี่ยนรูปภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการใช้ภาษา เช่น ในสถานการณ์การประชุมทางวิชาการผู้ใช้ภาษาจะใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นทางการ แต่ในสถานการณ์ในการเรียนการสอนภาษาที่ใช้ในการสนทนา ระหว่างครูกับนักเรียนก็จะมีความเป็นทางการน้อยลง เพราะฉะนั้นภาษาที่แต่ละคนใช้จะแตกต่างกันไปตามระดับของความเป็นทางการ ซึ่งลักษณะของภาษาที่แบ่งเป็นระดับตามความเป็นทางการนั้น เรียกว่า วจนลีลา (style)

ตามที่กล่าวมาข้างต้นจึงอาจสรุปความหมายของวจนลีลาได้ว่า วจนลีลา หมายถึง รูปแบบหรือลักษณะของภาษาที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษาและตามระดับของความเป็นทางการ

2. คำจำกัดความของประสบการณ์ทางภาษา

“ประสบการณ์ทางภาษา” ประกอบด้วยคำสองคำ คือ “ประสบการณ์” กับ “ภาษา” ซึ่งความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) กล่าวไว้ว่า “ประสบการณ์” หมายถึง ความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็นมา ส่วน “ภาษา” หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน หรือเพื่อสื่อความเฉพาะวงการ เช่น ภาษาราชการ ภาษากฎหมาย ภาษาธรรม เสียง ตัวหนังสือ หรือกิริยาอาการที่สื่อความได้ เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาท่าทาง ภาษามือ ดังนั้นจากความหมายของสองคำนี้ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 “ประสบการณ์ทางภาษา” จึงอาจหมายถึง ความชัดเจนทางภาษาหรือเสียง คำพูด และถ้อยคำที่ใช้พูดกันอันเกิดจากการกระทำหรือการได้พบเห็นมา

นอกจากนี้ The English Language Institute of America (1973 อังโน จารุจิตต์ ชีรพร, 2536) ยังกล่าวถึงความหมายของคำว่า “ประสบการณ์” และ “ภาษา” ไว้ว่า “ประสบการณ์” หมายถึง

ความรู้หรือความรอบรู้ที่เหมาะสมสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งได้มาจากการประพฤติปฏิบัติ การพบเห็น หรือประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ส่วน “ภาษา” หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้สื่อสารเพื่อ แสดงความคิดของบุคคลหนึ่งกับอีกบุคคลหนึ่งและเป็นสิ่งที่มีอยู่ในสังคมของมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน โดยสุนันทา มั่นเศกวิทย์ (2527: 127-128) ได้ให้ความหมายของสองคำนี้เมื่อนำมารวมกันเป็นคำว่า “ประสบการณ์ทางภาษา” ไว้ว่า “ประสบการณ์ทางภาษา” หมายถึง การเรียนรู้ภาษาที่ได้รับมาจาก ทางบ้านและทางโรงเรียน ซึ่งการเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาอาจทำได้หลายทาง เช่น การ เดินทางท่องเที่ยวทำให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ การอ่านหนังสือที่ตรงกับความสนใจและเหมาะกับวัย ของผู้อ่าน ดังนั้นทางบ้านจึงมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษา เพิ่มขึ้น

จารุจิตต์ ชีรพร (2536: 27) ได้สรุปความหมายของคำว่า “ประสบการณ์ทางภาษา” ไว้ว่า หมายถึง ภาษาหรือถ้อยคำที่นักเรียนได้รับจากทางบ้านและทางโรงเรียน รวมทั้งการได้เดินทางไป ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ แล้วนำเอาเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ได้พบเห็นมาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ได้

สำหรับคำว่า “ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ” พัทณี มาลารักษ์ (2540: 75) ได้ให้ ความหมายไว้ว่า หมายถึง ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษหรือโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยประสบการณ์ทาง ภาษาในห้องเรียน ได้แก่ ประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษจากครูผู้สอน เช่น การ ที่ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษกับผู้เรียนในขณะที่สอน การฝึกทักษะการออกเสียง การพูด การอ่าน การ ฟัง ตลอดจนสื่อการสอนที่ผู้สอนใช้ เช่น เทปที่บันทึกเสียงเจ้าของภาษา ส่วนประสบการณ์ทาง ภาษานอกห้องเรียน ได้แก่ ประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้หรือมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเจ้าของภาษา การร่วมกิจกรรมในสถานศึกษาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น การ แข่งขันอ่านภาษาอังกฤษ หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการอ่าน หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น ข่าว หรือ เพลง เป็น ต้น

จากข้างต้นจึงอาจสรุปความหมายของ “ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ” ได้ว่า ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ หมายถึง ความชัดเจนทางภาษาอังกฤษ การเรียนรู้และระยะเวลาใน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือ โอกาสและประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะได้รับจาก ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

3. แนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามวัจนลีลา

นักภาษาศาสตร์คนสำคัญที่เสนอแนวคิดหรือทฤษฎีเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามวัจนลีลา ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการแปรของภาษาในแง่ดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ได้แก่ Joos (1961 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545: 76-78) และ Labov (1972: 70-85)

Joos (1961 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545: 76-78) ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ ระหว่างการใช้ภาษากับวัจนลีลา โดย Joos วิเคราะห์ว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่นั้นมีความแตกต่าง ของวัจนลีลาได้ถึง 5 ระดับ ซึ่งเปรียบได้กับนาฬิกาห่าเรือนที่ชีบอเวลาแตกต่างกันในที่ ๆ เดียวกัน เหมือนกับการใช้ภาษาเดียวกันแต่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ สำหรับวัจนลีลาที่ Joos เสนอนั้น เรียงจากวัจนลีลาระดับที่เป็นทางการมากที่สุดไปหาระดับที่เป็นทางการน้อยที่สุด ดังนี้

1. วัจนลีลาแบบตายตัว (frozen style) เป็นรูปแบบหรือลีลาของภาษาที่ผู้ใช้จะระมัดระวัง มากที่สุด ซึ่งจะใช้ในโอกาสที่สำคัญมาก ๆ หรือใช้พูดกับบุคคลสูงศักดิ์ มีชื่อเสียง และผู้พูดต้องการ ให้ความเคารพอย่างสูง ภาษาที่ใช้ในวัจนลีลาแบบนี้เป็นภาษาที่ปกติแล้วไม่ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ เป็นภาษาที่มักจะพบในวรรณกรรมชั้นสูงและพิธีการสำคัญ ๆ เช่น ในพิธีทางศาสนา พิธีการในศาล ที่ประชุมรัฐสภา เป็นต้น ลักษณะทางภาษาของวัจนลีลาแบบนี้ คือ ใช้ถ้อยคำภาษาที่หรูหราอลังการ และไพเราะ มีรูปประโยคซับซ้อน และที่สำคัญ คือ รูปแบบภาษามักเป็นรูปแบบเฉพาะตัวหรือ ตายตัว กล่าวคือ เป็นรูปแบบภาษาเก่าแก่ที่ใช้มาเป็นเวลานานในสังคม

2. วัจนลีลาแบบเป็นทางการ (formal style) เป็นรูปแบบหรือลีลาของภาษาที่ผู้ใช้จะใช้ใน โอกาสสำคัญ ใช้พูดกับบุคคลในระดับสูงกว่า และใช้พูดในสถานการณ์ที่จริงจัง เช่น การกล่าว สุนทรพจน์ การเขียนจดหมายราชการ การเขียนบทความวิชาการ เป็นต้น ลักษณะทางภาษาของ วัจนลีลาแบบนี้ไม่หรูหราอลังการและตายตัวเท่ากับวัจนลีลาแบบตายตัว แต่ก็มีความซับซ้อนและ สมบูรณ์ตามกฎไวยากรณ์ และที่สำคัญ คือ เป็นการพูดแบบไม่มีส่วนร่วมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง นั่นก็ คือ มีการแยกตัวของผู้พูดออกจากผู้ฟังซึ่งไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังพูดแทรก โดยเนื้อหาที่พูดจะต้อง

เป็นเรื่องราวที่ต่อกันและมีความกระชับได้ใจความ วาจนาลีลาแบบนี้จึงไม่เป็นธรรมชาติ มีการแก้ไขเพื่อให้เหมาะสม หรือเตรียมการมาแล้วอย่างดี

3. วาจนาลีลาแบบปรึกษาหารือ (consultative style) เป็นรูปแบบหรือลีลาของภาษาที่ใช้ในการติดต่อธุรกิจ การงาน การซื้อขายในชีวิตประจำวัน เป็นต้น ซึ่งเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ที่จริงจังน้อยกว่าในวาจนาลีลาแบบเป็นทางการ และที่สำคัญ คือ ในวาจนาลีลาแบบนี้ผู้พูดและผู้ฟังมีส่วนร่วมในการโต้ตอบกัน ภาษาที่ใช้ในวาจนาลีลาแบบนี้เป็นภาษาที่เป็นกลางที่สุด กล่าวคือ เป็นภาษาที่ไม่สูงหรือต่ำเกินไป ไม่เป็นทางการและไม่เป็นกันเองจนเกินไป ใช้ในชีวิตประจำวัน ในที่ทำงาน ในการติดต่อกับบุคคลภายนอก และในการประกอบอาชีพของคนในสังคม ลักษณะทางภาษาของวาจนาลีลาแบบนี้มีโครงสร้างที่ไม่สมบูรณ์ตามกฎไวยากรณ์ มีการละคำหรือการใช้คำย่อ มีการใช้คำภาษาต่างประเทศ และประโยคมีความซับซ้อนน้อยกว่าวาจนาลีลาแบบเป็นทางการ

4. วาจนาลีลาแบบเป็นกันเอง (casual style) เป็นรูปแบบหรือลีลาของภาษาที่ใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ เช่น ในงานเลี้ยง ในเวลาว่าง ฯลฯ ใช้พูดกับคนที่เท่าเทียมกันหรือคนที่รู้จักคุ้นเคยกันพอสมควร ผู้พูดจะรู้สึกสบาย ๆ ไม่ต้องเกร็ง ไม่ต้องระวังตัว มีความเป็นธรรมชาติ ลักษณะทางภาษาของวาจนาลีลาแบบนี้ คือ มีการออกเสียงไม่สมบูรณ์หรือไม่ชัดเจน มีการละคำ มีการใช้คำย่อและคำแสดงรูปประโยคไม่ซับซ้อนหรือไม่สมบูรณ์ รวมทั้งมีการละประธานมากกว่าในวาจนาลีลาแบบปรึกษาหารือ นอกจากนี้ วาจนาลีลาแบบนี้จะมีลักษณะที่ไม่มีการเน้นหนักแน่นหรือไม่มีเหตุผลที่จะอธิบายได้ เป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

5. วาจนาลีลาแบบสนิทสนม (intimate style) เป็นรูปแบบหรือลีลาของภาษาที่ใช้พูดกับคนที่สนิทมาก เช่น คนในครอบครัว ใช้พูดเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องที่อยู่กันอย่างดีในคู่สนทนาเป็นการพูดที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า วาจนาลีลาแบบนี้จึงมีความเป็นธรรมชาติมาก ลักษณะทางภาษาของวาจนาลีลาแบบนี้คล้ายกับวาจนาลีลาแบบเป็นกันเอง แต่ต่างกันที่วาจนาลีลาแบบนี้มีการละคำพูดไว้ในฐานที่เข้าใจมากกว่าแบบเป็นกันเอง มีการใช้คำย่อและคำสวดสาบานมาก และที่สำคัญมีการใช้คำเฉพาะกลุ่มซึ่งเรียกว่า “jargon” คือ มีการใช้คำพูดที่พูดกันจนติดปากในกลุ่มที่มีความสนิทสนมกันมาก จนบางครั้งไม่มีความหมายอะไร ยกตัวอย่างเช่น คำศัพท์ที่ใช้ในกลุ่มนักสูบกัญชา ฯลฯ ซึ่งไม่ได้เป็นคำทั่วไปอย่างคำแสดง เป็นคำที่ต่างจากคำศัพท์ที่ใช้กันทั่วไป นอกจากนี้ ในวาจนาลีลาแบบนี้ยังมีการใช้อวัจนภาษาประกอบมากกว่าวาจนาลีลาแบบอื่น ๆ เช่น สีหน้าและท่าทางต่าง ๆ

วัญลีลาที่เป็นกลางที่สุดในวัญลีลา 5 แบบข้างต้น คือ วัญลีลาแบบปรึกษาหารือซึ่งมีความเป็นทางการในระดับตรงกลางและใช้ในโอกาสต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมากที่สุด

นอกจาก Joos แล้ว Labov ยังเป็นนักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่ได้ทำการศึกษาวิจัยและเสนอแนวคิดหรือทฤษฎีเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามวัญลีลาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม โดย Labov (1972) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามวัญลีลาแตกต่างไปจากแนวคิดของ Joos (1961) กล่าวคือ Labov พิจารณาวัญลีลาในลักษณะที่เป็นรูปแบบหรือประเภทของการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง ในขณะที่ Joos พิจารณาวัญลีลาในแง่ของหน้าที่ โอกาสหรือสถานการณ์ในการใช้ภาษา และลักษณะทางภาษา

Labov (1972) ศึกษาการแปรของ (r), (eh), (oh), (th) และ (dh) ที่เมืองนิวยอร์กในการพูด 4 ปริบท คือ ปริบท A, B, C และ D โดยในปริบท D นั้นรวมเอาปริบท D' ไว้ด้วย ผลการศึกษาพบว่าในปริบทที่ต่างกัน แม้ว่าจะเป็นผู้พูดคนเดียวกัน แต่ก็จะมีการออกเสียงต่าง ๆ เหล่านี้แตกต่างกันไปในแต่ละปริบท

Labov (1972: 70-85) แบ่งวัญลีลาออกเป็น 4 ประเภทตามปริบทที่ศึกษา ซึ่งเรียงลำดับวัญลีลาตามสถานการณ์ตั้งแต่สถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ไปจนถึงสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด ดังต่อไปนี้

1. วัญลีลาแบบเป็นกันเอง (casual speech) เป็นวัญลีลาที่อยู่ในปริบท A ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ (informal situation) เวลาพูด ผู้พูดจะพูดแบบสบาย ๆ ยกตัวอย่างเช่น สถานการณ์การพูดกับเพื่อนหรือคนในครอบครัว ภาษาที่ใช้ในวัญลีลานี้ เรียกว่า “ภาษากันเอง” (casual speech)

2. วัญลีลาแบบระมัดระวัง (careful speech) เป็นวัญลีลาที่อยู่ในปริบท B ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์แบบการสัมภาษณ์ (interview situation) การพูดในลักษณะนี้ไม่ใช่สถานการณ์การพูดที่เป็นทางการเท่ากับการพูดต่อที่ชุมชนหรือการสัมภาษณ์งาน แต่มีลักษณะเป็นทางการมากกว่าการพูดกับเพื่อน หรือคนในครอบครัว ภาษาที่ใช้ในวัญลีลานี้ เรียกว่า “การพูดแบบระมัดระวัง” (careful speech)

3. วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ (reading style) เป็นวจนลีลาที่อยู่ในปริบท C ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ สำหรับภาษาที่ใช้ในวจนลีลานี้ก็ใช้การพูดแบบระวังตัว เช่นเดียวกับการสัมภาษณ์ แต่จะต้องระวังในด้านความเร็วของการอ่าน

4. วจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ (word lists) เป็นวจนลีลาของปริบท D และวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง (minimal pairs) เป็นวจนลีลาที่อยู่ในปริบท D' โดยวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากกว่าแบบการอ่านข้อความ ต้องใช้ความระมัดระวังในการอ่านเพิ่มมากขึ้น ซึ่งการอ่านรายการคำเป็นการอ่านออกเสียงทีละคำ ส่วนวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด ต้องใช้ความระมัดระวังในการอ่านมากที่สุด ซึ่งการอ่านคู่เทียบเสียงเป็นการอ่านเทียบเสียงระหว่างคำสองคำซึ่งมีเสียงต่างกันเสียงเดียวในปริบทที่เหมือนกันทุกประการ

แนวคิดของ Joos (1961) และ Labov (1972) นั้น ได้มีผู้นำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการแปรของภาษาตามวจนลีลาถิ่นหลายท่าน โดยนักภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งที่น่าแนวคิดเกี่ยวกับวจนลีลาของ Labov ไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษา คือ Trudgill ซึ่ง Trudgill (1974: 90-94) ได้ใช้แนวคิดของ Labov เกี่ยวกับวจนลีลาเป็นแนวทางในการศึกษาการแปรของ (ng) ในภาษาอังกฤษที่เมืองนอร์วิช ประเทศอังกฤษ โดยดูความสัมพันธ์ของการแปรของเสียงกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ ชั้นทางสังคม เพศ และวจนลีลา สำหรับตัวแปรวจนลีลานั้น Trudgill ได้แบ่งวจนลีลาออกเป็น 4 แบบ โดยเรียงจากวจนลีลาแบบที่เป็นทางการน้อยที่สุดไปจนถึงแบบที่เป็นทางการมากที่สุด ดังนี้ วจนลีลาแบบเป็นกันเอง (casual speech) วจนลีลาแบบทางการ (formal speech) วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ (reading passage style) และวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ (word list style) ผลการศึกษาพบว่า การออกเสียง /ŋ/ แปรไปตามวจนลีลา โดยในวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดคือ วจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มทั้งห้าระดับชั้นทางสังคม มีการใช้รูปแปรมาตรฐาน [ŋ] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงที่สุด และรูปแปรมาตรฐาน [ŋ] จะมีเปอร์เซ็นต์การใช้ลดลงเรื่อย ๆ ตามความเป็นทางการที่ลดลงในผู้บอกภาษาทั้งห้าระดับชั้นทางสังคม

สำหรับวจนลีลาที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ วจนลีลาตามแนวคิดหรือทฤษฎีของ Labov โดยเรียงจากวจนลีลาแบบที่ไม่เป็นทางการ ไปจนถึงวจนลีลาแบบที่เป็นทางการมากที่สุด ได้แก่ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ (interview) ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ วจนลีลาแบบ

การอ่านข้อความ (reading style หรือ reading passage) ซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง (minimal pairs) ซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบที่เป็นทางการมากที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย ตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยตามวัจนลีลา

จากที่ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรวัจนลีลานั้นพบว่า ได้มีผู้ทำการศึกษาและวิจัยในเรื่องดังกล่าวไว้หลายท่าน ได้แก่ Beebe (1980); ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537); ศรีพิมล คุชดี (2539); งามอาจ โอโลม (2541); Chunsuvimol and Ronakiat (2000); สมพิศ เยอเจริญ (2544) และ ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล (2548)

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเสียงเสียดแทรกโดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรวัจนลีลา ได้แก่ งามอาจ โอโลม (2541); Chunsuvimol and Ronakiat (2000); สมพิศ เยอเจริญ (2544) และ ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล (2548)

สำหรับงามอาจ โอโลม (2541) นั้นได้ทำการศึกษาการแปรของ /ʃ/ ในตำแหน่งหน้าสระและท้ายคำในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาต่าง ๆ ของนักศึกษาไทย ตัวแปรภาษาที่ศึกษาคือ (ʃ) ในตำแหน่งหน้าสระและท้ายคำ ในการศึกษาเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 (ชั้นปีสุดท้าย) เพศหญิง สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ จำนวน 20 คน โดยตัวแปรวัจนลีลาที่งามอาจ โอโลมเลือกศึกษามี 3 แบบ คือ การสนทนา การบรรยายภาคสนาม และการอ่านรายการคำ

ผลการศึกษาพบว่า /ʃ/ ปรากฏเป็นรูปแปรใหญ่ ๆ 3 รูป คือ [ʃ], [tʃ] และ [tʃʰ] นอกจากนี้ยังมีรูปแปรอื่น ๆ อีกที่ปรากฏในอัตราความถี่น้อย ได้แก่ [ç], [tʰ], [s] และ [ts] ซึ่งในเรื่องของวัจนลีลาผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรวัจนลีลาที่มีผลต่อการแปรของ /ʃ/ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง /ʃ/ จะปรากฏเป็น [ʃ] สูงที่สุดในวัจนลีลาการอ่านรายการคำ และปรากฏเป็น [tʃʰ] สูงที่สุดในวัจนลีลาการสนทนาและการบรรยายภาคสนาม

ส่วนสมพิศ เยอเจริญ (2544) นั้นเป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้ทำการศึกษาการแปรของการออกเสียงที่เกี่ยวกับเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยผู้พูดคนไทย แต่ศึกษาตัวแปรภาษาต่างกันกับองอาจ ไอ้โลม (2541) โดยสมพิศ เยอเจริญเลือกศึกษาการแปรของเสียง /θ/ และ /ð/ ในคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตามตัวแปรทางสังคม 3 ประการ คือ ตำแหน่งที่ปรากฏ เพศ และวัจนลีลา ซึ่ง /θ/ มี [θ] เป็นรูปแปรมาตรฐาน และ /ð/ มี [ð] เป็นรูปแปรมาตรฐาน ในการศึกษาเก็บข้อมูลจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพนมสารคาม “พนมอดุลวิทยา” อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกรดเฉลี่ย 3 ขึ้นไป จำนวน 24 คน ซึ่งแบ่งเป็นเพศชาย 12 คน และเพศหญิง 12 คน โดยตัวแปรวัจนลีลาที่ศึกษามี 2 แบบ คือ การอ่านรายการคำซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และการสนทนาซึ่งเป็น วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ส่วนตำแหน่งที่ปรากฏ ได้แก่ ตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ

จากผลการศึกษาพบว่า /θ/ และ /ð/ มีรูปแปรหลัก ๆ 7 รูป คือ [θ], [ð], [t], [tʰ], [s], [d] และรูปแปรอื่น ๆ ซึ่งในภาพรวม /θ/ ปรากฏเป็น [θ] สูงสุดในความถี่ร้อยละ 38.4 ตามด้วย [t] ในความถี่ร้อยละ 30 และ [tʰ] ในความถี่ร้อยละ 22 ส่วน (ð) ปรากฏเป็น [d] สูงสุดในความถี่ร้อยละ 50.7 ตามด้วย [ð] ในความถี่ร้อยละ 22.8 และ [tʰ] ในความถี่ร้อยละ 12.6 โดยในเรื่องของวัจนลีลาพบว่า ตัวแปรวัจนลีลาที่มีผลต่อการแปรของทั้ง /θ/ และ /ð/ โดยส่วนใหญ่แล้ว วัจนลีลาที่มีผลต่อการแปรของ /θ/ ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ในขณะที่วัจนลีลาส่วนใหญ่ไม่มีผลต่อการแปรของตัวแปรภาษาดังกล่าวในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในแต่ละตำแหน่งที่ศึกษา ส่วน /ð/ นั้นพบว่า ในแต่ละเพศและตำแหน่งที่ปรากฏ วัจนลีลา ยังคงมีผลต่อการแปรของตัวแปรภาษาดังกล่าวเช่นเดิม

สำหรับ Chunsuvimol and Ronakiat (2000) และ สุกถักษณ์ ว่องสิริไพศาล (2548) นั้นได้ทำการศึกษาการแปรของการออกเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยผู้พูดคนไทยเช่นกัน ซึ่งในการศึกษาวิจัยของทั้งสองงานนั้นมีการศึกษาเกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก โฆษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiced labiodental fricative) หรือ /v/ ด้วย โดย Chunsuvimol and Ronakiat (2000) นั้นศึกษาการแปรของ /f/ และ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายคำในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาเพศหญิง เอกภาษาอังกฤษ จำนวน 21 คน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งประกอบไปด้วยนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง 7 คน ชั้นปีที่สอง 7 คน และชั้นปีที่สาม 7 คน โดยตัวแปรวัจนลีลาที่ศึกษามี 3 แบบ คือ การสนทนาซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็น

ทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ และการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พบว่า /f/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายคำจะปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [f] เป็นส่วนใหญ่ และปรากฏเป็นรูปแปรอื่น ๆ ในตำแหน่งท้ายค่าน้อยกว่าร้อยละ 5 สำหรับ /v/ นั้นในตำแหน่งต้นพยางค์ /v/ จะปรากฏเป็น [v] ในความถี่สูงถึงร้อยละ 72 และปรากฏเป็น [w] ในความถี่ถึงร้อยละ 28 ส่วนในตำแหน่งท้ายคำ /v/ ปรากฏเป็น [f] ในความถี่ร้อยละ 59 และปรากฏเป็น [v] ในความถี่ร้อยละ 40 ซึ่งในเรื่องของวจนลีลาผลการศึกษาพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ /v/ ปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในความถี่ที่ค่อย ๆ ลดลงจากวจนลีลาการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด ไปถึงวจนลีลาการสนทนาซึ่งเป็นวจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ กล่าวคือ /v/ ปรากฏเป็น [v] เป็นความถี่สูงสุดในวจนลีลาการอ่านคู่เทียบเสียง และมีความถี่ในการปรากฏน้อยลงเรื่อย ๆ ในวจนลีลาการอ่านข้อความและการสนทนา ตามลำดับ ส่วนในตำแหน่งท้ายคำ /v/ ปรากฏเป็น [f] เป็นความถี่สูงสุดในทุกวจนลีลา และปรากฏเป็น [v] ในความถี่ไม่ถึงร้อยละ 50

ส่วนคุณลักษณะ ว่องสิริไพศาล (2548) นั้นศึกษาการออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนนทรีวิทยาตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ เพศและวจนลีลา ตัวแปรภาษาที่ศึกษาในงานวิจัยนี้มี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/ และ /ʒ/ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย 15 คน และเพศหญิง 15 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน โดยตัวแปรวจนลีลาที่ศึกษามี 2 แบบ คือ วจนลีลาการอ่านรายการคำซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมาก และวจนลีลาการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการแต่มีความเป็นทางการน้อยกว่าวจนลีลาการอ่านรายการคำ

ผลการศึกษาในภาพรวมพบว่า ไม่มีความแตกต่างด้านเพศในการออกเสียงผิดของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา โดยนักเรียนสามารถออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ถูกต้องตามเสียงเป้าหมายเพศชายและเพศหญิงรวมกันคิดเป็นร้อยละ 33.54 ซึ่งในเรื่องของวจนลีลาเมื่อผู้วิจัยทำการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่า การออกเสียงเสียดแทรกในตำแหน่งท้ายพยางค์ภาษาอังกฤษในวจนลีลาการอ่านรายการคำและวจนลีลาการอ่านข้อความของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 โดยพบว่า ในการออกเสียงเสียดแทรกของนักเรียนในวจนลีลาการอ่านข้อความนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องน้อยกว่าเมื่อออกเสียงในวจนลีลาการอ่านรายการคำ กล่าวคือ ใน

วจนลีลาการอ่านรายการคำนักเรียนออกเสียงถูกต้องตามเสียงเป้าหมายแตกต่างจากในวจนลีลาการอ่านข้อความอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ วจนลีลาที่มีผลต่อการออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองเพศออกเสียงเสียดแทรกหรือออกเสียงตามเสียงเป้าหมายตามวจนลีลาการอ่านรายการคำสูงกว่าวจนลีลาการอ่านข้อความ

ทั้งนี้ ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับ การแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษอื่น ๆ โดยผู้พูดคนไทย ตามตัวแปรวจนลีลา ได้แก่ Beebe (1980); ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) และ ศรีพิมล ดุษดี (2539)

Beebe (1980) ได้ทำการศึกษการแปรของ (r) ที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษที่พูดโดยคนไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองนิวยอร์กประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวแปรภาษาที่ศึกษา คือ (r) ที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ กลุ่มตัวอย่าง คือ คนไทยที่อยู่ในนิวยอร์กทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 25-40 ปี จำนวน 9 คน ซึ่งทุกคนพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ โดยตัวแปรวจนลีลาที่ศึกษามี 2 แบบ คือ การอ่านรายการคำซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ และการสนทนาภาษาอังกฤษกับผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ

ในเรื่องของวจนลีลาจากผลการวิจัยพบว่า ในการออกเสียง (r) ในตำแหน่งต้นพยางค์นั้น กลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโยงรูปแปรของภาษาแม่ 3 รูป คือ [r], [r] และ [l] ในวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำเป็นความถี่ร้อยละ 39.4 โดยมากกว่าในวจนลีลาแบบการสนทนาซึ่งรูปแปรทั้ง 3 รูป ปรากฏเป็นความถี่เพียงร้อยละ 6.2 แสดงให้เห็นว่า ในวจนลีลาแบบเป็นทางการกลุ่มตัวอย่างมีการถ่ายโยงรูปแปรของภาษาแม่มากกว่าในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ Beebe (1980) ได้อธิบายว่า ในสถานการณ์ที่ระมัดระวัง คนไทยมักจะใช้รูปแปร [r] และในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด คนไทยจะใช้รูปแปร [r]

สำหรับศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) และ ศรีพิมล ดุษดี (2539) นั้นได้ทำการศึกษการแปรของ /l/ ทั้งคู่แต่ศิริรัตน์ ศิริวิสูตรเลือกศึกษการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำยืมภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ วจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา ซึ่งตัวแปรวจนลีลาที่ศิริรัตน์ ศิริวิสูตรเลือกศึกษามี 3 แบบ เรียงลำดับจากวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยไปจนถึงวจนลีลาที่เป็นทางการมาก คือ การสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ ส่วนศรีพิมล ดุษดีเลือกศึกษการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรวจนลีลา 3 แบบ คือ วจนลีลา

แบบการสนทนาซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ การอ่านข้อความซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการ และการอ่านรายการคำซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด ในการศึกษาของศิริรัตน์ ศิริวิสูตรนั้นเก็บข้อมูลจากพนักงานธนาคารที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 40 คน แต่ในการศึกษาของศรีพิมล ดุษดีทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ เพศหญิง ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี ลพบุรี จำนวน 28 คน

ผลการศึกษาของศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) พบว่า การแปรของเสียง /l/ ที่เป็นพยัญชนะท้ายในคำยืมมีการปรากฏเป็นรูปแปรที่สำคัญ ๆ 4 รูปแปร ได้แก่ [l], [n], [w] และ [r] ซึ่งรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด คือ [n] และ [l], [r], [w] ตามลำดับ ในขณะที่ศรีพิมล ดุษดี (2539) พบว่า /l/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีรูปแปร 5 รูป คือ [l^v], [l], [n], [w] และ [ø]

ในเรื่องของวัจนลีลาของศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537) พบว่า รูปแปร [l] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อย ส่วนรูปแปร [n], [r] และ [w] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยมากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการมาก ในทำนองเดียวกันศรีพิมล ดุษดี (2539) ก็พบว่า /l/ จะปรากฏเป็นรูปแปร [l] ในความถี่มากที่สุดในทุกวัจนลีลา และจะปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [l^v] ในความถี่เพิ่มขึ้นเมื่อวัจนลีลาเป็นทางการมากขึ้น ในขณะที่ /l/ จะปรากฏเป็นรูปแปร [n] และ [w] ในความถี่ลดลงเมื่อวัจนลีลาเป็นทางการมากขึ้น และปรากฏเป็น [ø] มากที่สุดในตำแหน่งหลังสระประสม /ai/ และ /oi/ ในทุกวัจนลีลา นอกจากนี้ศรีพิมล ดุษดียังพบว่า ตัวแปรวัจนลีลาที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษอีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ในงานวิจัยส่วนใหญ่ข้างต้นพบว่า ตัวแปรวัจนลีลาเป็นตัวแปรทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษในผู้พูดคนไทย นั่นคือ ตัวแปรวัจนลีลา มีผลต่อการแปรของตัวแปรภาษาต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาตัวแปรวัจนลีลามาศึกษาเกี่ยวกับการแปรของภาษา เพื่อที่จะดูว่าการแปรของตัวแปรภาษาในงานวิจัยนี้ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษานั้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรวัจนลีลาหรือไม่ อย่างไร

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากที่ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั้นพบว่า ได้มีผู้ทำการศึกษาและวิจัยในเรื่องดังกล่าวไว้หลายท่าน ได้แก่ อังสนา จามิกรณ์ (2532); ศรีฉุทธ นิ่มไพบูลย์ (2539); บวร ฉายถวิล (2540); พัทณี มลารักษ์ (2540) และ สุชาดา เสริฐธิกุล (2547) มีรายละเอียดดังนี้

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเสียงเสียดแทรกโดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ อังสนา จามิกรณ์ (2532); ศรีฉุทธ นิ่มไพบูลย์ (2539) และ พัทณี มลารักษ์ (2540)

สำหรับอังสนา จามิกรณ์ (2532) และ พัทณี มลารักษ์ (2540) นั้นได้ทำการศึกษาการแปรของเสียงที่เกี่ยวข้องกับเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือกทั้งคู่ แต่อังสนา จามิกรณ์เลือกศึกษาการแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือกตามตัวแปรทางสังคม 3 ประการ คือ อายุ เพศ และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษซึ่งก็คือการไปต่างประเทศ ตัวแปรภาษาที่ศึกษาคือ (s) ที่ปรากฏเป็นพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษ ส่วน พัทณี มลารักษ์ศึกษาการแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตามตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ตัวแปรภาษาที่ศึกษาคือ (s), (z) และ (ɪz) ที่อยู่ท้ายคำภาษาอังกฤษ โดยมุ่งศึกษาพยัญชนะท้ายคำที่เกิดจากการเติม <s> หรือ <es> ท้ายคำแล้วทำให้เกิดพยัญชนะท้ายคำหนึ่งเสียง เช่น play – plays หรือสองเสียง เช่น run – runs จำนวนทั้งสิ้น 6 ประโยคในการศึกษาของอังสนา จามิกรณ์นั้นเก็บข้อมูลจากข้าราชการกองทัพเรือไทยที่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 122 คน แต่ในการศึกษาของพัชณี มลารักษ์ทำการเก็บข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา อำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อยจำนวน 10 คน ซึ่งในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้นจะคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสุดและต่ำสุดอย่างละ 10 คนจากการให้คะแนนแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผลการศึกษาของอังสนา จามิกรณ (2532) พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะท้ายคำยืมเป็น [s] มากที่สุด รองลงมาคือ [t] โดยมีการออกเสียงเป็น [s] มากกว่า [t] ถึงสองเท่า นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เสียง [s] จะปรากฏท้ายคำในการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษของคนไทยแม้ว่าในระบบเสียงในภาษาไทย เสียง [s] จะไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำก็ตาม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มว่าเสียงพยัญชนะท้ายเสียงคแทรก-ปุ่มเหงือก อ โฆษะ (s) กำลังมีหน้าที่เพิ่มขึ้น คือใช้เป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำในภาษาไทย

ในเรื่องของประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของอังสนา จามิกรณ (2532) ซึ่งในที่นี้คือการไปต่างประเทศพบว่า มีผลต่อการออกเสียง [s] โดยพบว่า ผู้ที่เคยไปต่างประเทศจะออกเสียง [s] ท้ายคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียงคแทรก-ปุ่มเหงือกมากกว่าผู้ที่ไม่เคยไปต่างประเทศ ยกเว้นกลุ่มเพศชายอายุมากที่ไม่เคยไปต่างประเทศเท่านั้นที่ออกเสียง [s] มากกว่ากลุ่มเพศชายอายุมากที่เคยไปต่างประเทศ ซึ่งอังสนา จามิกรณ ได้อภิปรายสาเหตุไว้ว่า อาจเป็นเพราะกลุ่มเพศชายอายุมากที่ไม่เคยไปต่างประเทศปรับตัวตามกลุ่มเพศชายอายุมากที่เคยไปต่างประเทศ โดยพยายามออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เนื่องจากกลุ่มเพศชายอายุมากเป็นกลุ่มนายทหารที่รับตำแหน่งสำคัญในกองทัพเรือ จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษให้ดีตามค่านิยมของสังคม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การแปรของ (s) ตามตัวแปรการไปต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง [s] ท้ายคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียงคแทรก-ปุ่มเหงือกอย่างค่อนข้างชัดเจน ในทำนองเดียวกัน พิชณี มาลาธิกร (2540) ก็พบว่า ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีผลต่อการแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเช่นกัน โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะออกเสียง {s} ด้วยรูปแปรที่ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งผลดังกล่าวนี้ อาจจะเกี่ยวเนื่องกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนด้วย

ส่วนศรัณูธร นิมไพบูลย์ (2539) นั้นเป็นอีกผู้หนึ่งที่ทำการศึกษาการแปรของการออกเสียงเสียงคแทรกภาษาอังกฤษโดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ซึ่งศรัณูธร นิมไพบูลย์เลือกศึกษาการแปรของเสียง /tʃ/, /dʒ/ และ /ʃ/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและบริบทในการใช้ภาษา กลุ่มตัวอย่างที่เลือกศึกษา คือ พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก จำนวน 30 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย จำนวน 30 คน โดยศึกษาด้วยเทคนิค

การสัมผัสด้วยบัตรรายการ (Cue-card Technique) ซึ่งมีคำทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องออกเสียงภายใต้ 2 บริบท คือ บริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ บริบทละ 15 คำทดสอบ

ผลการวิเคราะห์การแปรพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ นั่นก็คือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษและบริบทในการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรในการออกเสียง /tʃ/, /dʒ/ และ /ʃ/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ

ในเรื่องของประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษพบว่า การแปรของตัวแปร (tʃ) และ (dʒ) มีความคล้ายคลึงกัน คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ภายใต้บริบทภาษาไทยมากที่สุด โดยจะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากจะมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาอังกฤษมากที่สุดภายใต้บริบทภาษาอังกฤษ โดยจะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทภาษาไทย

ทั้งนี้ ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษอื่น ๆ โดยผู้พูดคนไทยตามตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ บวร นายถวิล (2537) และ สุชาดา เสริฐธิกุล (2547)

บวร นายถวิล (2540) และ สุชาดา เสริฐธิกุล (2547) นั้นได้ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษทั้งคู่ แต่บวร นายถวิลเลือกศึกษาการแปรในการออกเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยตามตัวแปรทางสังคม คือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ในขณะที่สุชาดา เสริฐธิกุลศึกษาการแปรในการออกเสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษของคนไทยตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ คือ บริบทในการใช้ภาษาซึ่งก็คือบริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่บวร นายถวิลใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2536 จำนวน 20 คน ซึ่งคัดเลือกจากแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมด 260 คน โดยเลือกเอานักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสุด 10 คน และต่ำสุด 10 คนมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ข้อมูลได้มาจากการอ่านรายการคำซึ่งเป็นวีดิทัศน์แบบเป็นทางการจำนวน 30 คำของกลุ่มตัวอย่างสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่สุชาดา เสริฐธิกุลใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเช่นกัน โดยจากจำนวนทั้งหมด 200 คนจะคัดเลือกมา 40 คน และแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงซึ่งเป็นนักศึกษาที่ได้คะแนนในการทำแบบ

สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสุด จำนวน 20 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำซึ่งเป็นนักศึกษาที่ได้คะแนนในการทำแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำที่สุด จำนวน 20 คน แต่ในการศึกษาของสุชาดา เสริฐธิกุลนั้นแตกต่างจากบวร ฉายถวิลที่ข้อมูลได้มาจากการอ่านประโยคทดสอบของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีคำทดสอบปรากฏอยู่ใน 2 บริบท คือ บริบทภาษาไทยและบริบทภาษาอังกฤษ บริบทละ 30 คำทดสอบ

ผลการศึกษาของบวร ฉายถวิล (2540) พบว่า รูปแปรของหน่วยเสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษมีหลายรูปซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ เสียงเปิดข้างลิ้น [ɫ] เสียงเปิดในช่องปาก [w] และ [ɰ] ไม่ออกเสียง [ɒ] และเสียงนาสิก [ŋ] ในทำนองเดียวกันสุชาดา เสริฐธิกุล (2547) พบว่า เสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษปรากฏเป็นรูปแปร 5 รูป คือ [ɫ] [ɰ] [w] [ŋ] และ [ɒ] ซึ่ง [w] เป็นรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด รองลงมา คือ [ɒ] [ŋ] [ɫ] และ [ɰ] ตามลำดับ

ในเรื่องของประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษทั้งบวร ฉายถวิล (2540) และ สุชาดา เสริฐธิกุล (2547) พบว่า ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรของตัวแปรภาษา กล่าวคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อการออกเสียงดังกล่าว นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงสามารถออกเสียงดังกล่าวได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ หรือกล่าวในอีกแง่หนึ่งก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียงเป็นรูปแปรมาตรฐาน [ɫ] ในปริมาณที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ นอกจากนี้ทั้งคู่ยังพบว่า มีการแทรกแซงของระบบเสียงภาษาไทยหรือการถ่ายโอนภาษาในการออกเสียงของ /l/ ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำมากกว่าในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ในงานวิจัยส่วนใหญ่ข้างต้นพบว่า ตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของตัวแปรภาษาต่าง ๆ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทย ซึ่งส่วนใหญ่พบว่า ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจะสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมาศึกษาเกี่ยวกับการแปรของตัวแปรภาษาเพื่อที่จะดูว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรภาษาใน

งานวิจัยนี้กับตัวแปรประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเหมือนดังเช่นผลการศึกษาในงานวิจัยอื่น ๆ ข้างต้นหรือไม่ อย่างไร

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการตรวจเอกสารและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ซึ่งจำแนกรายละเอียดต่าง ๆ ออกเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่ ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เสียงเสียดแทรก การแปรของภาษา ตัวแปรวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยการตรวจเอกสารและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้เป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญมากเพราะช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงความแตกต่างระหว่างระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และช่วยให้ทราบและเข้าใจรายละเอียดสำคัญต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้มากขึ้นอีกด้วย

สำหรับในบทที่ 3 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงขั้นตอนระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย งานวิจัยนาร่อง การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. งานวิจัยนำร่อง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ซึ่งเป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 20 คน สำหรับวิธีสุ่มตัวอย่าง (sampling technique) ที่ผู้วิจัยใช้ คือ การสุ่มหรือการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling)

เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ เพราะกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เป็นนักศึกษาที่ต้องเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยซึ่งเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และเมื่อจบการศึกษาไปประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่มักจะประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการทำงาน ดังนั้นนักศึกษากลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และเหตุที่เลือกศึกษาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพราะนักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเริ่มต้นในระดับอุดมศึกษา ซึ่งยังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไปไม่มากนัก ดังนั้นหากพบว่ามีปัญหาในด้านการใช้ภาษาอังกฤษก็จะเป็นผลดีที่จะได้รับการแก้ไข และฝึกฝนก่อนที่นักศึกษาจะเรียนในระดับชั้นปีที่สูงขึ้นไป สำหรับเหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษากลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ที่เป็นเพศหญิงเท่านั้นเพราะต้องการควบคุมตัวแปรเพศ เนื่องจากเพศเป็นตัวแปร

หนึ่งที่สำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อการแปรของภาษาเช่นกัน อีกทั้งนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษในชั้นปีดังกล่าวผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงมีจำนวนมากกว่านักศึกษาชายมาก กล่าวคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มีจำนวนทั้งหมด 51 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 47 คน และเป็นนักศึกษาชาย จำนวน 4 คน ดังนั้นการเลือกศึกษานักศึกษาหญิงจะสามารถมีจำนวนตัวอย่างในการเก็บข้อมูลได้มากกว่ารวมทั้งนักศึกษาชายมีจำนวนน้อยจนไม่สามารถนำมาแบ่งกลุ่มเพื่อทำการทดลองได้

สำหรับการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันเพื่อมาทำการทดลองในงานวิจัยนี้เป็นจำนวน 20 คนจากจำนวนประชากรทั้งหมดที่มีคุณสมบัติเบื้องต้นตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการ นั่นก็คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงทั้งหมด ซึ่งแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของสุชาดา เจริฐธิกุล (2547) เนื่องจากสุชาดา เจริฐธิกุลได้พัฒนาแบบสำรวจดังกล่าวมาจากงานวิจัยหลายงาน ได้แก่ งานของบวร ฉายถวิล (2537) ซึ่งศึกษาการแปรในการออกเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน โดยแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาของบวร ฉายถวิลนั้นมีทั้งหมด 12 ข้อ แต่ละข้อมี 3 ตัวเลือกสำหรับเลือกตอบ ต่อมาคืองานของวิษณุ วงษ์เนตร (2543) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวเสียงยาวในการพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนอีสานและคนกรุงเทพฯ โดยแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาของวิษณุ วงษ์เนตรนั้นมี 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบเปิดใช้สอบถามประวัติทั่วไปในการเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ และตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปิดมีทั้งหมด 36 ข้อ ซึ่งมีมาตรวัดประสบการณ์ 5 ระดับ คือ มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด และงานของพนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา (2545) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับแบบจำลองคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ โดยแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาของพนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยานั้นมี 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 เป็นแบบสำรวจแบบปิดมีทั้งหมด 25 ข้อ ซึ่งมีมาตรวัดประสบการณ์ 4 ระดับ คือ บ่อยมากไปจนถึงไม่เคย และตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจแบบเปิดมีทั้งหมด 11 ข้อ ซึ่งเว้นช่องว่างไว้ให้กลุ่มตัวอย่างเติมข้อมูลตามความเป็นจริง

จากการที่สุชาดา เจริฐธิกุล (2547) ได้พัฒนาแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่อเนื่องมาจากงานวิจัยหลาย ๆ งาน ทำให้แบบสำรวจดังกล่าวมีความละเอียดและครอบคลุมเหมาะสม

ที่จะใช้ในการสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยแบบสำรวจประสบการณ์ของ สุชาดา เสริฐธิกุล มีทั้งหมด 30 ข้อ แบ่งเป็น 3 ส่วน ซึ่งใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ดังนี้

ส่วนที่ 1 มีจำนวน 10 คำถาม (ข้อที่1-10) ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่เป็นทางการ เช่นสำรวจว่า กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เมื่อไร เป็นต้น

ส่วนที่ 2 มีจำนวน 15 คำถาม (ข้อที่11-25) ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการที่เกี่ยวกับทักษะทางการฟัง-พูด เช่น ถามเกี่ยวกับการดูภาพยนตร์หรือวีดีโอเสียงภาษาอังกฤษ การฟังข่าว ฟังเพลง ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาอังกฤษต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนที่ 3 มีจำนวน 5 คำถาม (ข้อที่26-30) ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ไม่เป็นทางการที่เกี่ยวกับทักษะทางการอ่าน-เขียน เช่น ถามเกี่ยวกับการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษต่าง ๆ และการเขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

คำถามแต่ละข้อในแบบสำรวจนั้นมีมาตรวัดประสบการณ์ 5 ระดับ คือ มีประสบการณ์มากที่สุดไปจนถึงไม่เคยมีประสบการณ์เลย โดยระดับที่แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์สูงหรือมากที่สุด จะได้ 5 คะแนน และไล่ลงมาเรื่อย ๆ จนถึงระดับที่ไม่เคยมีประสบการณ์เลย จะได้ 1 คะแนน เพราะฉะนั้นหากว่ากลุ่มตัวอย่างคนใดมีระดับประสบการณ์สูงหรือมากที่สุด จะได้คะแนนรวมทั้งหมด 150 คะแนน (30 ข้อ \times 5 คะแนน) ในทางกลับกัน หากว่ากลุ่มตัวอย่างคนใดมีระดับประสบการณ์ต่ำที่สุด คือ ไม่เคยมีประสบการณ์เลย จะได้คะแนนรวมทั้งหมด 30 คะแนน (30 ข้อ \times 1 คะแนน)

ทั้งนี้ สำหรับแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยนี้ (ดูในภาคผนวก ก) ผู้วิจัยได้ดัดแปลงหรือเพิ่มเติมแบบสำรวจดังกล่าวจากแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของสุชาดา เสริฐธิกุล (2547) โดยผู้วิจัยแบ่งแบบสำรวจดังกล่าวออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบเปิดมีทั้งหมด 5 ข้อ ใช้สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ซึ่งเว้นช่องว่างไว้ให้นักศึกษาเติมข้อมูลตามความเป็นจริง และตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบปิดมีทั้งหมด 30 ข้อ ใช้สำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งคำถามแต่ละข้อมีมาตรวัดประสบการณ์ 5 ระดับ คือ มีประสบการณ์มากที่สุดไปจนถึงไม่เคยมีประสบการณ์เลย และมีระดับคะแนนตั้งแต่ 5

คะแนนไปจนถึง 1 คะแนน ได้แก่ ระดับคะแนน 5 คือ มีประสบการณ์มากที่สุด ระดับคะแนน 4 คือ มีประสบการณ์ค่อนข้างมาก ระดับคะแนน 3 คือ มีประสบการณ์ปานกลาง ระดับคะแนน 2 คือ มีประสบการณ์ค่อนข้างน้อย และระดับคะแนน 1 คือ ไม่เคยมีประสบการณ์เลย ตัวอย่างเช่น หากนักศึกษาคนใดคนหนึ่งตอบคำถามข้อใดข้อหนึ่งในแบบสำรวจด้วยตัวเลือกที่ว่า มีประสบการณ์มากที่สุด นักศึกษาคงกล่าวว่าจะได้คะแนนในข้อนั้น 5 คะแนน เป็นต้น ดังนั้นระดับคะแนนรวมสูงที่สุดที่เป็นไปได้ในการทำแบบสำรวจดังกล่าวของนักศึกษา คือ 150 คะแนน (30 ข้อ \times 5 คะแนน) ส่วนระดับคะแนนรวมต่ำที่สุดที่เป็นไปได้ คือ 30 คะแนน (30 ข้อ \times 1 คะแนน)

ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วข้างต้นว่า ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันเพื่อมาทำการทดลองในงานวิจัยนี้เป็นจำนวน 20 คนจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งเมื่อนักศึกษาทำแบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจดังกล่าวมาคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน และเรียงลำดับรายชื่อนักศึกษาจากผู้ที่ได้คะแนนรวมสูงที่สุดไปจนถึงต่ำที่สุด หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยเลือกนักศึกษามีระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงที่สุด ตั้งแต่อันดับแรกไล่ลงมา จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง และเลือกนักศึกษามีระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำที่สุดตั้งแต่อันดับสุดท้ายไล่ขึ้นไป จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ส่วนนักศึกษาคอนอื่น ๆ ที่เหลือซึ่งเป็นผู้ที่มีระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษอยู่ในช่วงกลาง ๆ นั้น ไม่ได้ถูกคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างในงานนี้

จากการจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ผู้ที่ได้คะแนนรวมในระดับช่วงกลาง ๆ โดยในที่นี้ไม่ได้นับเป็นกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนอยู่ระหว่าง 74-61 คะแนน ส่วนผู้ที่ได้คะแนนรวมในระดับสูงที่สุด จำนวน 10 คน มีคะแนนอยู่ระหว่าง 118-75 คะแนน และผู้ที่ได้คะแนนรวมในระดับต่ำที่สุด จำนวน 10 คน มีคะแนนอยู่ระหว่าง 60-43 คะแนน ดังรายละเอียดในตารางที่ 3 ทั้งนี้จะแสดงเฉพาะรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น

ตารางที่ 3 การจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับคะแนนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

	กลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ														
	สูง							ต่ำ							
คะแนนประสบการณ์ทาง ภาษาอังกฤษ (คะแนน)	118	88	87	83	80	78	75	60	59	57	55	53	46	45	43
จำนวน (คน)	1	1	1	2	3	1	1	1	1	3	1	1	1	1	1
รวม (คน)	10							10							

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง จำนวน 10 คน มีผู้ที่ได้ระดับคะแนน 118 คะแนน จำนวน 1 คน 88 คะแนน จำนวน 1 คน 87 คะแนน จำนวน 1 คน 83 คะแนน จำนวน 2 คน 80 คะแนน จำนวน 3 คน 78 คะแนน จำนวน 1 คน และ 75 คะแนน จำนวน 1 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 10 คน มีผู้ที่ได้ระดับคะแนน 60 คะแนน จำนวน 1 คน 59 คะแนน จำนวน 1 คน 57 คะแนน จำนวน 3 คน และมีผู้ที่ได้คะแนน 55, 53, 46, 45 และ 43 คะแนน จำนวนระดับคะแนนละ 1 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ (คู่มือภาคผนวก ก) ซึ่งใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อนำมาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (ดูรายละเอียดของการสร้างในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง)

2. รูปภาพ (คู่มือภาคผนวก ข) ที่จะนำมาใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ทั้งนี้ผู้วิจัยพรางวัตถุประสงค์จริงของการทดลองโดยแจ้งกับกลุ่มตัวอย่างว่า เป็นการทดลองทางจิตวิทยา โดยผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามกับผู้สัมภาษณ์จำนวน 1 ท่านที่นอกจากจะเป็นเจ้าของภาษาแล้วยังมีความรู้ด้านสัทศาสตร์ (Phonetics) อีกด้วย ซึ่งโดยส่วนมากจะให้กลุ่มตัวอย่างอธิบายหรือเล่าเรื่องจากรูปภาพ

และ/หรือตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ ตัวอย่างคำถามเช่น What do you see in the picture? ‘คุณเห็นอะไรในรูปภาพบ้าง’ What do the people in the picture play? ‘คนเหล่านั้นในรูปภาพเล่นอะไรอยู่’ และ What kind of bird in the picture is it? ‘นกในรูปภาพนั้นเป็นนกอะไร’ เป็นต้น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับรูปภาพด้วย ซึ่งได้แก่ When is the King’s Birthday in Thailand? ‘วันพ่อในประเทศไทยคือวันที่เท่าไร’ What is the special day of love on February 14th called? ‘วันพิเศษซึ่งเป็นวันแห่งความรักในวันที่ 14 กุมภาพันธ์เรียกว่าวันอะไร’ และ What is your favorite sport? ‘คุณชื่นชอบกีฬาอะไร’ โดยรูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนั้นจะเป็นรูปภาพที่มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง /v/ อยู่สำหรับคำทดสอบที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงในการสัมภาษณ์นี้มีจำนวนทั้งหมด 20 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์จำนวน 10 คำ และคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์จำนวน 10 คำ โดยคำทดสอบที่ผู้วิจัยเลือกส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่ง่ายต่อการวาดรูปภาพและเป็นคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนน่าจะรู้จัก ทั้งนี้ จะมีรูปภาพหรือการถามคำถามของผู้สัมภาษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับคำทดสอบรวมอยู่ด้วยเพื่อเป็นการพรางวัตถุประสงค์ไม่ให้นักเรียนทราบว่า ผู้วิจัยต้องการทดสอบเรื่องอะไร

3. รายการคำศัพท์พร้อมความหมาย (ดูในภาคผนวก ค) ซึ่งเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ โดยใช้เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบ ทั้งนี้ ในรายการคำศัพท์พร้อมความหมายดังกล่าวจะมีทั้งคำศัพท์ที่มีหน่วยเสียง /v/ และไม่มีหน่วยเสียง /v/ รวมอยู่ด้วยเพื่อเป็นการพรางวัตถุประสงค์ไม่ให้นักเรียนทราบว่า ผู้วิจัยต้องการทดสอบเรื่องอะไร

4. ข้อความภาษาอังกฤษที่จะนำมาให้นักเรียนอ่าน (ดูในภาคผนวก ง) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบเป็นทางการ นั่นก็คือ วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ โดยคำทดสอบที่ต้องการให้นักเรียนอ่านออกเสียงและนำมาวิเคราะห์ในการอ่านข้อความนี้มีจำนวนทั้งหมด 20 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์จำนวน 10 คำ และคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์จำนวน 10 คำ ซึ่งผู้วิจัยเลือกคำทดสอบที่เป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือดังกล่าวให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านภาษาอังกฤษในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ช่วยตรวจสอบและแก้ไขเพื่อให้มีความถูกต้องในการใช้คำและประโยคต่าง ๆ ซึ่งข้อความ

ภาษาอังกฤษนี้ ผู้วิจัยได้ดัดแปลงและเพิ่มเติมมาจากแบบทดสอบที่ใช้ในการเก็บข้อมูลสำหรับ
วจนลีลาการอ่านข้อความของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000)

5. รายการคู่เทียบเสียงที่จะนำมาให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง (ดูในภาคผนวก จ) ซึ่งเป็น
เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด นั่นก็คือ วจนลีลาแบบ
การอ่านคู่เทียบเสียง โดยคำทดสอบที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงและนำมาวิเคราะห์ใน
การอ่านคู่เทียบเสียงนี้ มีจำนวนทั้งหมด 20 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่ง
ต้นพยางค์ จำนวน 10 คำ และคำที่มีหน่วยเสียง /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ จำนวน 10 คำ ทั้งนี้ ใน
รายการคู่เทียบเสียงจะประกอบไปด้วยคู่เทียบเสียงที่มีคำทดสอบซึ่งจะนำมาวิเคราะห์จริง จำนวน
20 คู่ และคู่เทียบเสียงอื่น ๆ ที่เป็นคำวางรวมอยู่ด้วยอีกจำนวน 10 คู่ เพื่อเป็นการพรางวัตถุประสงค์
ไม่ให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่า ผู้วิจัยต้องการทดสอบเรื่องอะไร

6. เครื่องบันทึกเสียง ซึ่งใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัย คือ เครื่องบันทึกเสียงของ
โซนี่ รุ่น IC Recorder ICD-P520

งานวิจัยนำร่อง

หลังจากคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรและสร้างเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวไปใช้ในการทดสอบกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนำร่อง (pilot
study) เพื่อพิสูจน์และทดสอบเครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวถึงประสิทธิภาพของเครื่องมือที่จะนำมาใช้
ในการทดลองว่า จะให้ผลเป็นเช่นไร และเพื่อดูว่า เครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถนำมาใช้ในการ
ทดลองในงานวิจัยหลักได้มากน้อยเพียงใด โดยหลังจากการทดลองในงานวิจัยนำร่องหากพบ
ปัญหาใด ๆ ผู้วิจัยจะหาวิธีการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวให้ถูกต้องเหมาะสมก่อนที่
จะนำไปใช้ในการทดลองในงานวิจัยหลัก ซึ่งการทดลองใช้เครื่องมือในงานวิจัยนำร่องก่อนนั้น
เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก ดังที่จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2542: 1 อ้างใน
อัปสร เดียวเจริญกิจ, 2548) ได้กล่าวว่า งานวิจัยที่เป็นแบบทดลองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ก่อนการ
ทดลองจะต้องมีการทำการทดลองใช้เครื่องมือต่าง ๆ ที่จะใช้ก่อน เพื่อดูว่าเมื่อนำมาใช้จริงจะ
สามารถใช้ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้หรือไม่

ในการทำงานวิจัยนำร่อง ผู้วิจัยได้ทดลองงานวิจัยนำร่องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์-ภาษาอังกฤษเพราะมีระดับความรู้ในบทเรียนน้อยกว่าระดับอุดมศึกษา ดังนั้นหากว่านักเรียนในระดับชั้นปีดังกล่าวสามารถตอบคำถามทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับรูปภาพในการสัมภาษณ์และสามารถอธิบายหรือเล่าเรื่องจากรูปภาพซึ่งเป็นภาพที่มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียง /v/ อยู่ รวมทั้งสามารถอ่านข้อความภาษาอังกฤษ และอ่านคู่เทียบเสียงได้แสดงว่า เครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวก็จะมีคามง่ายสำหรับกลุ่มตัวอย่างในระดับอุดมศึกษาที่ผู้วิจัยจะทำการทดลอง

ทั้งนี้ ในส่วนของงานวิจัยนำร่อง ผู้วิจัยไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในการทดสอบการออกเสียงแปรของกลุ่มตัวอย่าง แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบเครื่องมือต่าง ๆ ที่จะใช้ในการวิจัยว่า เมื่อนำมาใช้จริงแล้วเครื่องมือเหล่านั้นจะสามารถใช้ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้หรือไม่ โดยในงานวิจัยนำร่องนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือต่าง ๆ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์-ภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 5 คน ในโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้แจ้งกับกลุ่มตัวอย่างว่า เป็นการทดลองทางจิตวิทยา เพื่อไม่ให้กลุ่มตัวอย่างมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาจนเกินไปยังผลให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลตามความเป็นจริง โดยในขั้นแรกผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวตอบคำถามภาษาอังกฤษทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับรูปภาพที่ใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองในวันสัปดาห์ไม่เป็นทางการและ/หรือให้อธิบายหรือเล่าเรื่องจากรูปภาพต่าง ๆ ดังกล่าว จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความภาษาอังกฤษและคู่เทียบเสียงคำภาษาอังกฤษที่เป็นเครื่องมือในการทดลองในวันสัปดาห์เป็นทางการและวันสัปดาห์เป็นทางการมากที่สุด ตามลำดับ

ผลการทดสอบเครื่องมือต่าง ๆ ในงานวิจัยนำร่องพบว่า สำหรับคำถามและรูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์นั้น กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบคำถามและอธิบายรูปภาพต่าง ๆ ได้โดยมีการใช้คำที่ตรงกับคำทดสอบที่กำหนดไว้เกือบทุกคำ รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจและรับรู้ได้ว่ารายละเอียดต่าง ๆ ในรูปภาพคือภาพอะไรบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ต้องปรับปรุงหรือแก้ไขคำถามและรูปภาพต่าง ๆ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีกลุ่มตัวอย่างบางคนไม่สามารถคิดคำศัพท์บางคำที่ใช้ตอบคำถามหรืออธิบายรูปภาพได้ อีกทั้งบางคนตอบคำถามหรืออธิบายรูปภาพโดยใช้คำที่ไม่ตรงกับคำที่ผู้วิจัยต้องการทั้ง ๆ ที่หลังการทดลองเมื่อผู้วิจัยสอบถามกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างรู้จักคำศัพท์

เหล่านั้นอยู่แล้ว โดยคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างไม่ได้เลือกใช้เหล่านั้น ได้แก่ คำว่า wave ‘คลื่น’ vase ‘แจกัน’ และ love ‘รัก’ ซึ่งไม่มีอยู่ในรายการคำศัพท์พร้อมความหมายที่ผู้วิจัยได้ทำไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงแก้ไขรายการคำศัพท์พร้อมความหมายดังกล่าวโดยการเพิ่มคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างไม่ได้เลือกใช้เหล่านั้นเข้าไปในรายการคำศัพท์นั้น เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้ทบทวนคำศัพท์เหล่านั้น และเพื่อกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบ

ส่วนผลในการทดสอบข้อความภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบเป็นทางการ และรายการคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุดนั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถอ่านข้อความภาษาอังกฤษและรายการคู่เทียบเสียงดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือทั้งสองอย่างนั้นไม่ยากเกินไปหรือมีความเหมาะสมดีแล้วที่จะนำมาใช้ในการทดลองจริง โดยผู้วิจัยสามารถนำเครื่องมือทั้งสองมาใช้ในการทดลองจริงในงานวิจัยหลักได้โดยไม่ต้องปรับปรุงหรือแก้ไขใด ๆ อีก

ทั้งนี้ จากการที่ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือต่าง ๆ มาทดสอบในงานวิจัยนำร่องพร้อมทั้งสอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเครื่องมือต่าง ๆ ดังกล่าวว่า ทราบหรือไม่ว่าผู้วิจัยทดสอบเรื่องอะไร ซึ่งผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ทราบแน่ชัดว่าผู้วิจัยกำลังทดสอบเกี่ยวกับเรื่องอะไร ผู้วิจัยจึงสามารถแน่ใจในเครื่องมือต่าง ๆ ได้ และหลังจากปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือบางอย่าง อันได้แก่ รายการคำศัพท์พร้อมความหมายตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว เครื่องมือต่าง ๆ นั้นก็จะมีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในงานวิจัยหลัก ดังนั้นหลังจากทำการทดลองในงานวิจัยนำร่องกับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำเอาเครื่องมือบางอย่างมาปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่เป็นปัญหาดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น แล้วจึงนำเครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ในการทดลองจริงในงานวิจัยหลักเป็นลำดับต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ในส่วนที่เป็นปัญหาแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการติดต่อกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อสอบถามและนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างสะดวกและตรงกับวัน เวลา และสถานที่ที่เจ้าของภาษาผู้ที่จะทำการสัมภาษณ์สะดวกด้วยเช่นกันเพื่อขอความร่วมมือในการทดลอง ซึ่งวัน เวลา และสถานที่ที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างและผู้สัมภาษณ์สะดวก ได้แก่ วันพุธ ที่ 16 มกราคม 2551 ตั้งแต่เวลา 11.00 น. เป็นต้นไป ณ ห้องอ่านหนังสือ (Reading room) ชั้น 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลอง

พร้อมกับบันทึกเสียงการทดลองของกลุ่มตัวอย่างในวันนี้ จำนวน 11 คน และวันเสาร์ ที่ 19 มกราคม 2551 ตั้งแต่เวลา 11.00 น. เป็นต้นไป ที่ห้องปฏิบัติการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access room) ชั้น 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองพร้อมกับบันทึกเสียงการทดลองของกลุ่มตัวอย่างในวันนี้ จำนวน 9 คน ซึ่งการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มาทำการทดลองในแต่ละวันจะขึ้นอยู่กับความสะดวกของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองหรือเก็บข้อมูลและทำการบันทึกเสียงในการทดลองของกลุ่มตัวอย่างที่ละคน คนละ 3 วจนลีลา โดยเรียงลำดับการทดลองจากวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการไปจนถึงแบบเป็นทางการมากที่สุด ตามลำดับดังนี้

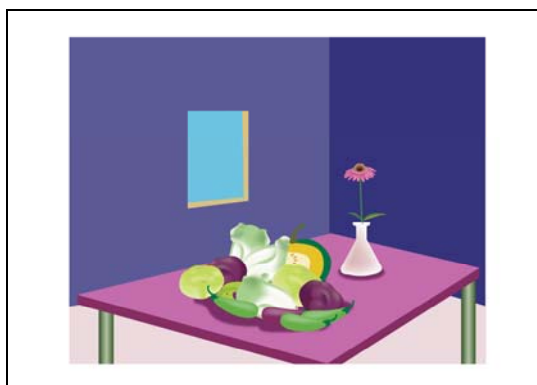
1. วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ เป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งผู้วิจัยให้เจ้าของภาษาที่เป็นชาวอเมริกัน จำนวน 1 ท่านสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ครั้งละ 1 คน

ในการสัมภาษณ์นั้น เพื่อกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบ ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจึงมีรายการคำศัพท์พร้อมความหมาย (ดูในภาคผนวก ก) ให้กลุ่มตัวอย่างดูก่อน 1-2 นาที ซึ่งรายการคำศัพท์ดังกล่าวประกอบไปด้วยคำศัพท์ที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบบางคำซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มี /v/ อยู่ต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์และคำศัพท์ที่ผู้วิจัยไม่ได้ต้องการทดสอบ แต่ผู้วิจัยใส่ไว้ในรายการดังกล่าวเพื่อพรางวัตถุประสงค์ไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ว่า ผู้วิจัยกำลังทดสอบเรื่องใด โดยผู้วิจัยได้แจ้งกับกลุ่มตัวอย่างว่า “ในการทดลองขั้นตอนนี้จะมีรูปภาพให้คุณ 10 ภาพ ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพต่าง ๆ ดังกล่าว และ/หรือจะให้คุณอธิบายหรือเล่าเรื่องจากรูปภาพดังกล่าว”

เนื่องจากมีความเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่ใช่คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบ ตัวอย่างเช่น ‘สีม่วง’ แทนที่กลุ่มตัวอย่างจะใช้คำว่า “violet” ดังที่ผู้วิจัยต้องการ แต่กลุ่มตัวอย่างบางคนอาจจะใช้คำว่า “purple” แทน และ ‘ผีดูดเลือด’ แทนที่กลุ่มตัวอย่างจะใช้คำว่า “vampire” ดังที่ผู้วิจัยต้องการ แต่กลุ่มตัวอย่างบางคนอาจจะใช้คำว่า “Dracula” แทน เป็นต้น ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเตรียมรายการคำศัพท์พร้อมความหมายดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นให้กลุ่มตัวอย่างดูก่อนที่จะสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้อ้างกับกลุ่มตัวอย่างว่า “ในรูปภาพอาจจะมีภาพที่คุณไม่รู้จักคำศัพท์เพราะฉะนั้นเพื่อให้มั่นใจว่า คุณจะตอบคำถามหรืออธิบายภาพได้อย่าง

ราบริน เอารายการคำศัพท์เหล่านี้ไปดูก่อน 1-2 นาที ก่อนจะทำการสัมภาษณ์เพื่อเป็นตัวช่วย เพื่อคุณอาจจะต้องใช้คำพวกนี้”

ทั้งนี้ ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้อธิบายและแจ้งให้ผู้สัมภาษณ์ทราบถึงขั้นตอนหรือวิธีการ และวัตถุประสงค์ในการทดลองนี้ก่อน และจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการแจ้งกับผู้สัมภาษณ์ว่า หากกลุ่มตัวอย่างตอบคำถามหรืออธิบายรูปภาพโดยไม่ได้ใช้คำทดสอบคำใดก็ตาม ให้ผู้สัมภาษณ์พยายามถามคำถามที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นเพื่อกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างพูดคำนั้น ๆ ออกมา ซึ่งผู้สัมภาษณ์อาจจะใช้คำถามในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับว่า กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามและอธิบายหรือเล่าเรื่องจากรูปภาพ โดยใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบมาน้อยเพียงใด กล่าวคือ หากกลุ่มตัวอย่างคนใดให้สัมภาษณ์โดยใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบเป็นจำนวนน้อยหรือใช้คำในการตอบคำถามและอธิบายภาพใดภาพหนึ่ง ไม่ครบตามที่ผู้วิจัยต้องการให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียง ผู้สัมภาษณ์จะต้องใช้คำถามเป็นจำนวนหลายคำถามในการสัมภาษณ์เพื่อกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวพูดคำทดสอบอื่น ๆ ออกมา ในทางตรงกันข้าม หากกลุ่มตัวอย่างคนใดให้สัมภาษณ์โดยใช้คำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบเป็นจำนวนมากแล้ว ผู้สัมภาษณ์ก็อาจจะใช้คำถามในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวเพียงไม่กี่คำถามเท่านั้น ซึ่งตัวอย่างของคำถามและคำตอบในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยใช้รูปภาพประกอบ เช่น

ภาพที่ 1 ตัวอย่างรูปภาพที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

Interviewer: Let me ask you some questions about the picture. What do you see in the picture?

Student: The flower is in the yase.

Interviewer: Anything else on the table?

Student: Er...fruit.

Interviewer: I think it's not fruit.

Student: Oh! yvegetable.

Interviewer: And what color's the wall?

Student: It's blue.

Interviewer: How about the table?

Student: Er...yiolet.

อนึ่ง ในการศึกษาวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะพิจารณาและวิเคราะห์เพียงการแปรของหน่วยเสียง /v/ เฉพาะในคำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบเท่านั้น

2. วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ เป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ ซึ่งหลังจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความภาษาอังกฤษ 1 ข้อความต่อเนื่อง โดยอ่านครั้งละ 1 คน ซึ่งในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะพิจารณาเพียงการแปรของหน่วยเสียง /v/ และวิเคราะห์การแปรของหน่วยเสียงดังกล่าวเฉพาะในคำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบเท่านั้น

3. วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง เป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด ซึ่งภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านรายการคู่เทียบเสียงภาษาอังกฤษจำนวน 30 คู่ เท่ากับ 60 คำ โดยอ่านครั้งละ 1 คน ซึ่งในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะพิจารณาเพียงการแปรของหน่วยเสียง /v/ และวิเคราะห์การแปรของหน่วยเสียงดังกล่าวเฉพาะในคำที่ผู้วิจัยต้องการทดสอบเท่านั้น

ทั้งนี้ ในขณะที่ทำการทดลองและบันทึกเสียงการทดลองของกลุ่มตัวอย่างในทุกวจนลีลา ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตลักษณะฐานกรณ์ในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างในการออกเสียง /v/ ในคำที่ต้องการทดสอบแต่ละคำและบันทึกผลการสังเกตที่ได้ไว้ด้วยตนเองในแบบฟอร์มบันทึกข้อมูลการออกเสียงแปรของ /v/ ที่จัดทำขึ้น เพื่อนำผลดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์เสียงจากการฟังเสียงที่ได้บันทึกไว้ในเครื่องบันทึกเสียงอีกทีหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรของ /v/ โดยการฟังคำที่ต้องการทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ได้จากการสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านคู่เทียบเสียงที่ได้บันทึกไว้ในเครื่องบันทึกเสียง และทำการจดบันทึกเสียงรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ที่ได้จากการฟังดังกล่าวเป็นสัทอักษรตามระบบของสัทอักษรสากล คือ I.P.A. (International Phonetic Alphabets revised to 1993, corrected 1996) ลงในแบบฟอร์มบันทึกข้อมูลการออกเสียงแปรของ /v/ เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและคำนวณหาค่าความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของ /v/ ในลำดับต่อไป ทำเช่นนี้ไปจนครบทั้ง 20 คน โดยกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะออกเสียงคำที่ต้องการทดสอบคนละ 60 คำ รวมมีคำที่ต้องวิเคราะห์ทั้งหมด 1,200 คำ ((การสัมภาษณ์ 20 คำ + การอ่านข้อความ 20 คำ + การอ่านคู่เทียบเสียง 20 คำ) × 20 คน) หรือมีการออกเสียงรูปแปรทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1,200 ครั้ง ((การสัมภาษณ์ 20 ครั้ง + การอ่านข้อความ 20 ครั้ง + การอ่านคู่เทียบเสียง 20 ครั้ง) × 20 คน) จากนั้นนำข้อมูลหรือผลที่จดบันทึกไว้ที่ได้จากการสังเกตลักษณะฐานกรณ์ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างกำลังออกเสียงคำที่ต้องการทดสอบในการทดลองมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์จากการฟังเสียงที่ได้บันทึกไว้ในเครื่องบันทึกเสียงอีกทีหนึ่งว่าตรงกันหรือไม่ ซึ่งหากผลในคำใดไม่ตรงกันผู้วิจัยก็จะฟังอีกหลาย ๆ ครั้งจนกว่าจะแน่ใจและตัดสินใจว่าจะบันทึกรูปแปรของ /v/ ในคำดังกล่าวเป็นสัทอักษรใด

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากรองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร. แมรี สารวิทย์ ซึ่งเป็นชาวอเมริกันในการช่วยวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ได้บันทึกไว้ในเครื่องบันทึกเสียง รวมทั้งช่วยวิเคราะห์และตัดสินใจรูปแปรของ /v/ ร่วมกันกับผู้วิจัยในกรณีที่ผลที่จดบันทึกไว้จากการสังเกตลักษณะฐานกรณ์ในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างขณะทดลองกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการฟังเสียงที่บันทึกไว้ในเครื่องบันทึกเสียงไม่ตรงกัน เพื่อให้ผลในการวิเคราะห์ต่าง ๆ ดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือและถูกต้องมากที่สุด เนื่องจากว่านอกจากท่านจะเป็นเจ้าของภาษาแล้ว ท่านยังเป็นนักภาษาศาสตร์ท่านหนึ่งที่มีความชำนาญในด้านสัทศาสตร์อีกด้วย จากคุณสมบัติต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ผู้วิจัยจึงได้ขอความร่วมมือในการวิเคราะห์รูปแปรของ /v/ ในงานวิจัยนี้จากรองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.แมรี สารวิทย์ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

2. รวบรวมรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ และนับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ทั้งหมดโดยไม่จำแนกประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษและวจนลีลา เพื่อดูจำนวนรูปแปรทั้งหมดที่ปรากฏในการทดลองเพื่อพิสูจน์ว่า การออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยกลุ่มตัวอย่างโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีการออกเสียงด้วยรูปแปรที่หลากหลายตามสมมติฐานข้อที่ 1 หรือไม่ หลังจากนั้นทำการรวบรวมรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ และนับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของแต่ละรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยแยกดูในแต่ละตำแหน่งเพื่อดูว่า รูปแปรที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบในตำแหน่งท้ายพยางค์ตามสมมติฐานข้อที่ 1 หรือไม่

3. นับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละวจนลีลาโดยไม่จำแนกประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรในแต่ละวจนลีลาเพื่อดูว่า ในแต่ละวจนลีลาปรากฏรูปแปรใดบ้างและแต่ละรูปมีความถี่ในการปรากฏมากน้อยเพียงใด และดูว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐานของ /v/ จะมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นตามสมมติฐานข้อที่ 2 หรือไม่

อีกทั้งทำการนับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละตำแหน่งจำแนกตามวจนลีลา จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรในแต่ละตำแหน่งจำแนกตามวจนลีลาเพื่อดูว่า ในแต่ละตำแหน่งในวจนลีลาต่าง ๆ ปรากฏรูปแปรใดบ้างและแต่ละรูปมีความถี่ในการปรากฏมากน้อยเพียงใด และดูว่า ในแต่ละตำแหน่งนั้นรูปแปรมาตรฐานของ /v/ จะมีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นตามสมมติฐานข้อที่ 2 หรือไม่

4. นับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยไม่จำแนกวจนลีลา จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อดูว่า ในแต่ละกลุ่มปรากฏรูปแปรใดบ้างและแต่ละรูปมีความถี่ในการปรากฏมากน้อยเพียงใด และดูว่า ในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำตามสมมติฐานข้อที่ 3 หรือไม่

รวมทั้งนับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละตำแหน่งจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในแต่ละตำแหน่งเพื่อดูว่า ในแต่ละตำแหน่งในแต่ละกลุ่มปรากฏรูปแปรใดบ้างและแต่ละรูปมีความถี่ในการปรากฏมากน้อยเพียงใด และดูว่า ในแต่ละตำแหน่งนั้นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีความถี่ในออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำตามสมมติฐานข้อที่ 3 หรือไม่

5. นับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ นั่นก็คือ จำแนกตามวจนลีลาโดยแยกพิจารณาที่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั่นเอง จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ จำแนกตามวจนลีลาเพื่อดูว่า ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษปรากฏรูปแปรใดบ้างและรูปแปรต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นมีความถี่ในการปรากฏในวจนลีลาแบบต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด และดูว่า ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั้นรูปแปรมาตรฐานจะมีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นตามสมมติฐานข้อที่ 2 หรือไม่

อีกทั้งทำการนับค่าความถี่และคำนวณค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวจนลีลา นั่นก็คือ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยแยกพิจารณาที่ละวจนลีลานั้นเอง จากนั้นเปรียบเทียบรูปแปรและดูการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรในแต่ละวจนลีลาจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อดูว่า ในแต่ละวจนลีลาปรากฏรูปแปรใดบ้างและรูปแปรต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นมีความถี่ในการปรากฏในกลุ่มต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด และดูว่า ในแต่ละวจนลีลานั้นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีความถี่ในออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำตามสมมติฐานข้อที่ 3 หรือไม่

ทั้งนี้ ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อดูว่า การแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษตามสมมติฐานข้อที่ 4 หรือไม่ หรือเพื่อดูว่า ค่าความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในแต่ละ

วิชาสถิติและแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผู้วิจัยจะนำค่าที่ได้มาวิเคราะห์ผลทางสถิติด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) เนื่องจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องมานั้นเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ คือ อยู่ในมาตรานามบัญญัติ (nominal scale) ซึ่งตัวเลขที่จะนำมาคำนวณเป็นตัวเลขที่เกิดจากการนับหรือการแจกแจงความถี่ โดยใช้สูตรดังนี้

$$\chi^2 = \sum \frac{(O-E)^2}{E}$$

เมื่อ χ^2 คือ ค่าไคสแควร์

O คือ ค่าความถี่ที่เกิดขึ้นจริงหรือความถี่ที่สังเกตได้ (Observed Frequency)

E คือ ค่าความถี่ที่คาดหวัง (Expected Frequency)

ส่วนในการคำนวณหาค่า E ของช่องต่าง ๆ จะใช้สูตร

$$E = \frac{R \times C}{N}$$

เมื่อ R คือ ผลรวมของความถี่ในแถวนั้น

C คือ ผลรวมของความถี่ในสดมภ์นั้น

N คือ ผลรวมของความถี่ทั้งหมด

หลังจากคำนวณค่าไคสแควร์แล้ว ก็จะทำการเปรียบเทียบค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้กับค่าไคสแควร์ที่ได้จากการเปิดตารางค่าวิกฤตของการแจกแจงไคสแควร์ โดยในการหาค่าไคสแควร์จากตารางต้องอาศัยค่าองศาอิสระ หรือค่า df (degree of freedom) ประกอบกับค่าระดับความเชื่อมั่น (α) ซึ่งในการคำนวณค่า df จะใช้สูตร

$$df = (c - 1) \times (r - 1)$$

เมื่อ c คือ จำนวนแถวของตาราง

r คือ จำนวนสดมภ์ของตาราง

เมื่อทำการเปรียบเทียบดังกล่าวแล้ว ถ้าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าไคสแควร์ในตารางแสดงว่า การแปรเสียงของตัวแปรภาษามีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมนั้น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ถ้าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าไคสแควร์ในตารางแสดงว่า การแปรเสียงของตัวแปรภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมนั้น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับในการคำนวณหาค่าร้อยละของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของ /v/ แต่ละรูปแปรนั้น จะได้จากการนำผลรวมจำนวนครั้งในการออกเสียงแต่ละรูปแปรหรือผลรวมความถี่ในการปรากฏของแต่ละรูปแปรไปหารด้วยผลรวมจำนวนครั้งหรือผลรวมความถี่ในการปรากฏของรูปแปรทั้งหมดของ /v/ แล้วคูณด้วยหนึ่งร้อย ซึ่งแสดงเป็นสูตรได้ ดังนี้

$$\text{เปอร์เซ็นต์ของรูปแปร} = \frac{\text{ผลรวมจำนวนครั้งของรูปแปรแต่ละรูปแปร} \times 100}{\text{ผลรวมจำนวนครั้งของรูปแปรทุกรูปแปร}}$$

ในบทที่ 3 นี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยงานนี้ ซึ่งแบ่งออกเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย งานวิจัยนำร่อง การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาวเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ซึ่งจะกล่าวถึงรูปแปรและความถี่ของแต่ละรูปแปรของ /v/ และความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ กับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ วัจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยแบ่งลำดับขั้นการเสนอผลการวิเคราะห์ออกได้ ดังนี้

1. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
2. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลา
3. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
4. การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยศึกษาวเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 1 ว่า ในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงดังกล่าวด้วยรูปแปรที่หลากหลายหรือไม่ และรูปแปรของ /v/ ที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบในตำแหน่งท้ายพยางค์หรือไม่

1. ความถี่ของ /v/ และรูปแปรของ /v/ ที่พบในงานวิจัย

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 20 คน มีความถี่ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 1,200 ครั้ง ซึ่งปรากฏเป็น /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์จำนวน 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50 และปรากฏเป็น /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ จำนวน 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความถี่ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่ง	ความถี่	ร้อยละ
ต้นพยางค์	600	50
ท้ายพยางค์	600	50
รวม	1200	100

จากการวิเคราะห์รูปแปรของ /v/ ในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีรูปแปรทั้งหมด 10 รูป คือ

- [v] เสียงเสียดแทรก โภษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiced labiodental fricative) ซึ่งเป็นรูปแปรที่เป็นรูปเป้าหมายหรือรูปแปรมาตรฐานที่เจ้าของภาษาใช้

- [f] เสียงเสียดแทรก อโภษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiceless labiodental fricative) เช่นในคำว่า “vine” กลุ่มตัวอย่างบางคนออกเสียงเป็น [faɪn] และ “love” ออกเสียงเป็น [ləʃ]

- [s] เสียงเสียดแทรก อโภษะ ฐานปุ่มเหงือก (voiceless alveolar fricative) ตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างบางคนออกเสียงคำว่า “five” เป็น [faɪs]

- [d] เสียงกัก โภษะ ฐานปุ่มเหงือก (voiced alveolar stop) เช่นคำว่า “have” บางคนออกเสียงเป็น [hæd]

- [t] เสียงกัก อโภษะ ฐานปุ่มเหงือก (voiceless alveolar stop) เช่นคำว่า “detective” บางคนออกเสียงเป็น [dɪtektɪt]

- [b] เสียงกัก โภษะ ฐานริมฝีปาก (voiced bilabial stop) ตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างบางคนออกเสียงคำว่า “vase” เป็น [bes] เป็นต้น

- [p] เสียงกัก อโหษะ ฐานริมฝีปาก (voiceless bilabial stop) ตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างบางคนออกเสียงคำว่า “have” เป็น [hæp] และ “leave” เป็น [li:p]

- [w] เสียงเปิด โหษะ ฐานริมฝีปาก (voiced bilabial approximant) ตัวอย่างเช่นคำว่า “vase” กลุ่มตัวอย่างบางคนออกเสียงเป็น [wes] และ “van” ออกเสียงเป็น [wæn]

- [f] เสียงเสียดแทรก อโหษะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน (voiceless labiodental fricative) ตามด้วยเสียงกัก อโหษะ ฐานปุ่มเหงือก (voiceless alveolar stop) เช่นคำว่า “serve” บางคนออกเสียงเป็น [sɜ:f]

- [ɒ] ไม่มีการออกเสียง (deletion) เช่นคำว่า “five” บางคนออกเสียงเป็น [faɪ] เป็นต้น

เมื่อนำรูปแปรต่าง ๆ ข้างต้นมาแยกตามตำแหน่งที่ปรากฏพบว่า รูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์มี 4 รูป คือ [v], [f], [w] และ [b] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 8 รูป คือ [v], [f], [p], [ɒ], [t], [d], [s] และ [ft] ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 รูปแปรของ /v/ แยกตามตำแหน่งที่ปรากฏ

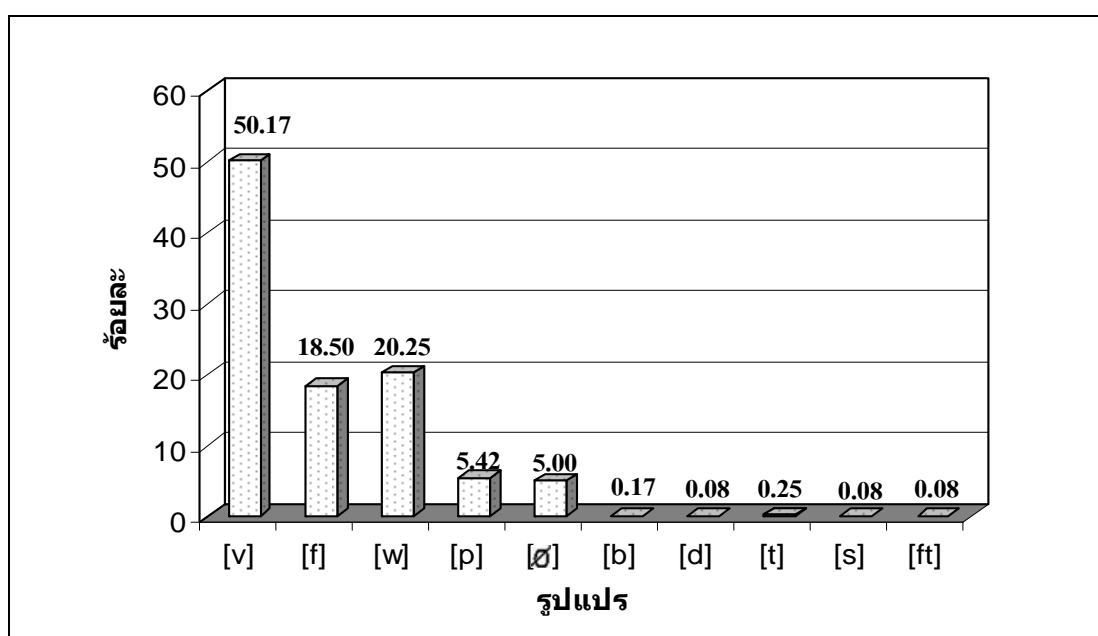
ตำแหน่ง	รูปแปรของ /v/
ต้นพยางค์	[v] [f] [w] [b]
ท้ายพยางค์	[v] [f] [p] [ɒ] [t] [d] [s] [ft]

2. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 1,200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 6 และภาพที่ 2

ตารางที่ 6 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์
ทางภาษาอังกฤษ

ความถี่	รูปแปรของ /v/										รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	[b]	[d]	[t]	[s]	[ft]	
ความถี่	602	222	243	65	60	2	1	3	1	1	1200
ร้อยละ	50.17	18.50	20.25	5.42	5.00	0.17	0.08	0.25	0.08	0.08	100

ภาพที่ 2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์
ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 6 และภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่ารูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 602 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.17 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 243 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.25 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 222 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.50 รูปแปร [p] ปรากฏ 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.42 และรูปแปร [θ] ปรากฏ 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 ส่วนรูปแปรอื่น ๆ นั้นปรากฏน้อยมาก คือ รูปแปร [t] ปรากฏ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 และรูปแปร [b] ปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 สุดท้ายคือ รูปแปร [d], [s] และ [ft] แต่ละรูปมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียงรูปแปรละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่านั้น

ทั้งนี้ ในการนำเสนอการวิเคราะห์ต่าง ๆ ต่อไป ผู้วิจัยได้รวมรูปแปร [t], [b], [d], [s] และ [ft] เป็นกลุ่มเดียวกัน เรียกว่า รูปแปรอื่น ๆ เนื่องจากเป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยครั้ง กล่าวคือ รูปแปร [t] ปรากฏเพียง 3 ครั้ง และ [b] ปรากฏเพียง 2 ครั้ง ส่วนรูปแปรอีก 3 รูปที่เหลือ ได้แก่ [d], [s] และ [ft] นอกจากจะมีความถี่ในการปรากฏน้อยมาก คือเพียงครั้งเดียวแล้ว ยังมีการปรากฏในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียวเท่านั้นอีกด้วย ซึ่งรวมแล้วรูปแปรต่าง ๆ ที่รวมเป็นรูปแปรอื่น ๆ นั้น มีความถี่ในการปรากฏ 8 ครั้ง คิดเป็นเพียงร้อยละ 0.67

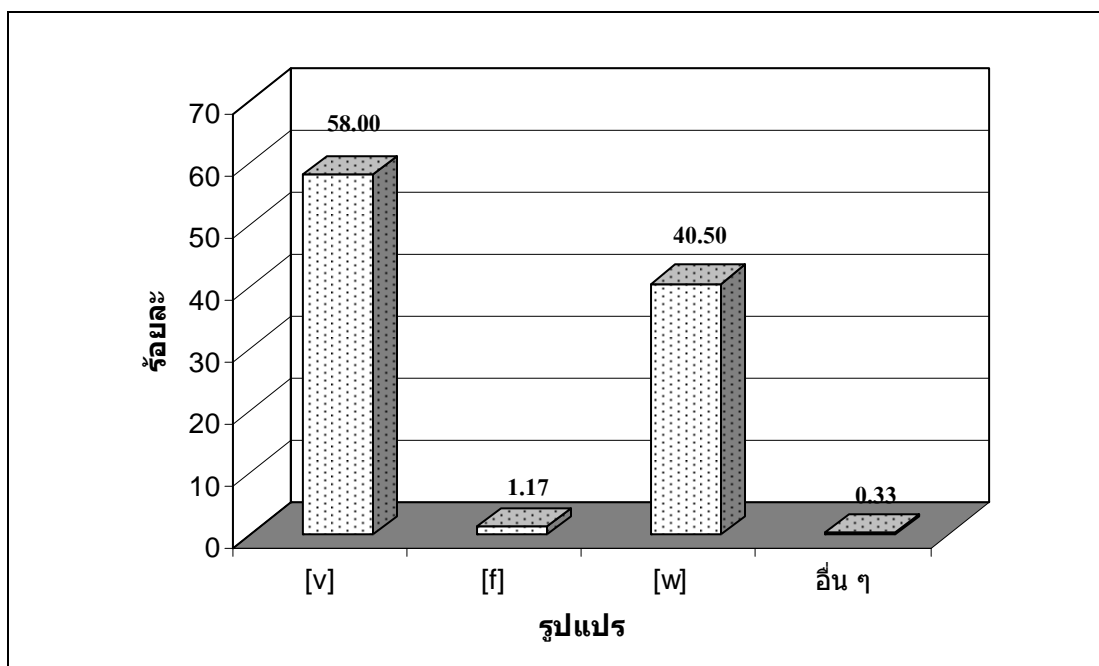
ผลการวิเคราะห์พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างออกเสียงดังกล่าวด้วยรูปแปรที่หลากหลาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงรูปแปรทั้งหมด 10 รูป ได้แก่ [v], [f], [w], [p], [θ], [b], [d], [t], [s] และ [ft]

3. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละตำแหน่งโดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 600 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 7 และภาพที่ 3

ตารางที่ 7 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	348	7	243	-	-	2	600
ร้อยละ	58.00	1.17	40.50	-	-	0.33	100

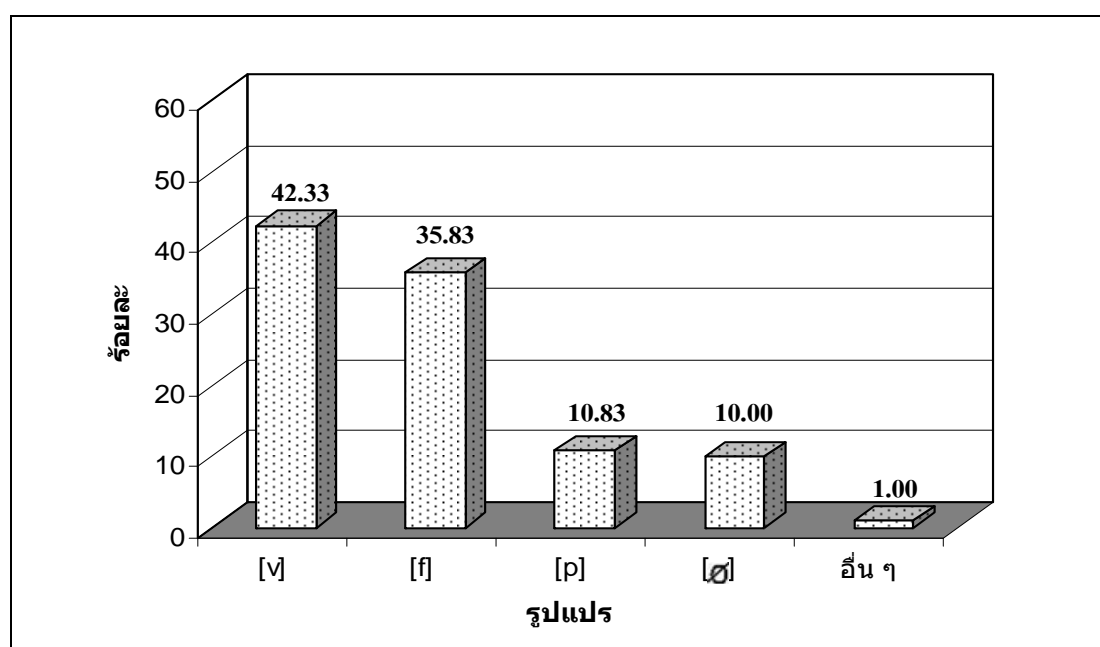
ภาพที่ 3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยไม่จำแนก
วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 7 และภาพที่ 3 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 4 รูป ได้แก่ [v], [f], [w] และรูปแปรอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 348 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 243 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.50 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.17 สุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.33

จากการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 600 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 8 และภาพที่ 4

ตารางที่ 8 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยไม่จำแนก
วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	254	215	-	65	60	6	600
ร้อยละ	42.33	35.83	-	10.83	10.00	1.00	100

ภาพที่ 4 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยไม่จำแนก
วจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 8 และภาพที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ [v], [f], [p], [θ] และรูปแปรอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 254 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.33 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 215 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.83 ตามมาด้วยรูปแปร [p] ปรากฏ 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.83 รูปแปร [θ] ปรากฏ 60 ครั้ง คิด

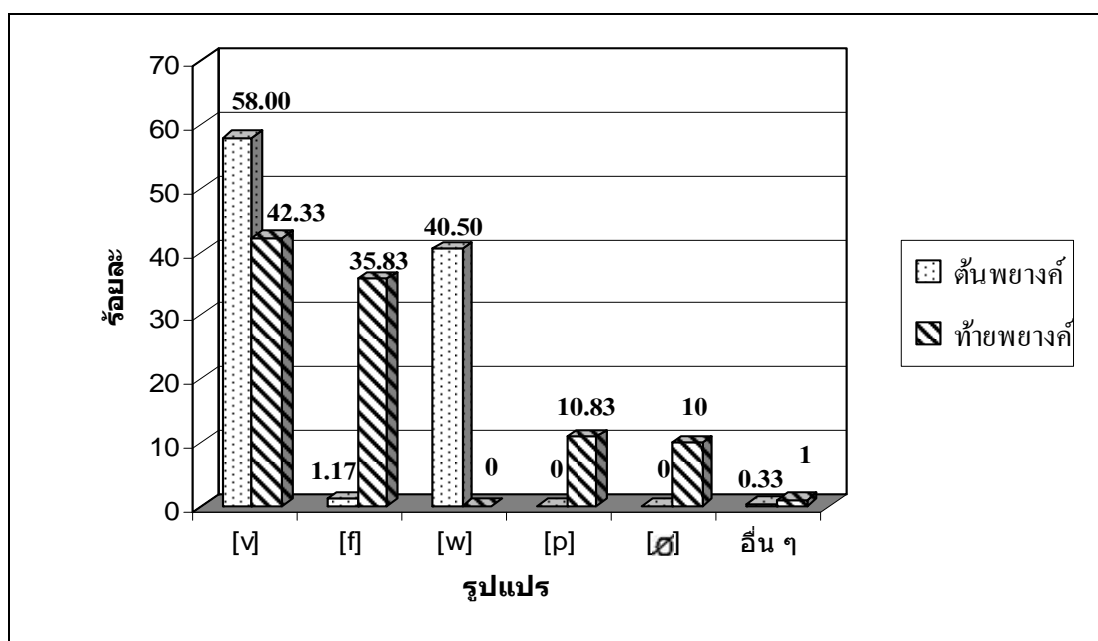
เป็นร้อยละ 10 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษกับตำแหน่งที่ปรากฏ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 1,200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 9 และภาพที่ 5

ตารางที่ 9 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่ง โดยไม่จำแนกวจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ต้น	ความถี่	348	7	243	-	-	2	600
	ร้อยละ	58.00	1.17	40.50	-	-	0.33	100
ท้าย	ความถี่	254	215	-	65	60	6	600
	ร้อยละ	42.33	35.83	-	10.83	10.00	1.00	100

$$\chi^2 = 579.6 \text{ df} = 5 \text{ p} < 0.01$$

ภาพที่ 5 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยไม่จำแนกวจนลีลา และประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 9 และภาพที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษจะเห็นได้ว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 4 รูป ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ซึ่งรูปแปรที่พบทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และรูปแปรอื่น ๆ ส่วนรูปแปร [w] พบเพียงในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น และรูปแปร [p] และ [ɒ] พบเพียงในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น โดยในตำแหน่งต้นพยางค์ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f] และอื่น ๆ ตามลำดับ ทั้งนี้รูปแปร [v] และ [w] ปรากฏมากกว่ารูปแปร [f] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด สำหรับในตำแหน่งท้ายพยางค์ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดเช่นเดียวกันกับในตำแหน่งต้นพยางค์ แต่ความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์มีมากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ถึงร้อยละ 15 รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมารองลงมาคือ รูปแปร [f], [p], [ɒ] และ อื่น ๆ ตามลำดับ โดยในตำแหน่งท้ายพยางค์ รูปแปร [v] และ [f] ปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลืออย่างเด่นชัด นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ที่พบในทั้ง 2 ตำแหน่งนอกเหนือจากรูปแปร [v] แล้ว ก็คือ รูปแปร [f] และอื่น ๆ พบว่า ความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [f] ในตำแหน่งท้ายพยางค์มีมากกว่าในตำแหน่งต้นพยางค์อย่างชัดเจนคือ มากกว่าถึงร้อยละ 34 แต่สำหรับรูปแปรอื่น ๆ นั้น มีความถี่ในการปรากฏในแต่ละ

ตำแหน่งค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยรูปแปรอื่น ๆ ในตำแหน่งท้ายพยางค์มีความถี่มากกว่าในตำแหน่งต้นพยางค์เพียงร้อยละ 0.6 เท่านั้น

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 579.6$ df = 5 p < 0.01)

การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลา

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามวจนลีลาเพื่อพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า วจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นทำให้เกิดรูปแปรมาตรฐานมากขึ้น

ทั้งนี้ วจนลีลาที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้มี 3 วจนลีลา ได้แก่

- วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ
- วจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ
- วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด

1. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

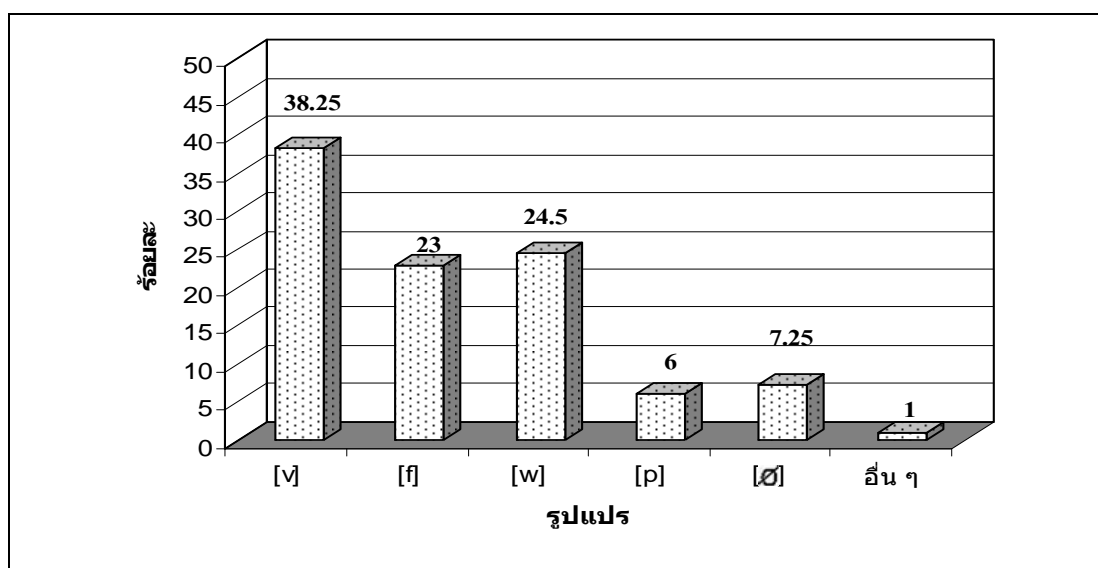
เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา ได้ผลดังนี้

1.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมผัสเป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 400 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปแปรและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 10 และภาพที่ 6

ตารางที่ 10 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	153	92	98	24	29	4	400
ร้อยละ	38.25	23.00	24.50	6.00	7.25	1.00	100

ภาพที่ 6 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัส

จากตารางที่ 10 และภาพที่ 6 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 153 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.25

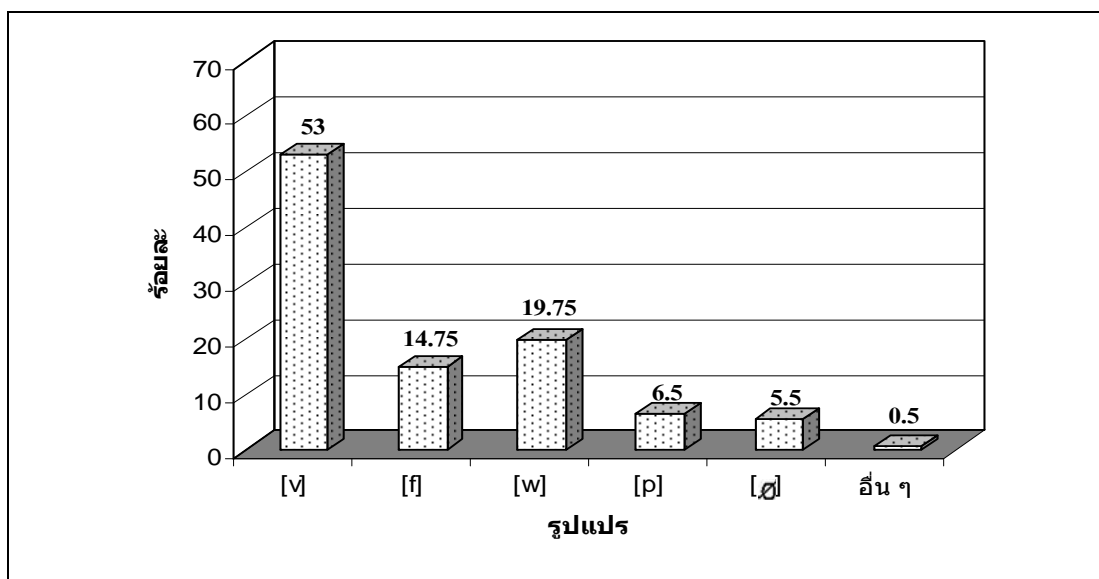
รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 98 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [w] คือปรากฏ 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23 รูปแปร [θ] ปรากฏ 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.25 รูปแปร [p] ปรากฏ 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

1.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 400 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 11 และภาพที่ 7

ตารางที่ 11 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	212	59	79	26	22	2	400
ร้อยละ	53.00	14.75	19.75	6.50	5.50	0.50	100

ภาพที่ 7 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

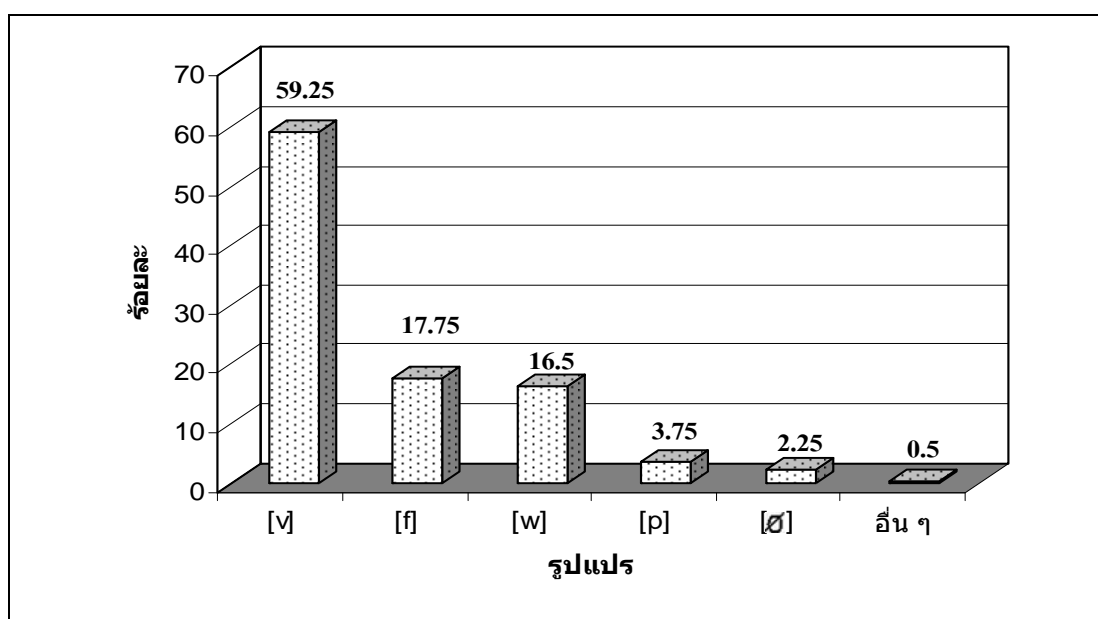
จากตารางที่ 11 และภาพที่ 7 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป โดยจะเห็นได้ว่าเหมือนกับรูปแปรที่พบในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ อันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [∅] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 212 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 79 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.75 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.75 รูปแปร [p] ปรากฏ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.5 รูปแปร [∅] ปรากฏ 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.5 เท่านั้น

1.3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

ส่วนการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 400 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 12 และภาพที่ 8

ตารางที่ 12 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	237	71	66	15	9	2	400
ร้อยละ	59.25	17.75	16.50	3.75	2.25	0.50	100

ภาพที่ 8 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

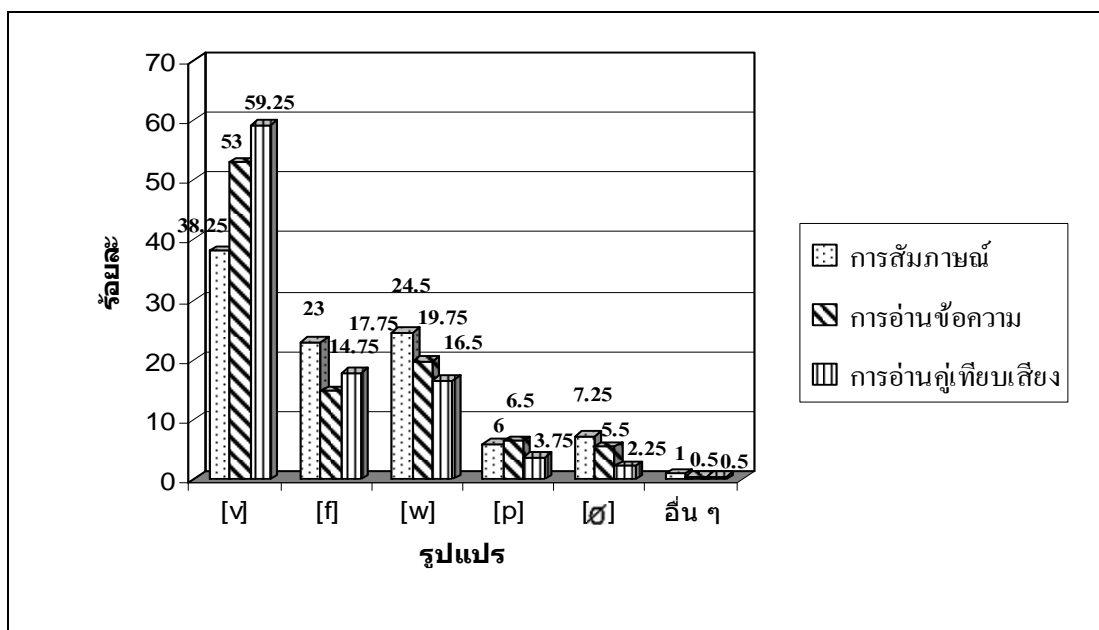
จากตารางที่ 12 และภาพที่ 8 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป โดยจะเห็นได้ว่า เหมือนกับรูปแปรที่พบในวจนลีลาแบบการสัมผัสและการอ่านข้อความ อันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 237 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.25 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 71 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.75 ตามมาด้วยรูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [f] คือปรากฏ 66 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.5 รูปแปร [p] ปรากฏ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.75 รูปแปร [θ] ปรากฏ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.25 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.5 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในแต่ละวจนลีลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์กับวจนลีลา ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละวจนลีลาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปแบบของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละวจนลีลาสรุปได้ดังตารางที่ 13 และภาพที่ 9

ตารางที่ 13 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามวจนลีลา

วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่นๆ	
การสัมภาษณ์	ความถี่	153	92	98	24	29	4	400
	ร้อยละ	38.25	23.00	24.50	6.00	7.25	1.00	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	212	59	79	26	22	2	400
	ร้อยละ	53.00	14.75	19.75	6.50	5.50	0.50	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	237	71	66	15	9	2	400
	ร้อยละ	59.25	17.75	16.50	3.75	2.25	0.50	100

$$\chi^2 = 46.95 \quad df = 10 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 9 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 13 และภาพที่ 9 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละวจนลีลาจะเห็นได้ว่า ทุกวจนลีลามีรูปแปรทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [ø] และอื่น ๆ โดยในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [ø], [p] และอื่น ๆ ตามลำดับ สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [p], [ø] และอื่น ๆ ตามลำดับ ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดซึ่งต่างจากรูปแปรอื่น ๆ ที่เหลือ คือ [f], [w], [p], [ø] และอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด รูปแปรที่มีความถี่มากที่สุดรองลงมาคือ [f], [w], [p], [ø] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละวจนลีลาข้างต้น สามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรโดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ [v] > [w] > [f] > [ø] > [p] > อื่น ๆ

- วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] > [w] > [f] > [p] > [ø] > อื่น ๆ
- วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] > [f] > [w] > [p] > [ø] > อื่น ๆ

ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่า ในทั้ง 3 วจนลีลา รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [v] และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือ อื่น ๆ

นอกจากนี้ จากตารางที่ 13 และภาพที่ 9 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในแต่ละวจนลีลาพบว่า ในวจนลีลาแบบการสัมผัส รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 153 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.25 สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 212 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53 ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 237 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.25 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุดเป็นความถี่สูงที่สุด และความถี่ของรูปแปรมาตรฐานจะมีค่าลดลงในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยลง กล่าวคือ รูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รองลงมา คือ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมผัส

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในแต่ละวจนลีลามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ วจนลีลามีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 46.95$ df = 10 p < 0.01)

2. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวจนลีลา

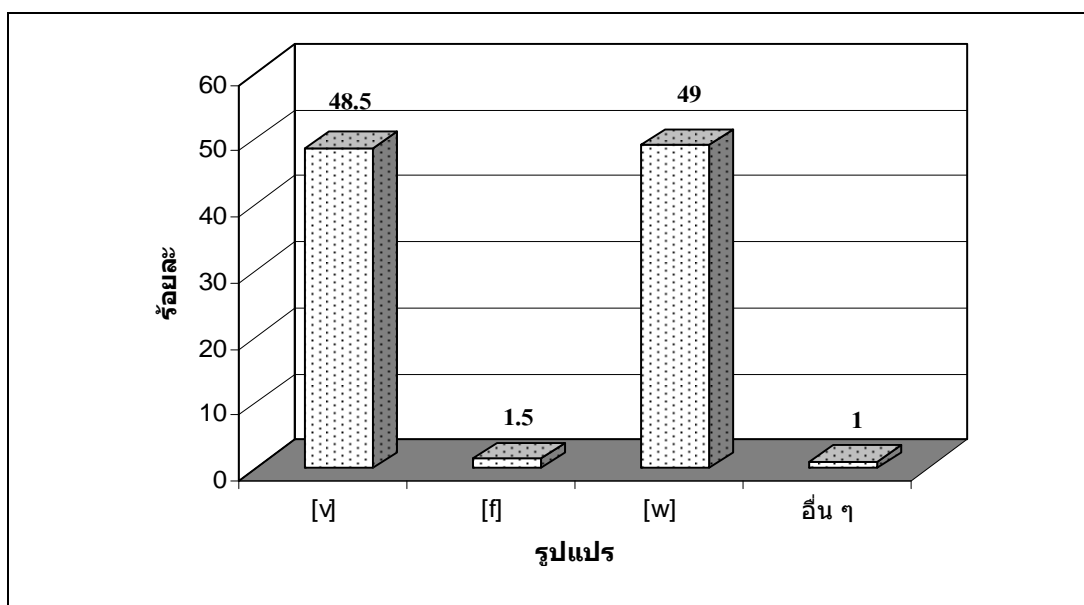
เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวจนลีลา ได้ผลดังนี้

2.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตาม วจนลีลา

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่ง ต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมผัสเป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปร ต่าง ๆ แต่ละรูปแปรและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 14 และภาพที่ 10

ตารางที่ 14 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบ การสัมผัส

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[d]	อื่น ๆ	
ความถี่	97	3	98	-	-	2	200
ร้อยละ	48.50	1.50	49.00	-	-	1.00	100

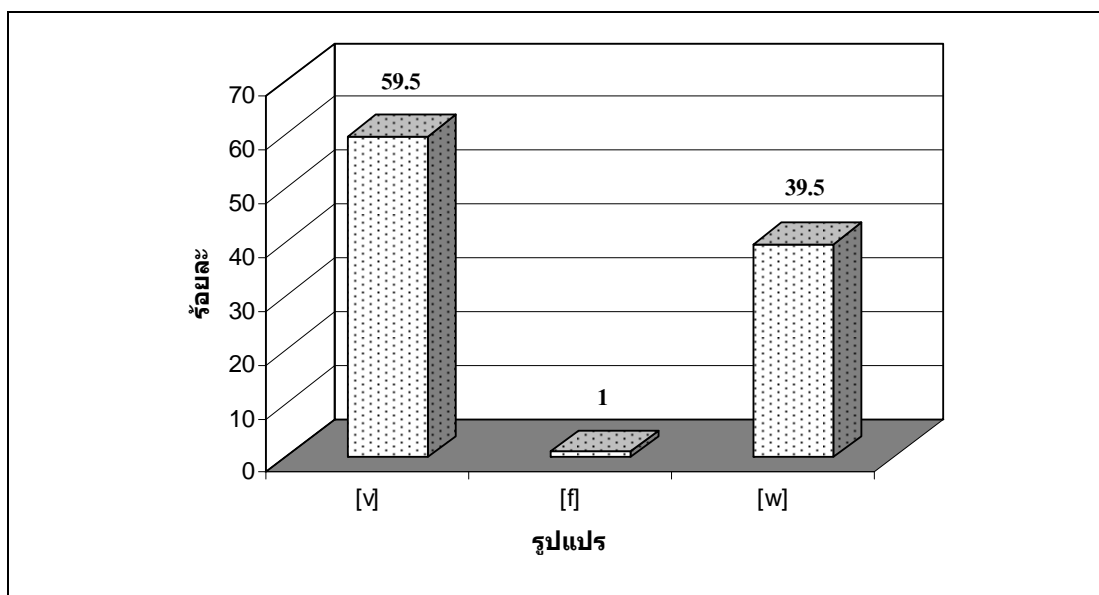
ภาพที่ 10 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบ การสัมผัส

จากตารางที่ 14 และภาพที่ 10 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมผัสพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ จำนวนทั้งหมด 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 98 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [w] มาก คือปรากฏถึง 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] และรูปแปรอื่น ๆ ซึ่งทั้ง 2 รูปนี้มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกันมากเช่นกัน คือ ปรากฏเพียง 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.5 และปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 ตามลำดับ

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 15 และภาพที่ 11

ตารางที่ 15 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	119	2	79	-	-	-	200
ร้อยละ	59.50	1.00	39.50	-	-	-	100

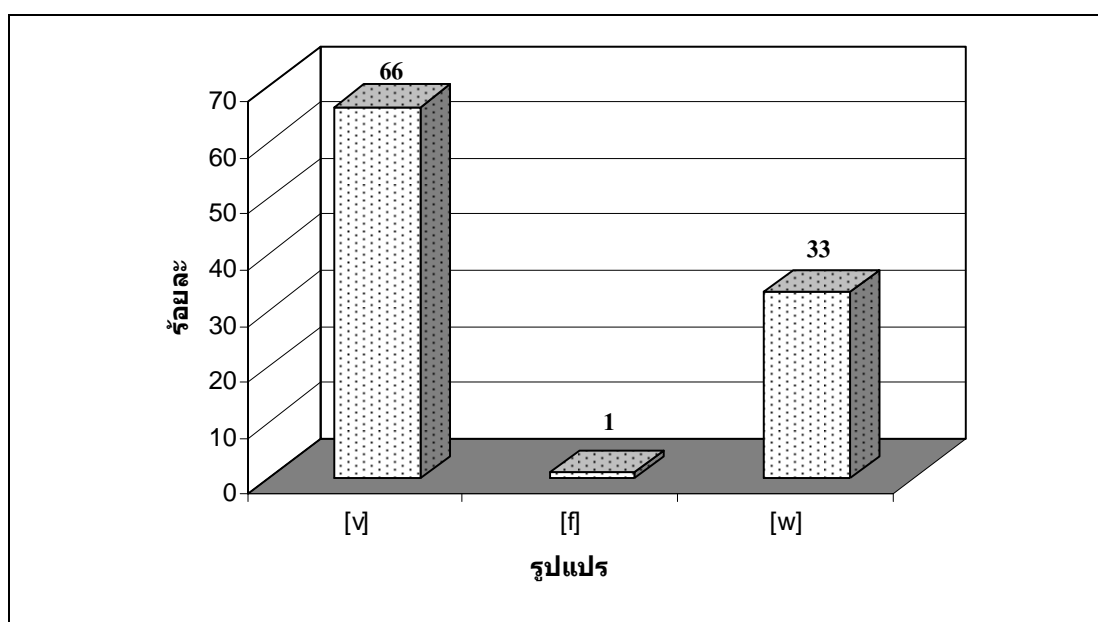
ภาพที่ 11 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จากตารางที่ 15 และภาพที่ 11 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า มีรูปแปรจำนวนเพียง 3 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 119 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 79 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [f] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 เท่านั้น

ส่วนการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 16 และภาพที่ 12

ตารางที่ 16 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบ การอ่านคู่เทียบเสียง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[ต]	อื่น ๆ	
ความถี่	132	2	66	-	-	-	200
ร้อยละ	66.00	1.00	33.00	-	-	-	100

ภาพที่ 12 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบ การอ่านคู่เทียบเสียง

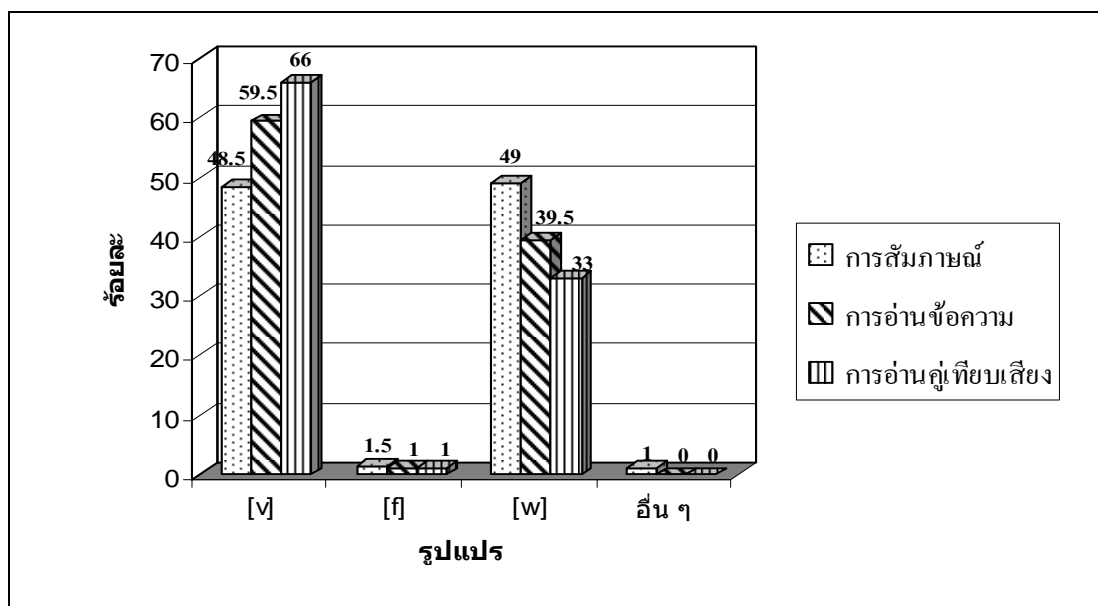
จากตารางที่ 16 และภาพที่ 12 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า มีรูปแปรจำนวน 3 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 66 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 และสุดท้ายคือ รูปแปร [f] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์กับวจนลีลา ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มานำเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์มีการกระจายความถี่ในแต่ละวจนลีลาสรุปได้ดังตารางที่ 17 และภาพที่ 13

ตารางที่ 17 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
การสัมภาษณ์	ความถี่	97	3	98	-	-	2	200
	ร้อยละ	48.50	1.50	49.00	-	-	1.00	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	119	2	79	-	-	-	200
	ร้อยละ	59.50	1.00	39.50	-	-	-	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	132	2	66	-	-	-	200
	ร้อยละ	66.00	1.00	33.00	-	-	-	100

$$\chi^2 = 13.79 \quad df = 4 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 13 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 17 และภาพที่ 13 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลาจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้ง 3 วจนลีลา ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์เท่านั้น โดยในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v], [f] และอื่น ๆ ตามลำดับ ทั้งนี้รูปแปร [w] และ [v] ปรากฏมากกว่ารูปแปร [f] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด กล่าวคือ แต่ละรูปปรากฏเกือบครึ่งหนึ่งของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง ขณะที่ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการและวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w] และ [f] ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลาข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูป โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ [w] > [v] > [f] > อื่น ๆ
- วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] > [w] > [f]

- วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] > [w] > [f]

ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า ในวจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบเป็นทางการมากที่สุดมีรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรเหมือนกัน โดยรูปแปร [v] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ส่วนในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [w] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด

นอกจากนี้ จากตารางที่ 17 และภาพที่ 13 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลาพบว่า ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 97 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.5 สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 119 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.5 ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 132 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66 ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มีค่าความถี่เพิ่มมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น กล่าวคือ รูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ และมีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และมีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

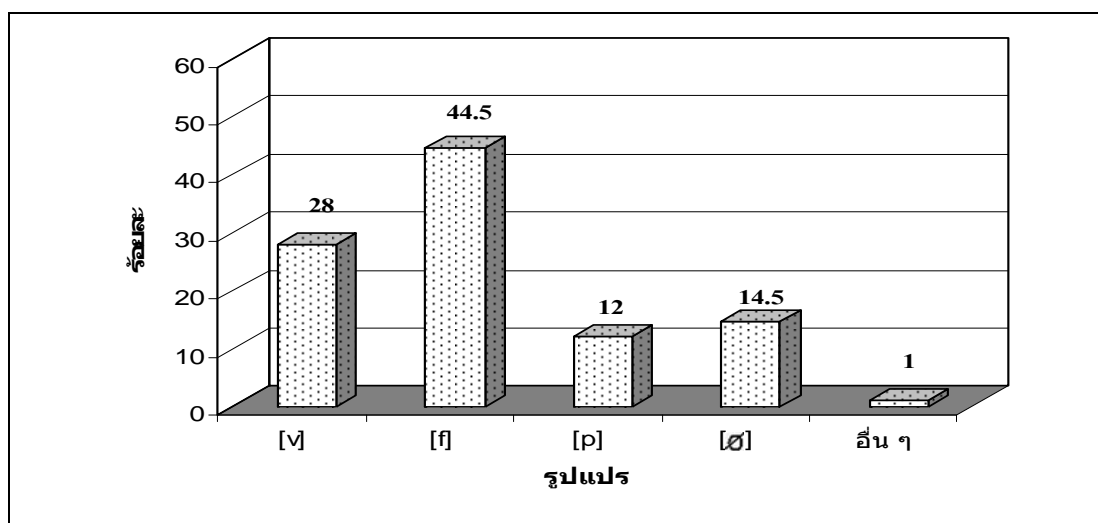
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละวจนลีลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ วจนลีลา มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 13.79$ df = 4 p < 0.01)

2.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คนออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปแปรและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 18 และภาพที่ 14

ตารางที่ 18 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	56	89	-	24	29	2	200
ร้อยละ	28.00	44.50	-	12.00	14.50	1.00	100

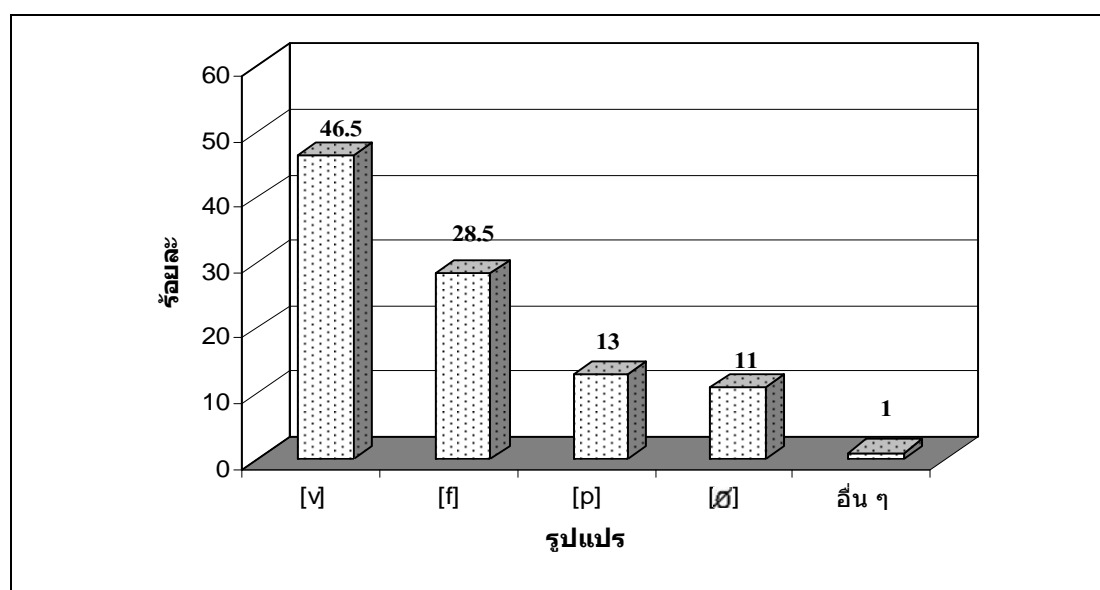
ภาพที่ 14 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

จากตารางที่ 18 และภาพที่ 14 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ จำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [๑] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [f] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 89 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ปรากฏ 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28 ตามมาด้วยรูปแปร [๑] ปรากฏ 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.5 รูปแปร [p] ปรากฏ 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 19 และภาพที่ 15

ตารางที่ 19 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	93	57	-	26	22	2	200
ร้อยละ	46.50	28.50	-	13.00	11.00	1.00	100

ภาพที่ 15 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

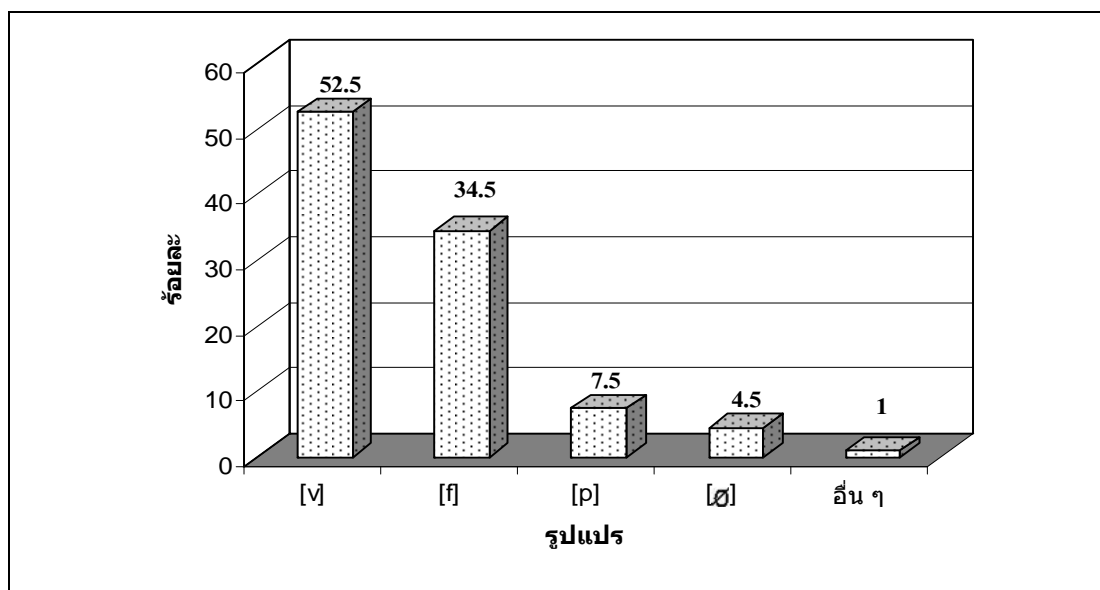
จากตารางที่ 19 และภาพที่ 15 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า มีรูปแปรจำนวน 5 รูป ได้แก่ รูป

แปร [v], [f], [p], [ɔ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.5 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.5 ตามมาด้วยรูปแปร [p] ปรากฏ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13 รูปแปร [ɔ] ปรากฏ 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

ส่วนการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 20 และภาพที่ 16

ตารางที่ 20 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[ɔ]	อื่น ๆ	
ความถี่	105	69	-	15	9	2	200
ร้อยละ	52.50	34.50	-	7.50	4.50	1.00	100

ภาพที่ 16 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

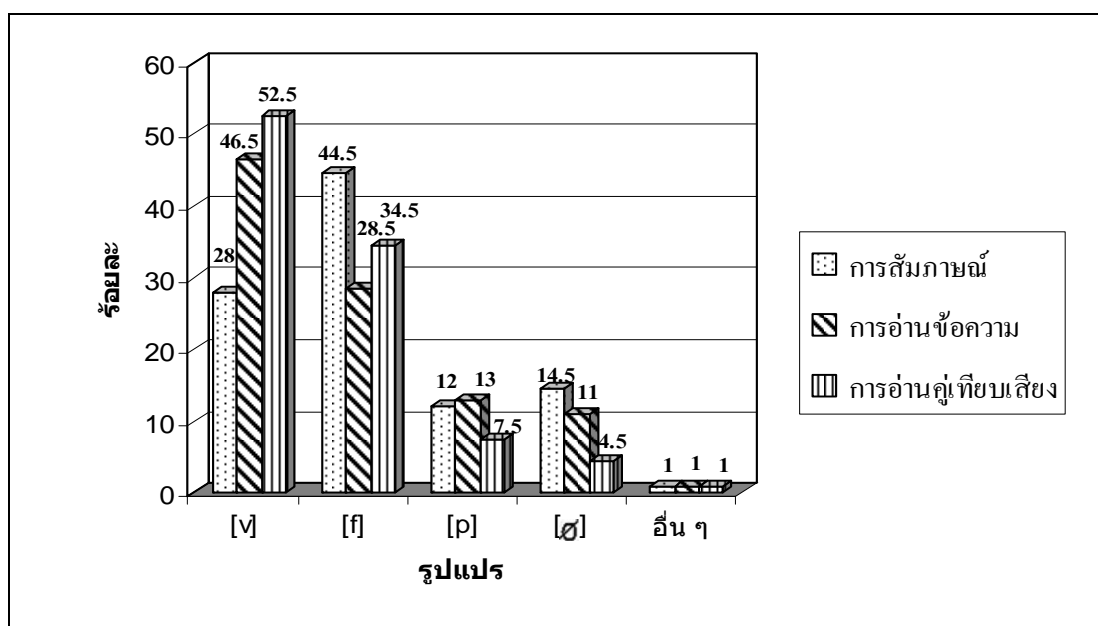
จากตารางที่ 20 และภาพที่ 16 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า มีรูปแปรจำนวน 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [ʋ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 69 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.5 ตามมาด้วยรูปแปร [p] ปรากฏ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.5 รูปแปร [ʋ] ปรากฏ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวจนลีลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์กับวจนลีลา ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวจนลีลาตามที่กล่าวมาแล้วนั้น มานำเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์มีการกระจายความถี่ในแต่ละวจนลีลาสรุปได้ดังตารางที่ 21 และภาพที่ 17

ตารางที่ 21 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[t]	อื่น ๆ	
การสัมผัสภาษาถิ่น	ความถี่	56	89	-	24	29	2	200
	ร้อยละ	28.00	44.50	-	12.00	14.50	1.00	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	93	57	-	26	22	2	200
	ร้อยละ	46.50	28.50	-	13.00	11.00	1.00	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	105	69	-	15	9	2	200
	ร้อยละ	52.50	34.50	-	7.50	4.50	1.00	100

$$\chi^2 = 36.17 \text{ df} = 8 \text{ p} < 0.01$$

ภาพที่ 17 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 21 และภาพที่ 17 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวจนลีลาจะเห็นได้ว่า ในทุกวจนลีลาปรากฏรูปแปรจำนวน

ทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [θ] และอื่น ๆ โดยในวัจนลีลาแบบการสัมผัสซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [f] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v], [θ], [p] และอื่น ๆ ตามลำดับ ส่วนในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการและวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวัจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวัจนลีลาข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรโดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- วัจนลีลาแบบการสัมผัส [f] > [v] > [θ] > [p] > อื่น ๆ
- วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] > [f] > [p] > [θ] > อื่น ๆ
- วัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] > [f] > [p] > [θ] > อื่น ๆ

ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า ในวัจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบเป็นทางการมากที่สุดมีรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรเหมือนกัน โดยรูปแปร [v] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ส่วนในวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [f] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด อีกทั้งยังเห็นได้ชัดว่า ในทั้ง 3 วัจนลีลา รูปแปรอื่น ๆ เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด

นอกจากนี้ จากตารางที่ 21 และภาพที่ 17 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวัจนลีลาพบว่า ในวัจนลีลาแบบการสัมผัส รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 56 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28 สำหรับในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 93 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.5 ส่วนในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 105 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.5 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น กล่าวคือ รูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวัจนลีลาแบบการสัมผัส และมีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และมีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

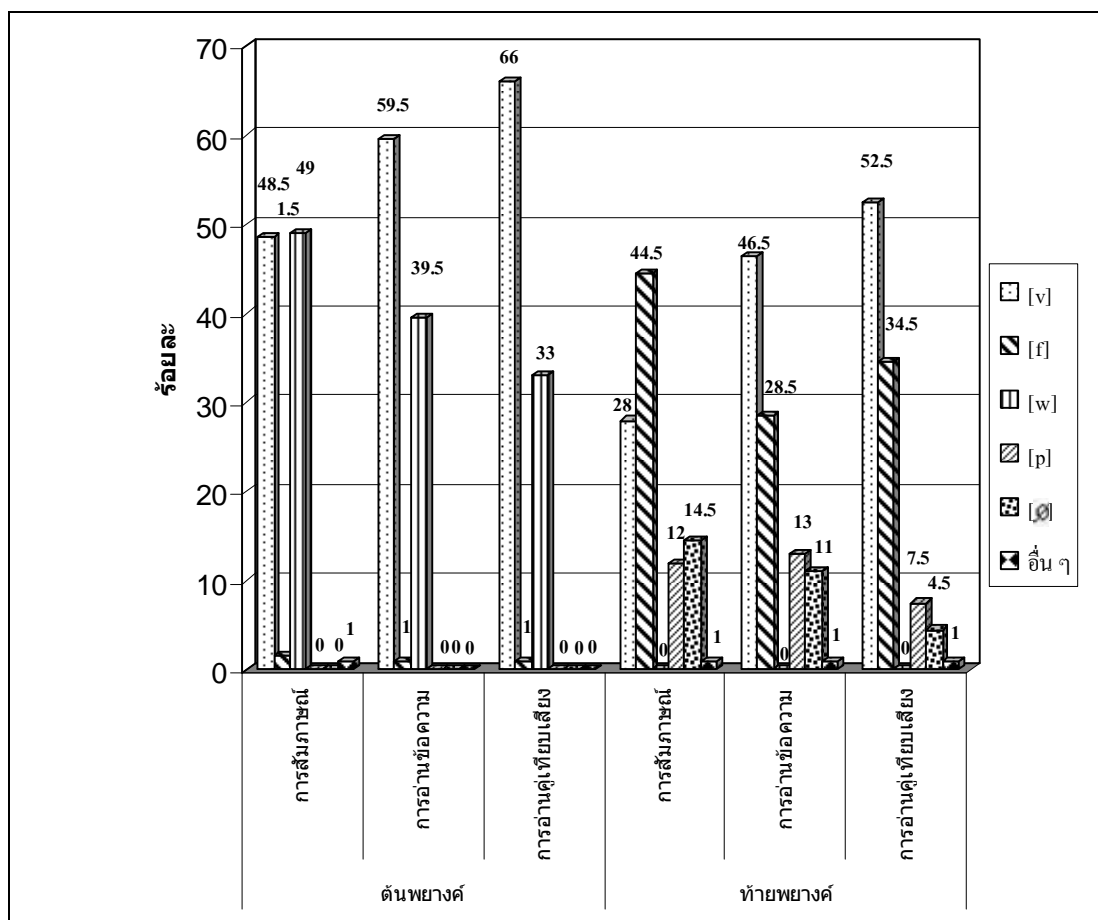
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละวัจนลีลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ วัจนลีลา มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 36.17$ df = 8 p < 0.01)

2.3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวัจนลีลา

จากข้อมูลที่แสดงรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวัจนลีลาดังที่กล่าวไปแล้วนั้น เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปในแต่ละวัจนลีลาระหว่างในตำแหน่งต้นพยางค์กับท้ายพยางค์ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในตารางที่ 22 และภาพที่ 18

ตารางที่ 22 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวัจนลีลา

ตำแหน่ง	วัจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม		
			[v]	[f]	[w]	[p]	[t]		อื่น ๆ	
ต้น พยางค์	การสัมผัส	ความถี่	97	3	98	-	-	2	200	
		ร้อยละ	48.50	1.50	49.00	-	-	1.00	100	
	การอ่านข้อความ	ความถี่	119	2	79	-	-	-	200	
		ร้อยละ	59.50	1.00	39.50	-	-	-	100	
	การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	132	2	66	-	-	-	200	
		ร้อยละ	66.00	1.00	33.00	-	-	-	100	
	ท้าย พยางค์	การสัมผัส	ความถี่	56	89	-	24	29	2	200
			ร้อยละ	28.00	44.50	-	12.00	14.50	1.00	100
การอ่านข้อความ		ความถี่	93	57	-	26	22	2	200	
		ร้อยละ	46.50	28.50	-	13.00	11.00	1.00	100	
การอ่านคู่เทียบเสียง		ความถี่	105	69	-	15	9	2	200	
		ร้อยละ	52.50	34.50	-	7.50	4.50	1.00	100	

ภาพที่ 18 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 22 และภาพที่ 18 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามวจนลีลาพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w] และอื่น ๆ ทั้งนี้รูปแปร [v], [f] และ [w] นั้นปรากฏในทุกวจนลีลา แต่รูปแปรอื่น ๆ ปรากฏเพียงในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์เท่านั้น ในขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [ɸ] และอื่น ๆ ซึ่งจะเห็นว่า รูปแปรที่พบทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และรูปแปรอื่น ๆ ส่วนรูปแปร [w] พบเพียงในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น และรูปแปร [p] และ [ɸ] พบเพียงในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น

นอกจากนี้จากผลการวิจัยเห็นได้ชัดว่า ในแต่ละวจนลีลา กลุ่มตัวอย่างมีอัตราความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็น [v] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์

กล่าวคือ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภายในตำแหน่งต้นพยางค์ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.5 ในขณะที่ท้ายพยางค์ ปรากฏ 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28 ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ในตำแหน่งต้นพยางค์ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 119 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.5 ในขณะที่ท้ายพยางค์ ปรากฏ 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.5 สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ในตำแหน่งต้นพยางค์ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66 ในขณะที่ท้ายพยางค์ ปรากฏ 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.5

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ก็พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] จะมีความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น

การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

1. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

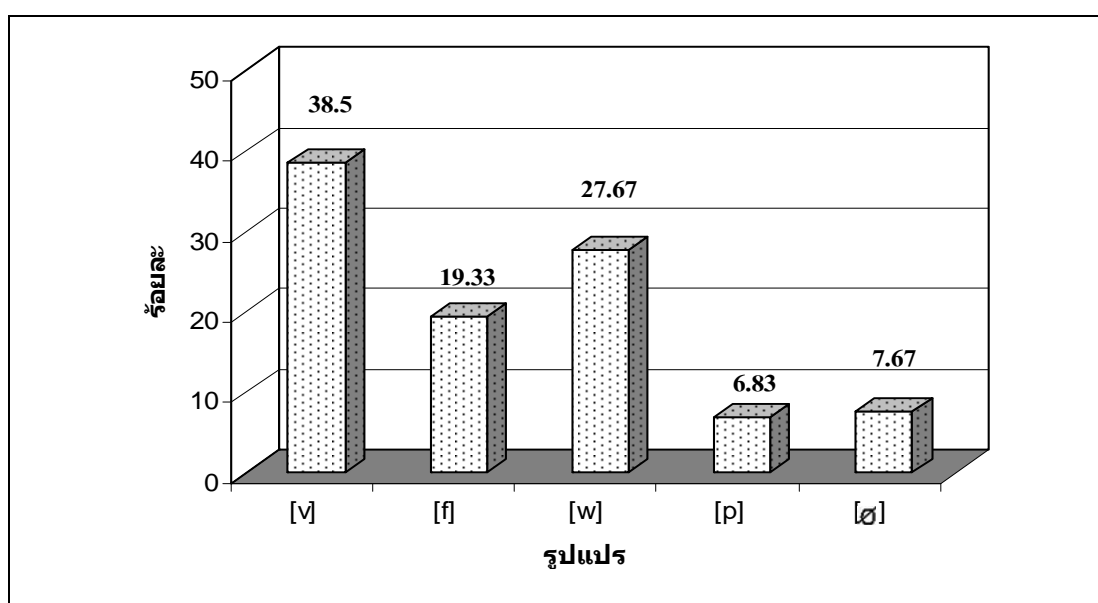
เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ได้ผลดังนี้

1.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 600 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 23 และภาพที่ 19

ตารางที่ 23 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่นๆ	
ความถี่	231	116	166	41	46	-	600
ร้อยละ	38.50	19.33	27.67	6.83	7.67	-	100

ภาพที่ 19 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

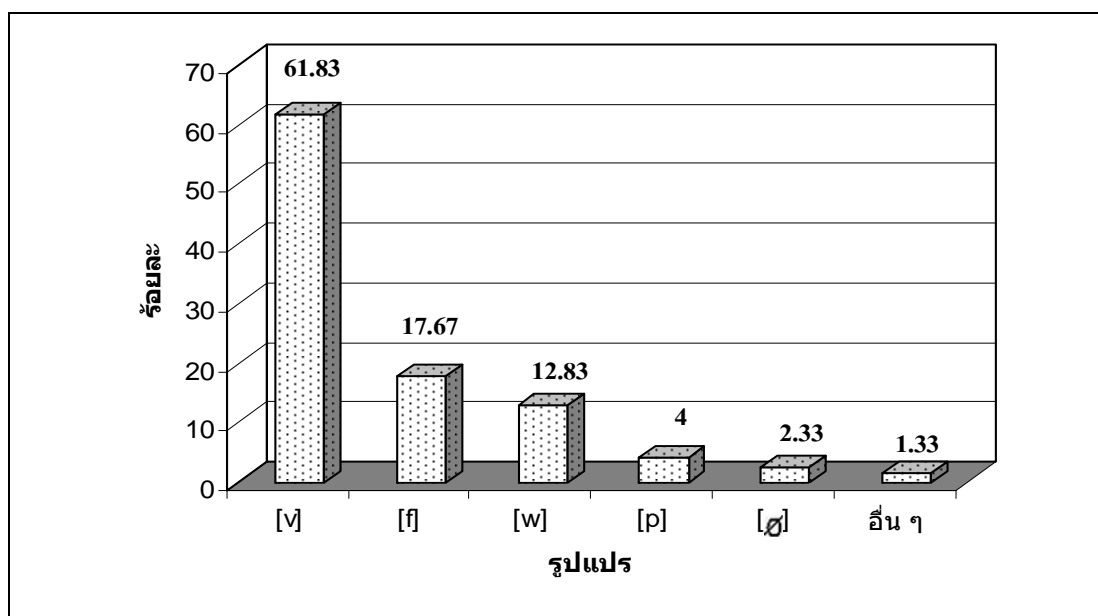
จากตารางที่ 23 และภาพที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำพบว่า มีเสียงรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 231 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 166 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.67 ตามมาด้วย รูปแปร [f] ปรากฏ 116 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.33 รูปแปร [θ] ปรากฏ 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.67 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] ปรากฏ 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.83

1.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 600 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปสรุปได้ดังตารางที่ 24 และภาพที่ 20

ตารางที่ 24 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	371	106	77	24	14	8	600
ร้อยละ	61.83	17.67	12.83	4.00	2.33	1.33	100

ภาพที่ 20 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

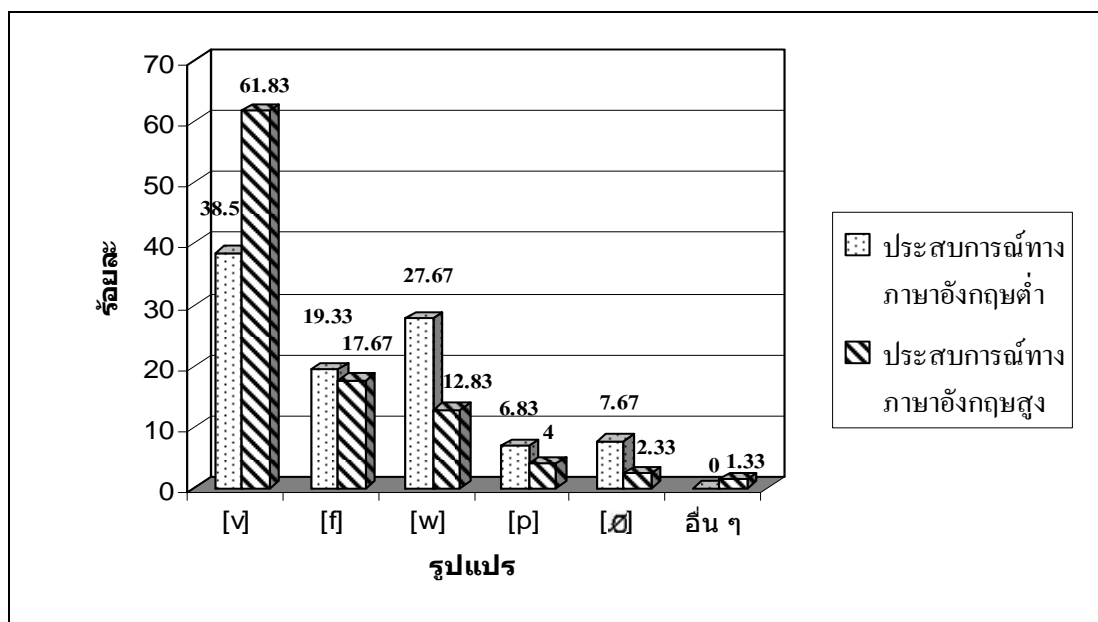
จากตารางที่ 24 และภาพที่ 20 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [t] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 371 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.83 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 106 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.67 ตามมาด้วยรูปแปร [w] ปรากฏ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.83 รูปแปร [p] ปรากฏ 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4 รูปแปร [t] ปรากฏ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.33 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ปรากฏ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.33

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์กับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งมีรูปแปรและการกระจายความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มสรุปได้ดังตารางที่ 25 และภาพที่ 21

ตารางที่ 25 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[t]	อื่น ๆ	
ต่ำ	ความถี่	231	116	166	41	46	-	600
	ร้อยละ	38.50	19.33	27.67	6.83	7.67	-	100
สูง	ความถี่	371	106	77	24	14	8	600
	ร้อยละ	61.83	17.67	12.83	4.00	2.33	1.33	100

$$\chi^2 = 95.12 \quad df = 5 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 21 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 25 และภาพที่ 21 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [๑] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [๑] และ [p] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดเช่นเดียวกับในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ แต่จะเห็นได้ชัดเจนว่าความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [v] ในกลุ่มนี้มากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลืออย่างเด่นชัด กล่าวคือ รูปแปร [v] ปรากฏเกินกว่าครึ่งหนึ่งของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงทั้งหมด 600 ครั้ง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดรองลงมาคือ รูปแปร [f], [w], [p], [๑] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรโดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] > [w] > [f] > [θ] > [p]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [f] > [w] > [p] > [θ] > อื่น ๆ

ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดว่า ทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [v]

นอกจากนี้ จากตารางที่ 25 และภาพที่ 21 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 231 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 371 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.83 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง กลุ่มตัวอย่างที่ออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานในระดับความถี่สูงที่สุด คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 95.12$ df = 5 p < 0.01)

2. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

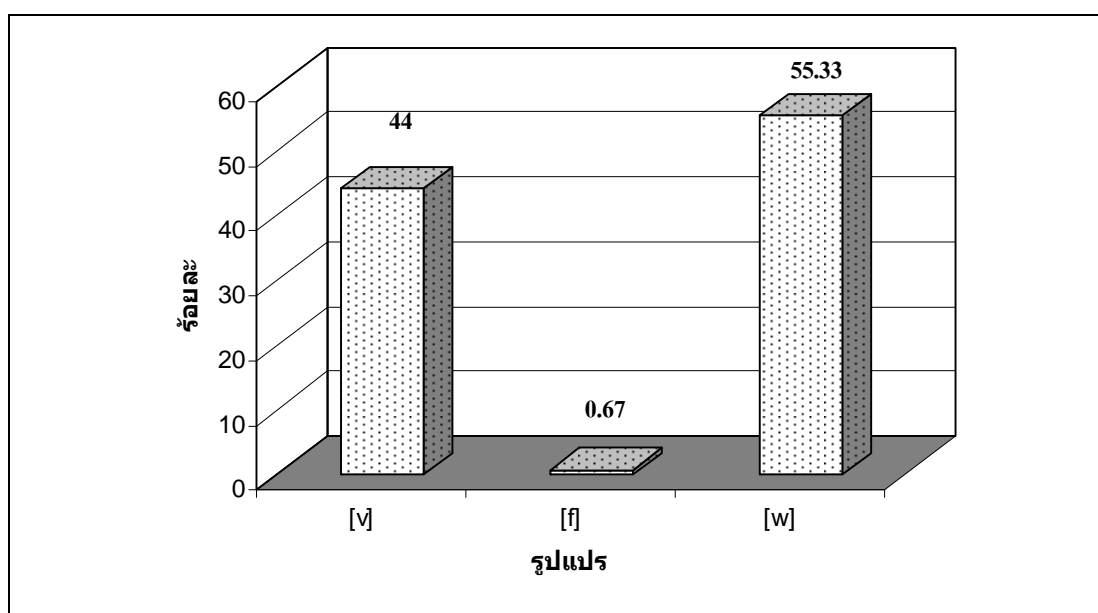
เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ได้ผลดังนี้

2.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 300 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 26 และภาพที่ 22

ตารางที่ 26 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	132	2	166	-	-	-	300
ร้อยละ	44.00	0.67	55.33	-	-	-	100

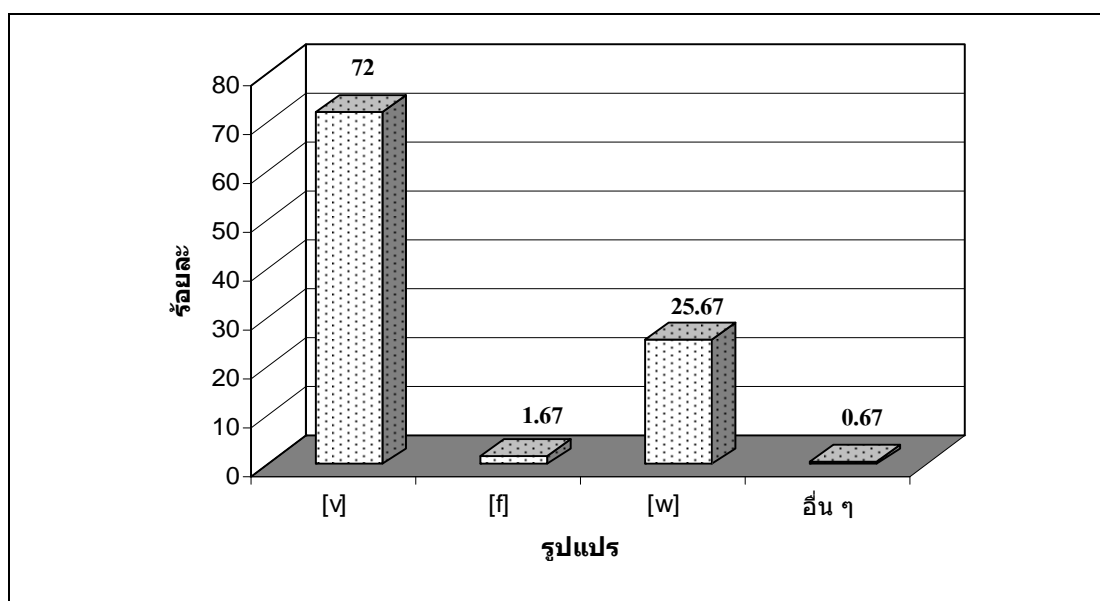
ภาพที่ 22 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากตารางที่ 26 และภาพที่ 22 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ จำนวนเพียง 3 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ซึ่งรูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 166 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.33 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ปรากฏ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44 และรูปแปร [f] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดคือ ปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.67

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์ของ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวน ความถี่ทั้งสิ้น 300 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ ดังตารางที่ 27 และภาพที่ 23

ตารางที่ 27 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดย กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	216	5	77	-	-	2	300
ร้อยละ	72.00	1.67	25.67	-	-	0.67	100

ภาพที่ 23 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

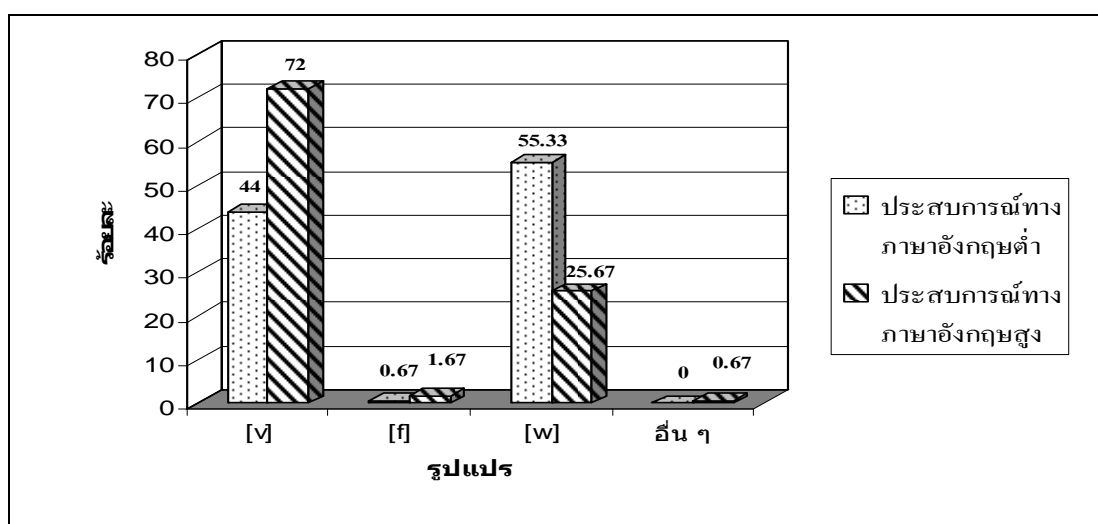
จากตารางที่ 27 และภาพที่ 23 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวน 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดคือ 216 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.67 รูปแปร [f] ปรากฏ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.67 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์กับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มานำเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งมีรูปแปรและการกระจายความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ของกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มสรุปได้ดังตารางที่ 28 และภาพที่ 24

ตารางที่ 28 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตาม
 ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ต่ำ	ความถี่	132	2	166	-	-	-	300
	ร้อยละ	44.00	0.67	55.33	-	-	-	100
สูง	ความถี่	216	5	77	-	-	2	300
	ร้อยละ	72.00	1.67	25.67	-	-	0.67	100

$$\chi^2 = 55.65 \quad df = 2 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 24 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์โดยจำแนกตาม
 ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 28 และภาพที่ 24 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v] และ [f] ตามลำดับ ทั้งนี้รูปแปร [w] และ [v] ปรากฏมากกว่ารูปแปร [f] อย่างเด่นชัด กล่าวคือ รูปแปร [w] ปรากฏเกินครึ่งหนึ่งของการออกเสียง

ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300 ครั้ง และรูปแปร [v] ปรากฏเกือบครึ่งหนึ่งของทั้งหมด ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่าความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [v] ในกลุ่มนี้มากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลืออย่างเด่นชัด รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดรองลงมาคือ รูปแปร [w], [f] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปร โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [w] > [v] > [f]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [w] > [f] > อื่น ๆ

นอกจากนี้ จากตารางที่ 28 และภาพที่ 24 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 132 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 216 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีค่าความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

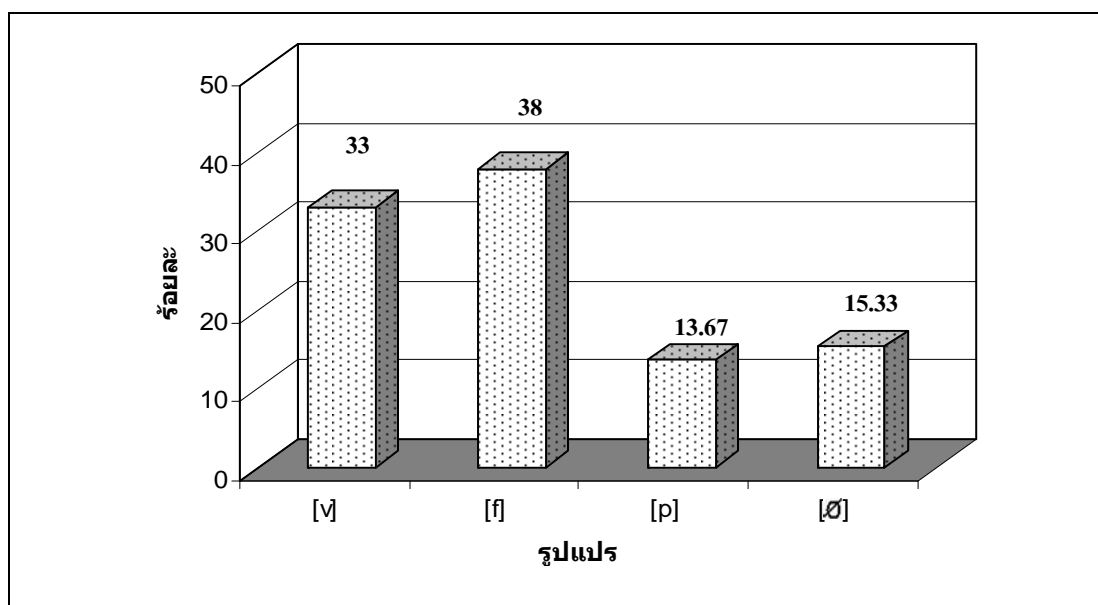
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 55.65$ df = 2 p < 0.01)

2.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 300 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 29 และภาพที่ 25

ตารางที่ 29 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	99	114	-	41	46	-	300
ร้อยละ	33.00	38.00	-	13.67	15.33	-	100

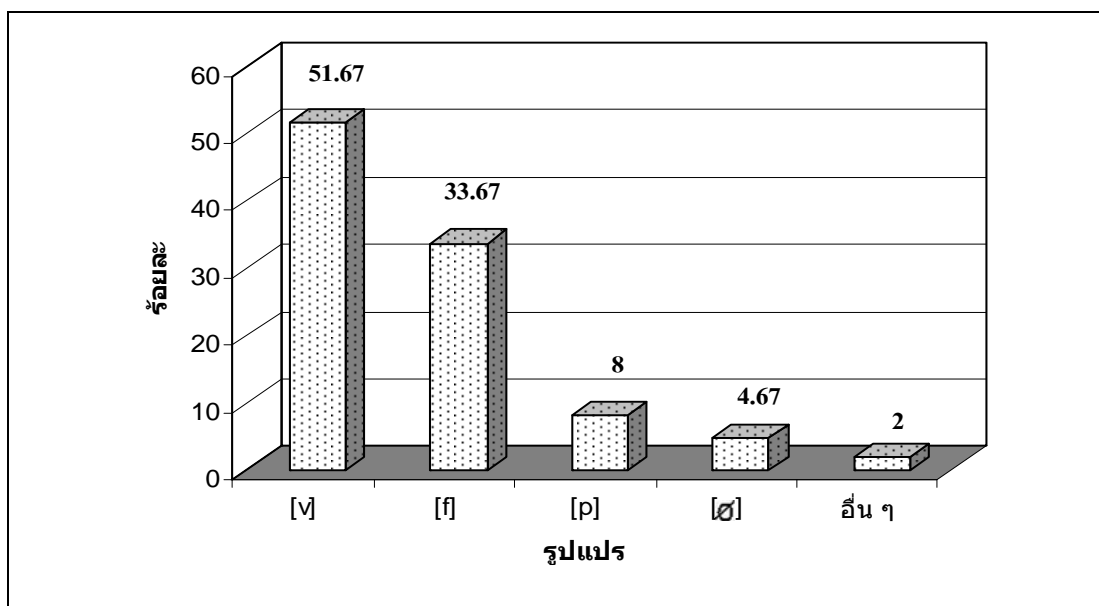
ภาพที่ 25 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากตารางที่ 29 และภาพที่ 25 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ จำนวนทั้งหมด 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p] และ [๑] ซึ่งรูปแปร [f] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ปรากฏ 99 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 ตามมาด้วยรูปแปร [๑] ปรากฏ 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.33 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] ปรากฏ 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.67 ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่า รูปแปร [๑] และ [p] มีความถี่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 300 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 30 และภาพที่ 26

ตารางที่ 30 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	155	101	-	24	14	6	300
ร้อยละ	51.67	33.67	-	8.00	4.67	2.00	100

ภาพที่ 26 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

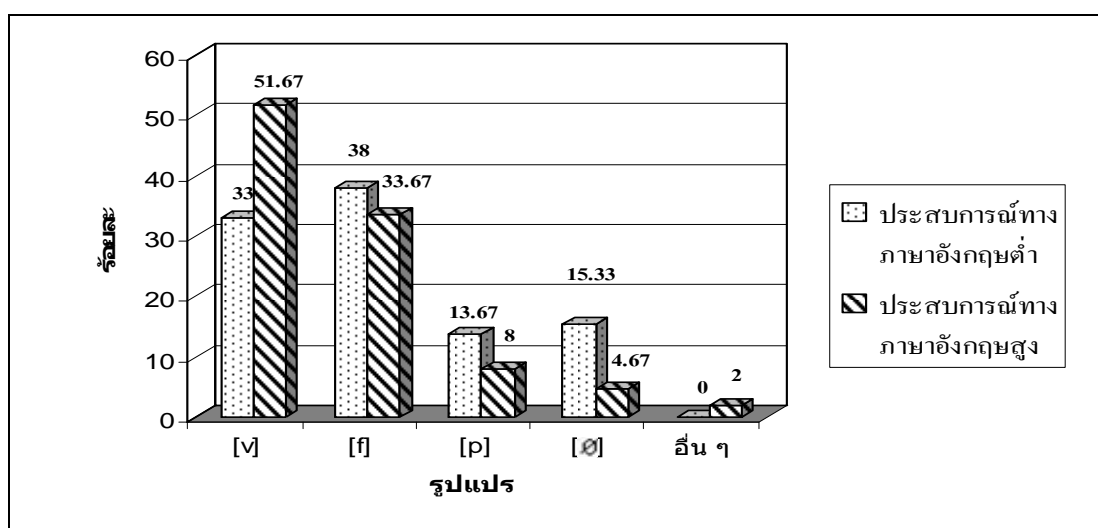
จากตารางที่ 30 และภาพที่ 26 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวน 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 155 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.67 ตามมาด้วยรูปแปร [p] ปรากฏ 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8 รูปแปร [θ] ปรากฏ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.67 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์กับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มานำเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่งซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ของกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มมีการกระจายความถี่สรุปได้ดังตารางที่ 31 และภาพที่ 27

ตารางที่ 31 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตาม
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม	
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]		อื่น ๆ
ต่ำ	ความถี่	99	114	-	41	46	-	300
	ร้อยละ	33.00	38.00	-	13.67	15.33	-	100
สูง	ความถี่	155	101	-	24	14	6	300
	ร้อยละ	51.67	33.67	-	8.00	4.67	2.00	100

$$\chi^2 = 40.65 \text{ df} = 4 \text{ p} < 0.01$$

ภาพที่ 27 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์โดยจำแนกตาม
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 31 และภาพที่ 27 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [f] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v], [θ] และ [p] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่ม

ที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมารองลงมาคือ รูปแปร [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแต่ละกลุ่มข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปร โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [f] > [v] > [θ] > [p]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [f] > [p] > [θ] > อื่น ๆ

นอกจากนี้ จากตารางที่ 31 และภาพที่ 27 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 99 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 หรือในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 155 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] โดยมีความถี่ในการปรากฏมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ กล่าวคือ รูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าต่ำ

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษท้ายพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 40.65$ df = 4 p < 0.01)

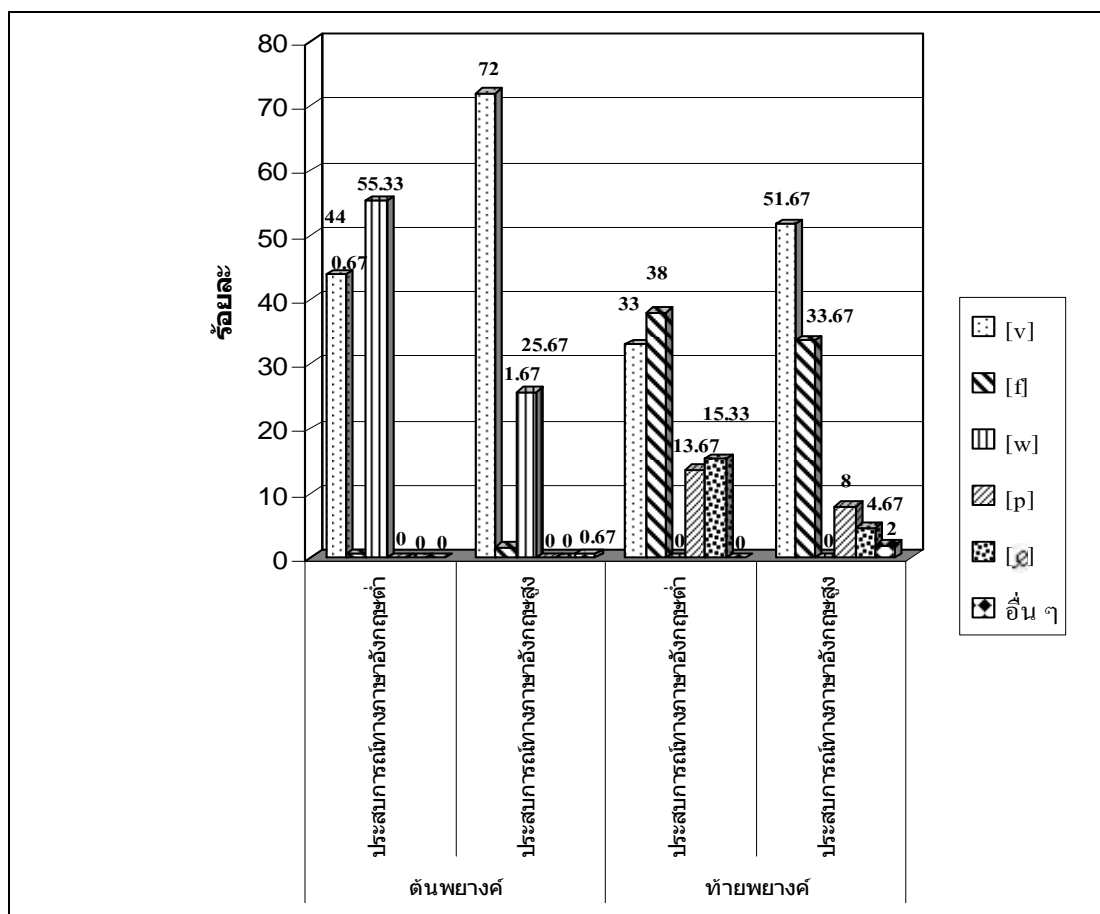
2.3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลที่แสดงรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวไปแล้วนั้น เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูป

แปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปที่ออกเสียงโดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ
ต่ำและสูงระหว่างในตำแหน่งต้นพยางค์กับท้ายพยางค์ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมา
เสนอพร้อมกันอีกครั้งในตารางที่ 32 และภาพที่ 28

ตารางที่ 32 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตาม
ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	ประสบการณ์ ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม	
			[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]		อื่น ๆ
ต้น พยางค์	ต่ำ	ความถี่	132	2	166	-	-	-	300
		ร้อยละ	44.00	0.67	55.33	-	-	-	100
	สูง	ความถี่	216	5	77	-	-	2	300
		ร้อยละ	72.00	1.67	25.67	-	-	0.67	100
ท้าย พยางค์	ต่ำ	ความถี่	99	114	-	41	46	-	300
		ร้อยละ	33.00	38.00	-	13.67	15.33	-	100
	สูง	ความถี่	155	101	-	24	14	6	300
		ร้อยละ	51.67	33.67	-	8.00	4.67	2.00	100

ภาพที่ 28 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตาม
ประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 32 และภาพที่ 28 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งโดยจำแนกตามประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ ปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w] และอื่น ๆ ทั้งนี้รูปแปร [v], [f] และ [w] นั้นปรากฏทั้งในกลุ่มที่มีประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง แต่รูปแปรอื่น ๆ ปรากฏเพียงในกลุ่มที่มีประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น ในขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และรูปแปรอื่น ๆ ส่วนรูปแปร [w] พบเพียงในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น และรูปแปร [p] และ [θ] พบเพียงในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น

นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์เห็นได้ชัดว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีระดับความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ กล่าวคือ รูปแปร [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำมีความถี่ในการปรากฏ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44 ในขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ปรากฏ 99 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์มีความถี่ในการปรากฏ 216 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72 ในขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ปรากฏ 155 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67

อย่างไรก็ตาม ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏหรือถูกใช้ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพื่อพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า การแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

1. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน โดยจำแนกตามวจนลีลา ได้ผลดังนี้

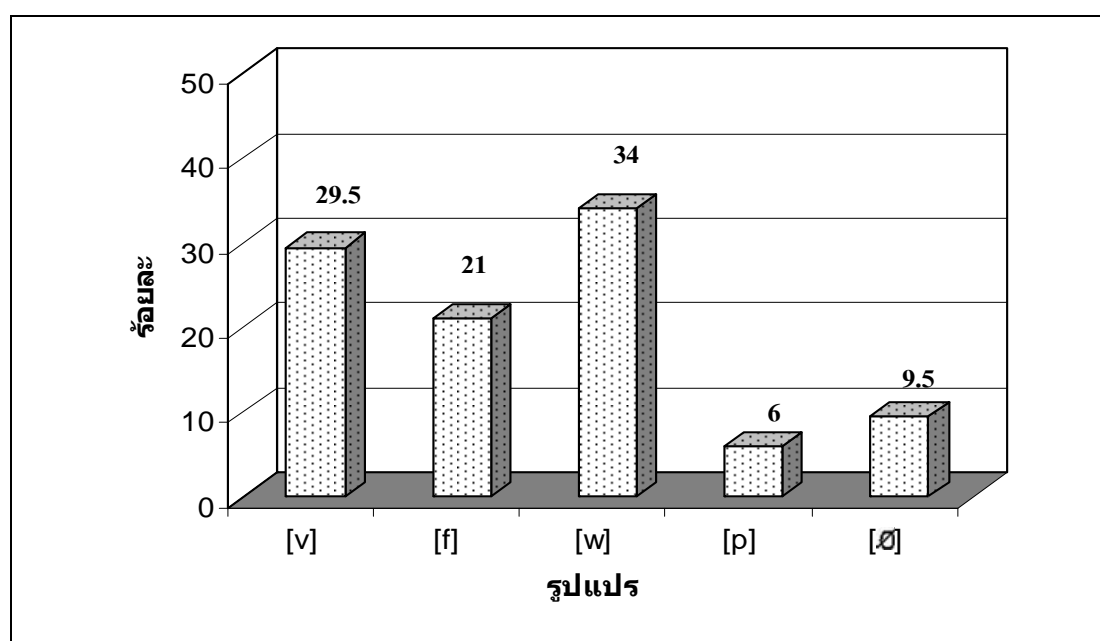
1.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำแนกตามวจนลีลา

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการสัมผัสเป็น

จำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 33 และภาพที่ 29

ตารางที่ 33 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	59	42	68	12	19	-	200
ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100

ภาพที่ 29 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

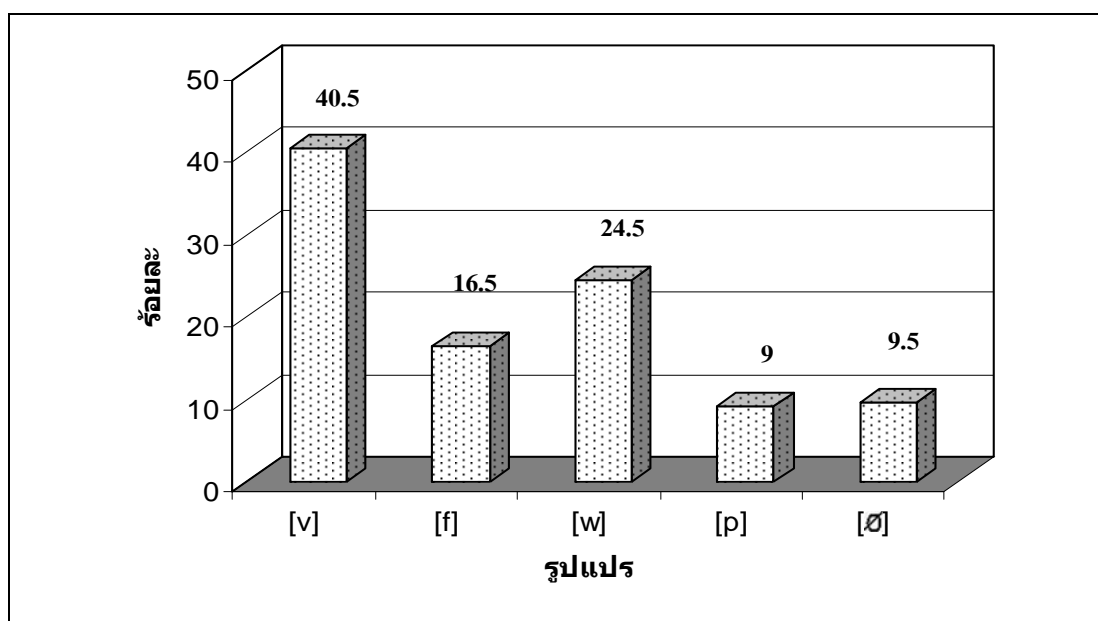
จากตารางที่ 33 และภาพที่ 29 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ซึ่งรูปแปร [w] มีความถี่ในการ

ปรากฏมากที่สุด คือ 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21 รูปแปร [w] ปรากฏ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 34 และภาพที่ 30

ตารางที่ 34 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	81	33	49	18	19	-	200
ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100

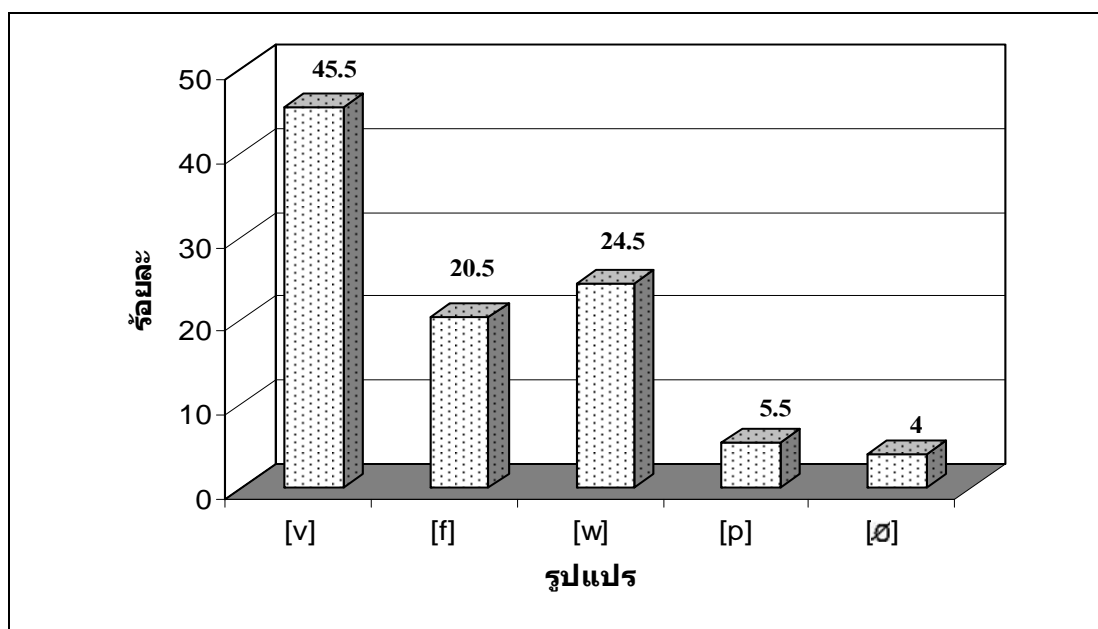
ภาพที่ 30 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จากตารางที่ 34 และภาพที่ 30 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป โดยจะเห็นได้ว่าเหมือนกับรูปแปรที่พบในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ อันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [∅] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.5 รูปแปร [∅] ปรากฏ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดซึ่งมีความถี่ใกล้เคียงกับ [∅] มากคือปรากฏ 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9

ส่วนการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 35 และภาพที่ 31

ตารางที่ 35 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่นๆ	
ความถี่	91	41	49	11	8	-	200
ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100

ภาพที่ 31 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

จากตารางที่ 35 และภาพที่ 31 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง พบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป โดยจะเห็นได้ว่าเหมือนกับรูปแปรที่พบในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์และการอ่านข้อความ อันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.5 รูปแปร [p] ปรากฏ

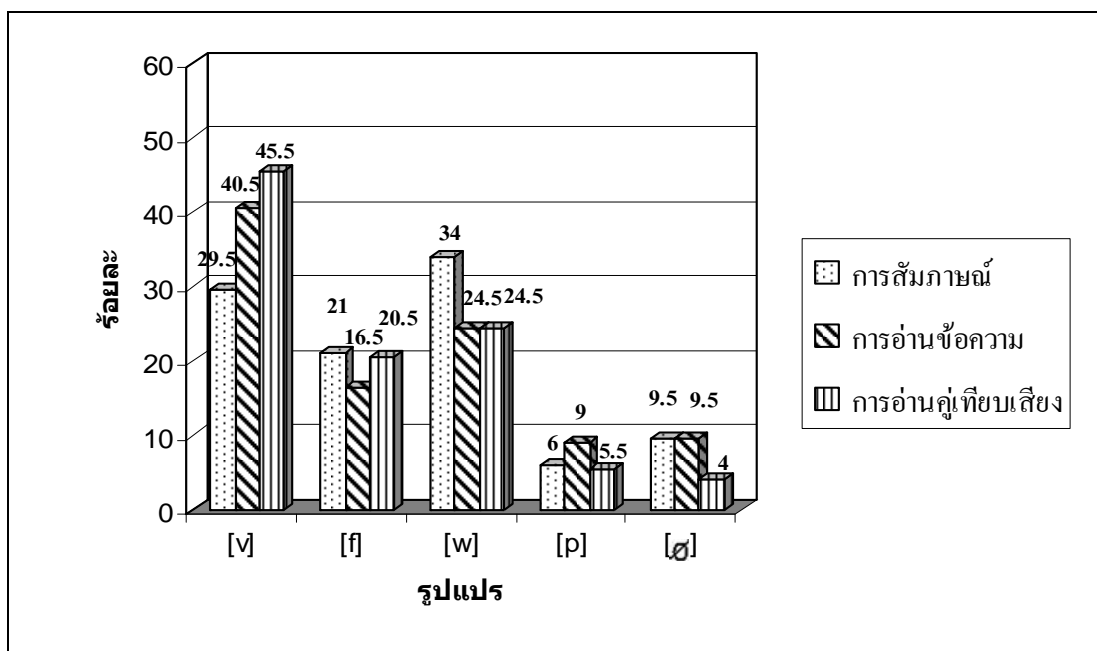
11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [๗] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือ ปรากฏ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในแต่ละวันลีลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำกับวันลีลา ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในแต่ละวันลีลาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละวันลีลาสรุปได้ดังตารางที่ 36 และภาพที่ 32

ตารางที่ 36 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำแนกตามวันลีลา

วันลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[๗]	อื่น ๆ	
การสัมภาษณ์	ความถี่	59	42	68	12	19	-	200
	ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	81	33	49	18	19	-	200
	ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	91	41	49	11	8	-	200
	ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100

$$\chi^2 = 19.93 \quad df = 8 \quad p < 0.05$$

ภาพที่ 32 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำแนกตามวจนลีลา

จากตารางที่ 36 และภาพที่ 32 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในแต่ละวจนลีลาจะเห็นว่า ทุกวจนลีลามีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] โดยในวจนลีลาแบบการสัมผัสซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v], [f], [θ] และ [p] ตามลำดับ ขณะที่ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [θ] และ [p] ตามลำดับ ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดซึ่งค่อนข้างต่างจากรูปแปรอื่น ๆ ที่เหลือ คือ [f], [w], [p] และ [θ] อย่างเห็นได้ชัด รูปแปรที่มีความถี่มากที่สุดรองลงมาคือ [w], [f], [p] และ [θ] ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในแต่ละวจนลีลาข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปร โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- วจนลีลาแบบการสัมผัส [w] > [v] > [f] > [θ] > [p]
- วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] > [w] > [f] > [θ] > [p]
- วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] > [w] > [f] > [p] > [θ]

ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการและแบบเป็นทางการมีรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด 2 อันดับแรกเท่านั้น กล่าวคือ ขณะที่รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด 2 อันดับแรกในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ คือ รูปแปร [w] และ [v] ตามลำดับ แต่ในวจนลีลาแบบเป็นทางการคือ รูปแปร [v] และ [w] ตามลำดับ อีกทั้งยังสังเกตเห็นได้ว่า รูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรในวจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบเป็นทางการมากที่สุดก็ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ต่างกันเพียงรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด 2 อันดับสุดท้ายเท่านั้น กล่าวคือ ขณะที่รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด 2 อันดับท้ายในวจนลีลาแบบเป็นทางการ คือ รูปแปร [θ] และ [p] ตามลำดับ แต่ในวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด คือ รูปแปร [p] และ [θ] ตามลำดับ

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า ในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [w] ส่วนในวจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [v] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน

นอกจากนี้ จากตารางที่ 36 และภาพที่ 32 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ที่ออกเสียงโดยกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในแต่ละวจนลีลาพบว่า ในวจนลีลาแบบการสัมผัส รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 81 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 91 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ ในอัตราความถี่ที่แตกต่างกันไปตามวจนลีลา นั่นคือ รูปแปร [v] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมผัส และปรากฏเพิ่มมากขึ้นตามความเป็นทางการของวจนลีลา

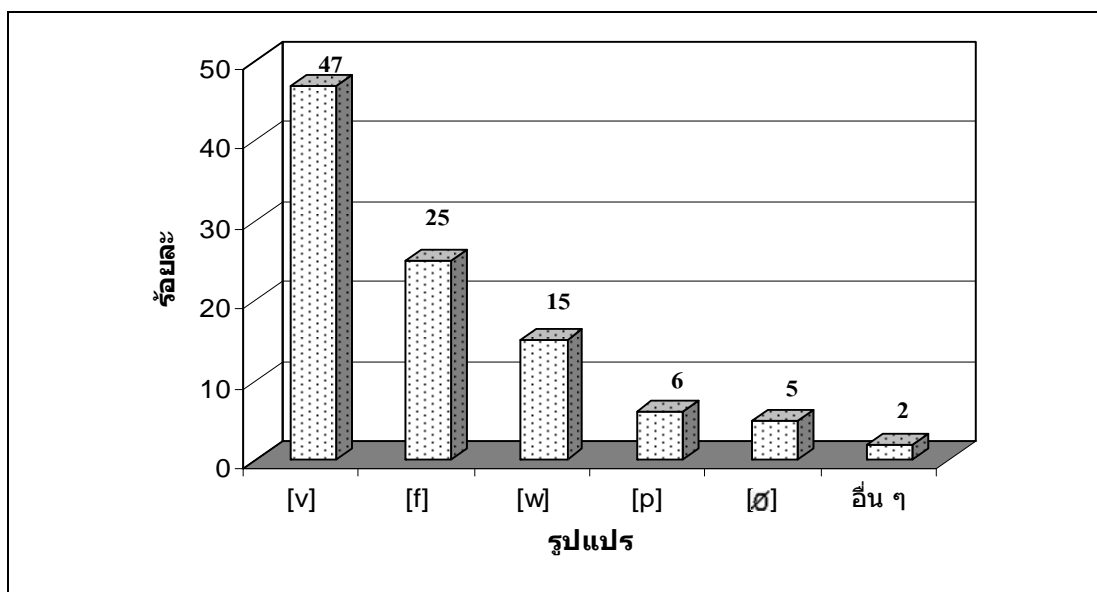
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้น พยางค์และท้ายพยางค์ในแต่ละวัจนลีลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 นั่นคือ วัจนลีลา มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ($\chi^2 = 19.93$ df = 8 p < 0.05)

1.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำแนกตามวัจนลีลา

จากการศึกษาวิเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้น พยางค์และท้ายพยางค์ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสเป็น จำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 37 และภาพที่ 33

ตารางที่ 37 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการสัมผัส

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100

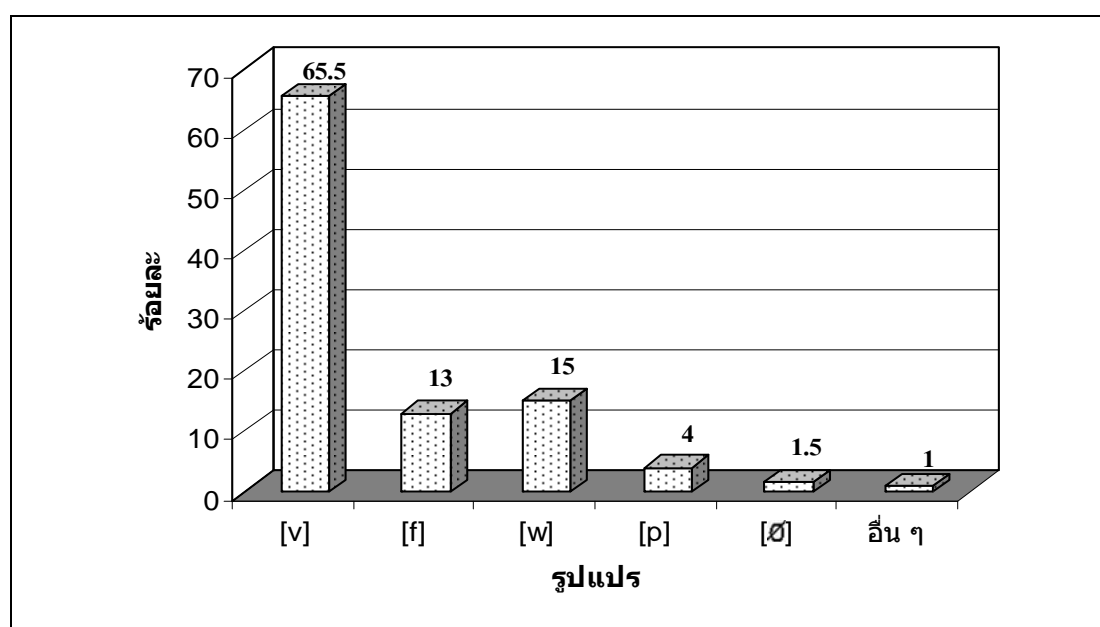
ภาพที่ 33 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์

จากตารางที่ 37 และภาพที่ 33 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [๑] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 94 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ตามมาด้วยรูปแปร [w] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 รูปแปร [p] ปรากฏ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6 รูปแปร [๑] มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [p] คือปรากฏ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการอ่าน ข้อความพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 38 และภาพที่ 34

ตารางที่ 38 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	131	26	30	8	3	2	200
ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100

ภาพที่ 34 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

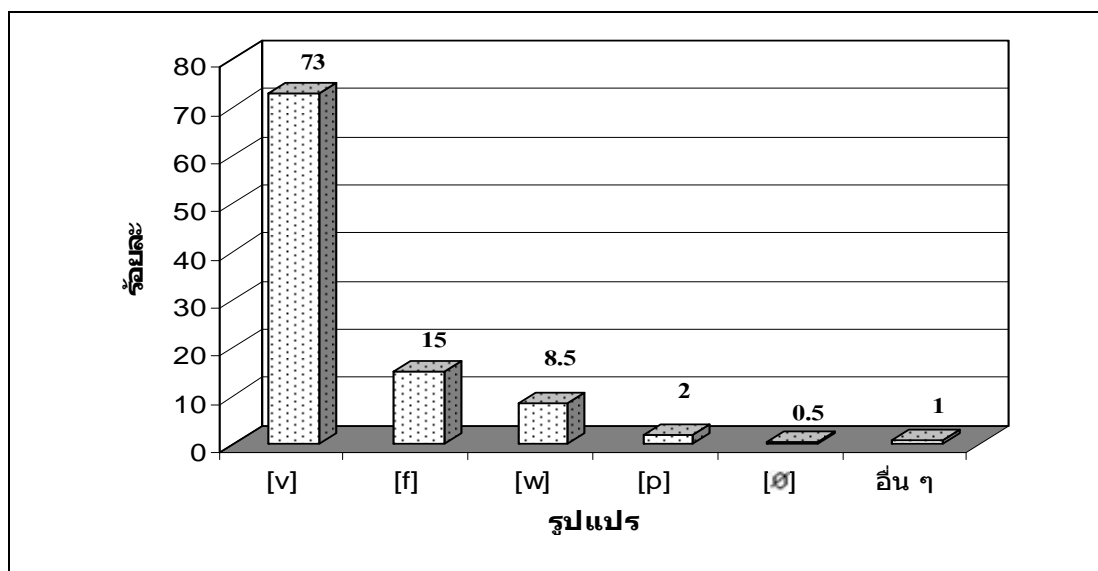
จากตารางที่ 38 และภาพที่ 34 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป โดยจะเห็นได้ว่าเหมือนกับรูปแปรที่พบในวจนลีลาแบบการสัมผัสอันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด โดยความถี่มากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ ได้แก่ รูปแปร [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด คือปรากฏถึง 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13 รูปแปร [p] ปรากฏ 8 ครั้ง คิด

เป็นร้อยละ 4 รูปแปร [๑] ปรากฏ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดซึ่งมีความถี่ใกล้เคียงกับ [๑] มาก คือปรากฏเพียง 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

ส่วนการศึกษาวិเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 39 และภาพที่ 35

ตารางที่ 39 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	146	30	17	4	1	2	200
ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100

ภาพที่ 35 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง

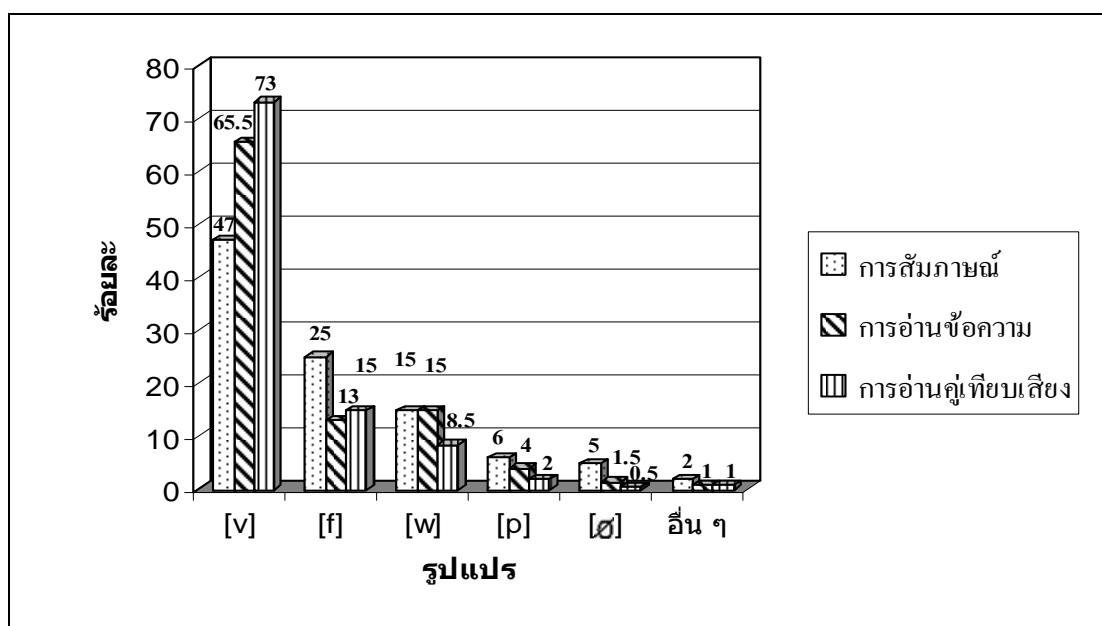
จากตารางที่ 39 และภาพที่ 35 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง พบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป โดยจะเห็นได้ว่าเหมือนกับรูปแปรที่พบในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์และการอ่านข้อความ อันได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด โดยความถี่มากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ ได้แก่ รูปแปร [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด คือปรากฏถึง 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ตามมาด้วยรูปแปร [w] ปรากฏ 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.5 รูปแปร [p] ปรากฏ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2 รูปแปรอื่น ๆ ปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 และสุดท้ายคือ รูปแปร [θ] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดซึ่งมีความถี่ใกล้เคียงกับรูปแปรอื่น ๆ คือปรากฏเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.5 เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวัจนลีลาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงกับวัจนลีลา ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวัจนลีลาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละวัจนลีลาสรุปได้ดังตารางที่ 40 และภาพที่ 36

ตารางที่ 40 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำแนกตามวันลีลา

วันลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
		[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
การสัมภาษณ์	ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
	ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100
การอ่านข้อความ	ความถี่	131	26	30	8	3	2	200
	ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ความถี่	146	30	17	4	1	2	200
	ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100

$$\chi^2 = 39.90 \text{ df} = 10 \text{ p} < 0.01$$

ภาพที่ 36 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจำแนกตามวันลีลา

จากตารางที่ 40 และภาพที่ 36 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวันลีลาจะเห็นว่า ทุก

วจนลีลาที่มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ โดยใน วจนลีลาแบบการสัมผัสภษาณซึ่งเป็นวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความซึ่งเป็นวจนลีลาแบบเป็นทางการ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงซึ่งเป็น วจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ [f], [w], [p], อื่น ๆ และ [θ] ตามลำดับ ทั้งนี้ความถี่ในการปรากฏของรูปแปร [v] ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความและแบบการอ่านคู่เทียบเสียงนั้น ต่างจากรูปแปรอื่นที่เหลือ คือ [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัดเจน คือ เกินกว่าร้อยละ 60 ในทั้งสองวจนลีลาดังกล่าว

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวจนลีลาข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปร โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- วจนลีลาแบบการสัมผัสภษาณ [v] > [f] > [w] > [p] > [θ] > อื่น ๆ
- วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] > [w] > [f] > [p] > [θ] > อื่น ๆ
- วจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] > [f] > [w] > [p] > อื่น ๆ > [θ]

ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่า ในทั้ง 3 วจนลีลา รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [v] ส่วนรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการและแบบเป็นทางการนั้นเป็นรูปแปรเดียวกัน คือ รูปแปรอื่น ๆ แต่ในวจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด คือ รูปแปร [θ]

นอกจากนี้ จากตารางที่ 40 และภาพที่ 36 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ที่ออกเสียงโดยกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวจนลีลาพบว่า ใน วจนลีลาแบบการสัมผัสภษาณ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 94 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 สำหรับในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 131 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 146 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรต่าง ๆ โดยมีอัตราความถี่ในการปรากฏของรูปแปรแตกต่างกันไปตามวจนลีลา นั่นคือ รูป

แปร [v] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมผัส และปรากฏเพิ่มมากขึ้นตามความเป็นทางการของวจนลีลา กล่าวคือ ในวจนลีลาแบบการอ่าน ข้อความมีความถี่ในการปรากฏรูปแปร [v] มากกว่าในวจนลีลาแบบการสัมผัส และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงมีความถี่ในการปรากฏรูปแปร [v] มากที่สุด

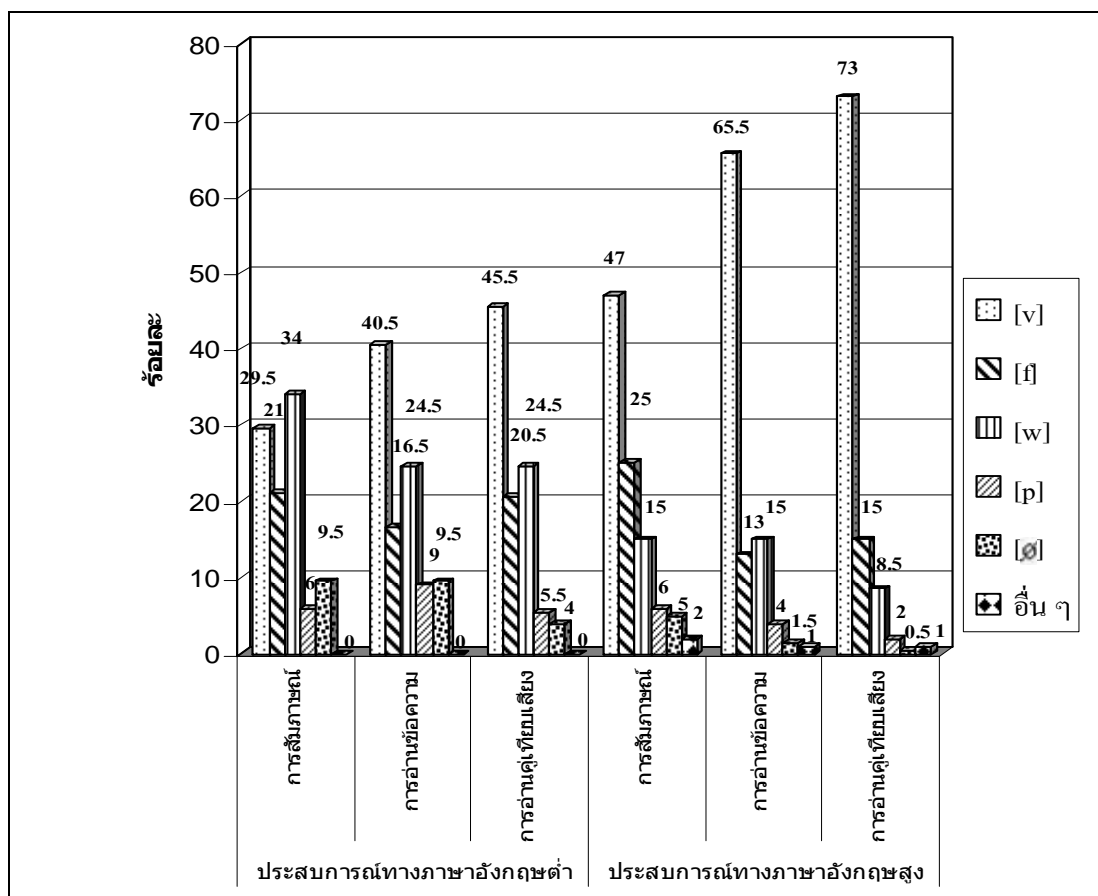
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้น พยางค์และท้ายพยางค์ในแต่ละวจนลีลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ วจนลีลา มีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 39.90$ df = 10 p < 0.01)

1.3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา โดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลที่แสดงรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน จำแนกตามวจนลีลาดังที่กล่าวไปแล้วนั้น เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปในแต่ละวจนลีลา ระหว่างในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในตารางที่ 41 และภาพที่ 37

ตารางที่ 41 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา
โดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ ทางภาษาอังกฤษ	วจนลีลา	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม		
			[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]		อื่นๆ	
ต่ำ	การสัมผัสภาษา	ความถี่	59	42	68	12	19	-	200	
		ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100	
	การอ่าน	ความถี่	81	33	49	18	19	-	200	
		ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100	
	คู่เทียบเสียง	ความถี่	91	41	49	11	8	-	200	
		ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100	
	สูง	การสัมผัสภาษา	ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
			ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100
การอ่าน		ความถี่	131	26	30	8	3	2	200	
		ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100	
คู่เทียบเสียง		ความถี่	146	30	17	4	1	2	200	
		ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100	

ภาพที่ 37 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามวจนลีลา โดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 41 และภาพที่ 37 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันจำแนกตามวจนลีลาพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในทุกวจนลีลาปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในทุก วจนลีลาปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่ง จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในแต่ละวจนลีลาทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในแต่ละวจนลีลาของกลุ่มที่มี ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยเห็นได้ชัดว่า ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่ม ตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันจะมีอัตราความถี่ในการออกเสียง

ดังกล่าวเป็นเสียงรูปแปร [v] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐานมากขึ้นตามความเป็นทางการของวจนลีลาที่มากขึ้น กล่าวคือ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] มีความถี่ในการปรากฏ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ [v] ปรากฏ 94 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ [v] ปรากฏ 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง [v] ปรากฏ 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำหรือสูง รูปแปรมาตรฐาน [v] ก็จะมีค่าความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นตามวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น

2. รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวจนลีลา

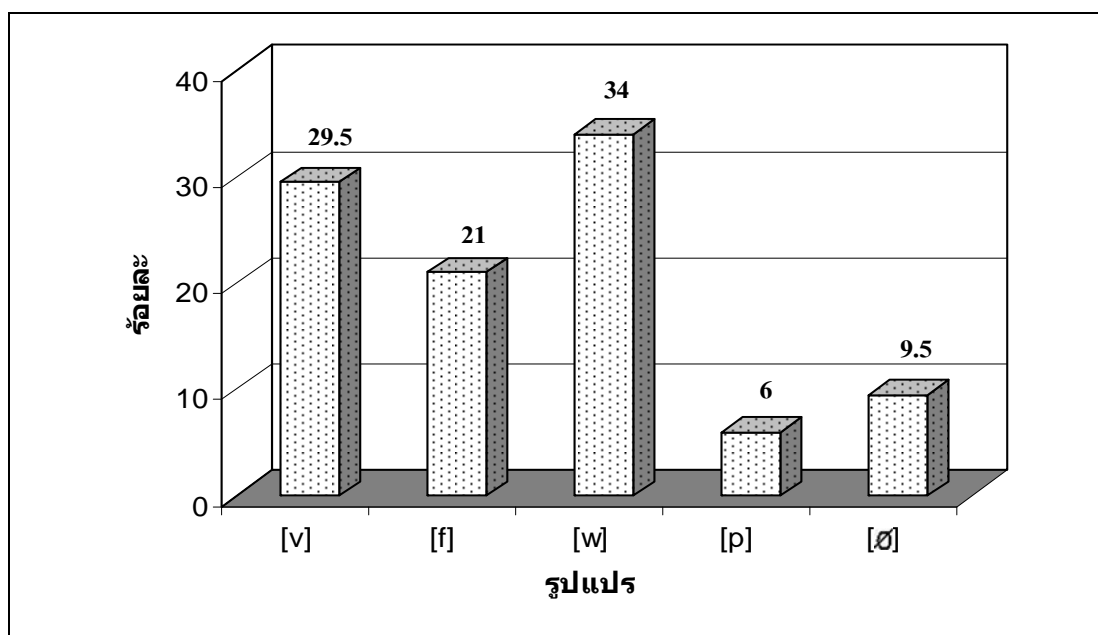
เมื่อพิจารณารูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ที่ปรากฏในแต่ละวจนลีลาโดยจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ได้ผลดังนี้

2.1 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 42 และภาพที่ 38

ตารางที่ 42 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	59	42	68	12	19	-	200
ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100

ภาพที่ 38 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสที่ออกเสียง โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

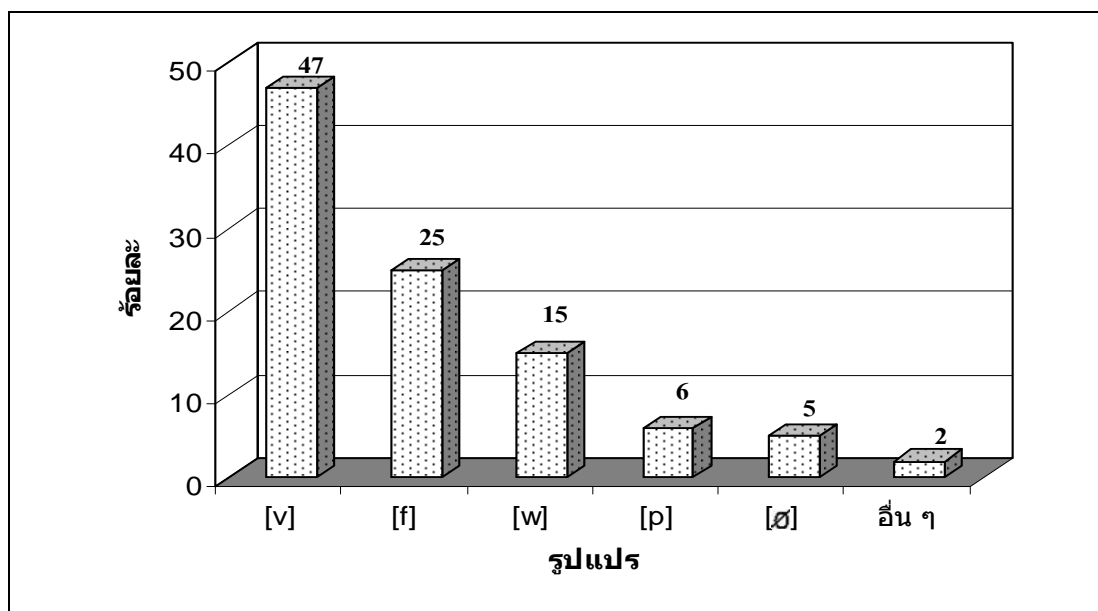
จากตารางที่ 42 และภาพที่ 38 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ซึ่งรูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34 รองลงมาคือ รูปแปร [v] ปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21 รูปแปร [θ] ปรากฏ 19 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 9.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 43 และภาพที่ 39

ตารางที่ 43 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100

ภาพที่ 39 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

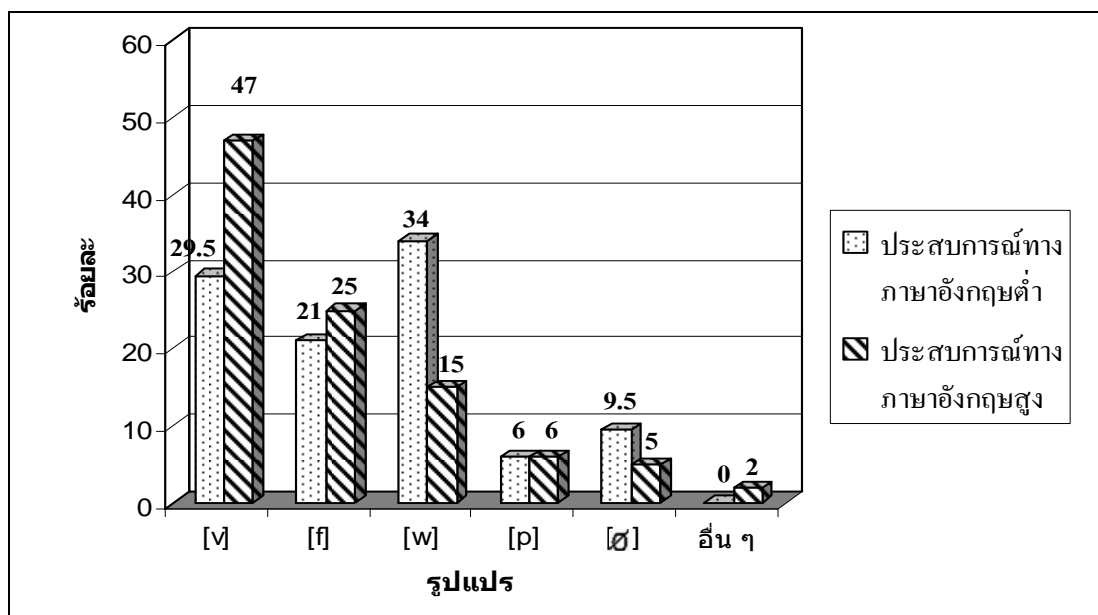
จากตารางที่ 43 และภาพที่ 39 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [t] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด โดยมีความถี่เกือบครึ่งหนึ่งของทั้งหมด นั่นคือปรากฏ 94 ครั้งในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 รองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ตามมาด้วยรูปแปร [w] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 รูปแปร [p] ปรากฏ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6 รูปแปร [t] มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [p] คือปรากฏ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสกับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสโดยแยกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสรุปได้ดังตารางที่ 44 และภาพที่ 40

ตารางที่ 44 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการสัมผัสจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

วัจนลีลา	ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม	
			[v]	[f]	[w]	[p]	[t]		อื่น ๆ
การสัมผัส	ต่ำ	ความถี่	59	42	68	12	19	-	200
		ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100
	สูง	ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
		ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100

$$\chi^2 = 30.23 \quad df = 5 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 40 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภาษาถิ่นจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 44 และภาพที่ 40 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภาษาถิ่นที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง เท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [v], [f], [θ] และ [p] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด ซึ่งปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือคือ [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด นั่นคือปรากฏเกือบครึ่งหนึ่งของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากรองลงมาคือ [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภาษาถิ่นที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรโดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [w] > [v] > [f] > [θ] > [p]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [f] > [w] > [p] > [θ] > อื่น ๆ

ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีเสียงรูปแปรที่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ใช้มากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 1 รูป คือ รูปแปรอื่น ๆ นั่นเอง โดยในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [w] แต่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [v] ส่วนรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [p] แต่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ รูปแปรอื่น ๆ

นอกจากนี้ จากตารางที่ 44 และภาพที่ 40 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง พบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 94 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ระหว่างกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] ในอัตราความถี่มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 30.23$ df = 5 p < 0.01)

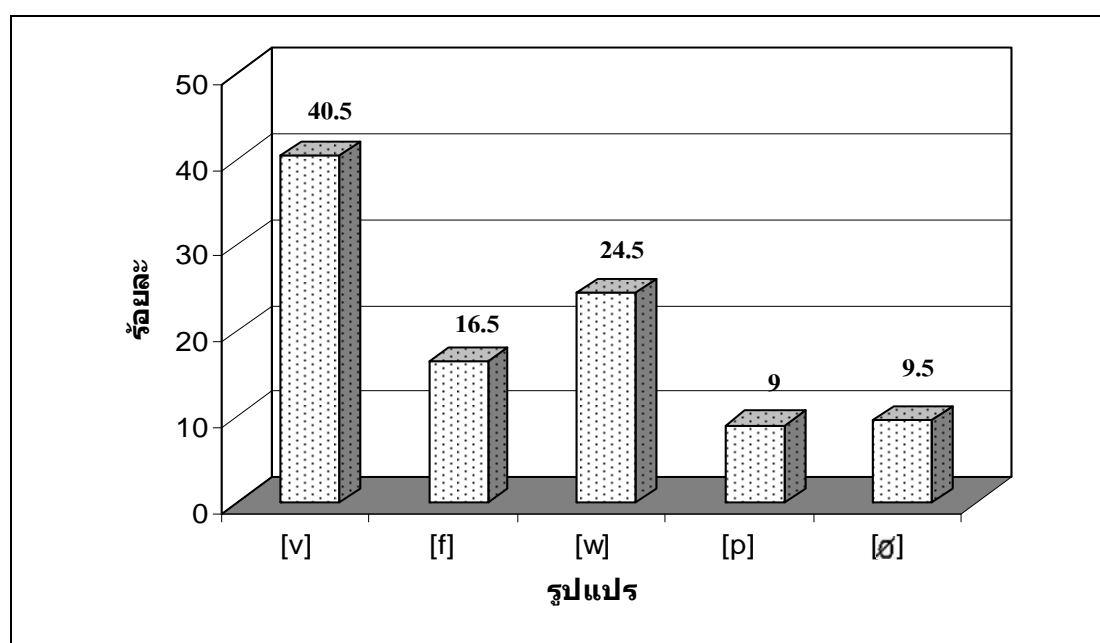
2.2 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์

เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 45 และภาพที่ 41

ตารางที่ 45 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	81	33	49	18	19	-	200
ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100

ภาพที่ 41 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

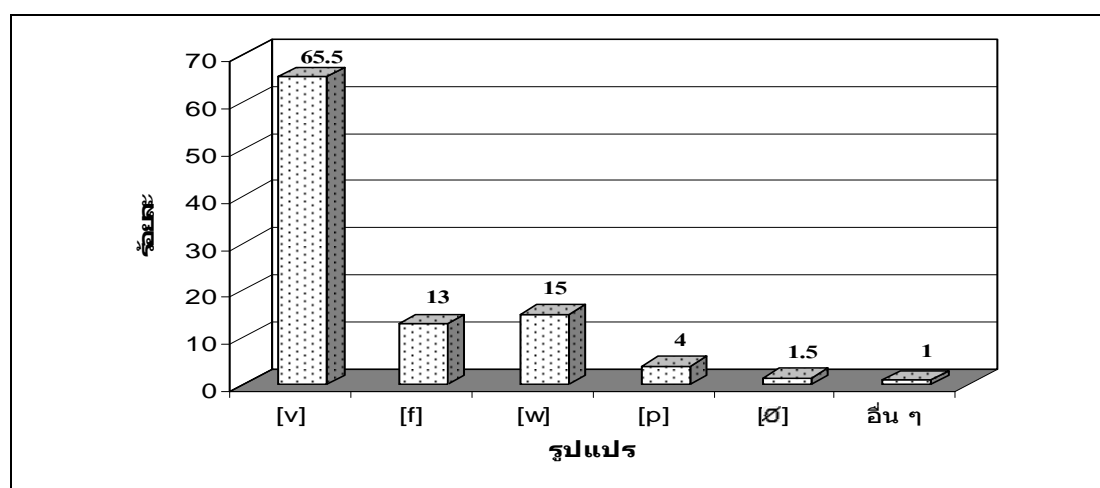
จากตารางที่ 45 และภาพที่ 41 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ใน

การปรากฏมากที่สุด คือ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.5 รูปแปร [๑] ปรากฏ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [p] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดแต่จะเห็นได้ว่าใกล้เคียงกับความถี่ของรูปแปร [๑] มาก คือปรากฏ 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า กลุ่มดังกล่าวทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 46 และภาพที่ 42

ตารางที่ 46 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	131	26	30	8	3	2	200
ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100

ภาพที่ 42 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

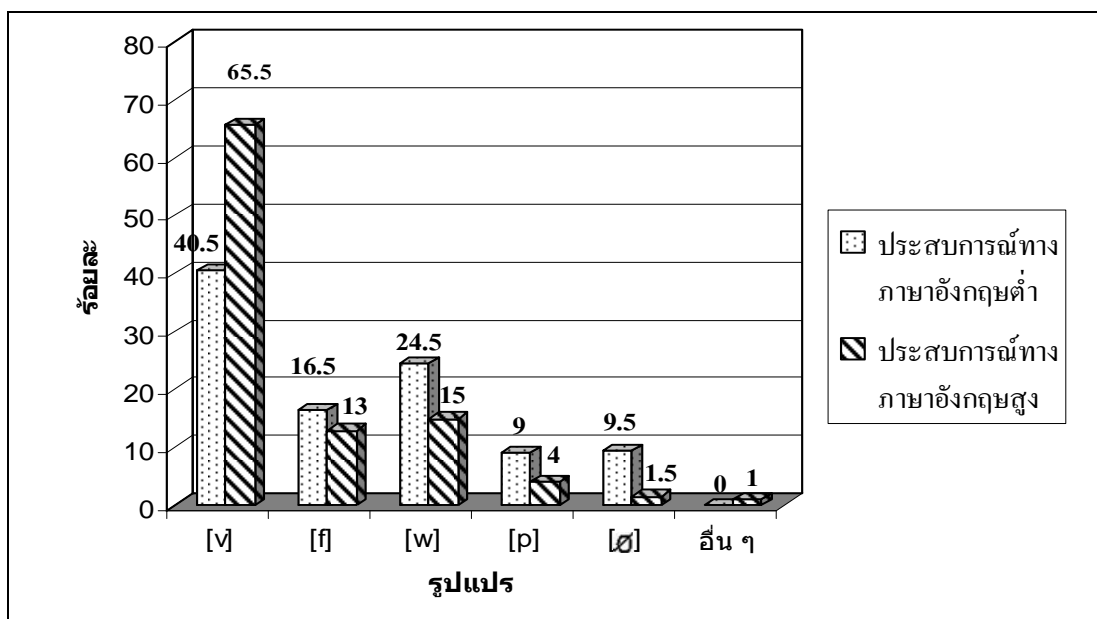
จากตารางที่ 46 และภาพที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ อันได้แก่ [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด โดยจะเห็นได้ว่ามีความถี่มากเกินครึ่งถึงร้อยละ 15.5 นั่นคือปรากฏถึง 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอันดับรองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13 รูปแปร [p] ปรากฏ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4 รูปแปร [θ] ปรากฏ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.5 และสุดท้ายคือ รูปแปรอื่น ๆ มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดและใกล้เคียงกับ [θ] มาก คือปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความกับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความโดยแยกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสรุปได้ดังตารางที่ 47 และภาพที่ 43

ตารางที่ 47 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

วจนลีลา	ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
			[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
การอ่าน	ต่ำ	ความถี่	81	33	49	18	19	-	200
		ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100
ข้อความ	สูง	ความถี่	131	26	30	8	3	2	200
		ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100

$$\chi^2 = 34.68 \quad df = 5 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 43 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 47 และภาพที่ 43 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบในทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [๘] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [๘] และ [p] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง เช่นเดียวกับในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปร [v] ซึ่งปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ คือ [f], [w], [p], [๘] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัด นั่นคือปรากฏเกินกว่าร้อยละ 60 ของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดรองลงมาคือ [w], [f], [p], [๘] และอื่น ๆ ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปรโดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] > [w] > [f] > [θ] > [p]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [w] > [f] > [p] > [θ] > อื่น ๆ

ซึ่งเห็นได้ชัดว่า การแปรเสียงของ /v/ ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีจำนวนเสียงรูปแปรที่ปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ 1 รูป นั่นก็คือ รูปแปรอื่น ๆ รวมทั้งจะเห็นได้ว่า ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ [v], [w] และ [f] ตามลำดับ สำหรับรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากเป็นอันดับต่อมานั้น ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [θ] แต่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [p] ส่วนรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [θ] แต่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [θ] และอื่น ๆ ตามลำดับ

นอกจากนี้ จากตารางที่ 47 และภาพที่ 43 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 81 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 131 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

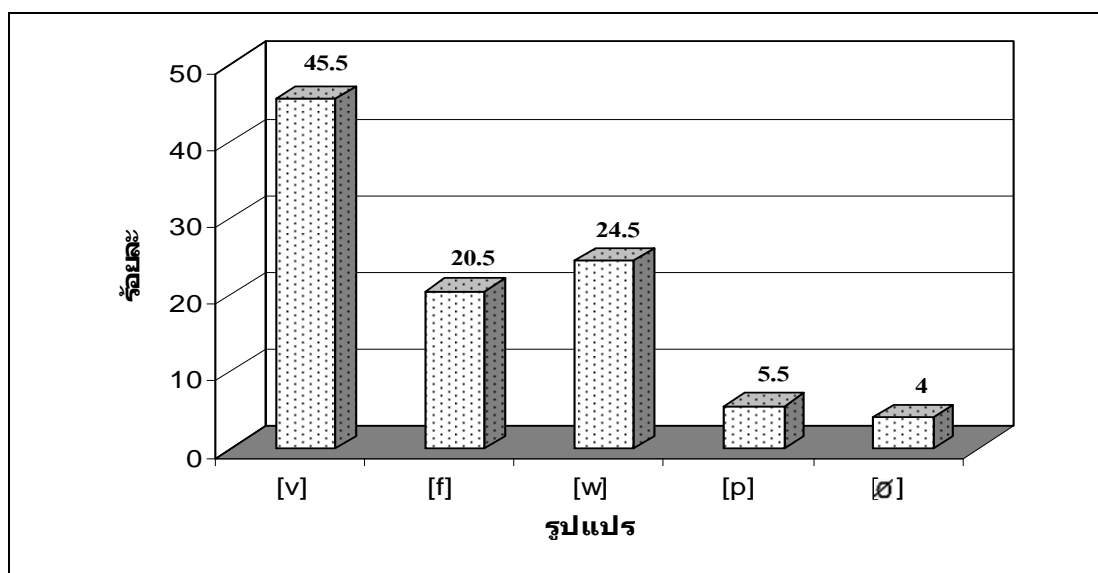
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 34.68$ df = 5 p < 0.01)

2.3 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิเคราะห์ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมดออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ แต่ละรูปและมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 48 และภาพที่ 44

ตารางที่ 48 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]	อื่น ๆ	
ความถี่	91	41	49	11	8	-	200
ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100

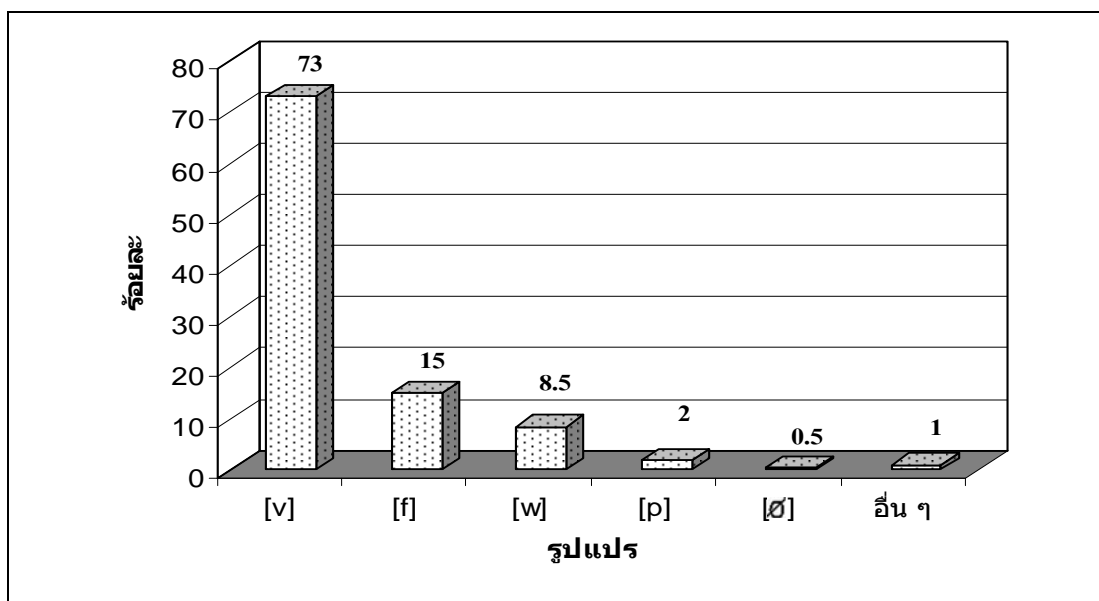
ภาพที่ 44 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากตารางที่ 48 และภาพที่ 44 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ พบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [๑] ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาคือ รูปแปร [w] ปรากฏ 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.5 ตามมาด้วยรูปแปร [f] ปรากฏ 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.5 รูปแปร [p] ปรากฏ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.5 และสุดท้ายคือ รูปแปร [๑] ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4

สำหรับการศึกษาวิเคราะห์การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทั้งหมดออกเสียง /v/ เป็นจำนวนความถี่ทั้งสิ้น 200 ครั้ง ปรากฏเป็นรูปแปรต่าง ๆ และมีการกระจายความถี่ของแต่ละรูปแปรสรุปได้ดังตารางที่ 49 และภาพที่ 45

ตารางที่ 49 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
	[v]	[f]	[w]	[p]	[๑]	อื่น ๆ	
ความถี่	146	30	17	4	1	2	200
ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100

ภาพที่ 45 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง

จากตารางที่ 49 และภาพที่ 45 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า มีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ อันได้แก่ [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ อย่างชัดเจน โดยจะเห็นได้ว่ามีความถี่มากเกินร้อยละ 70 นั่นคือปรากฏถึง 146 ครั้งในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอันดับรองลงมาคือ รูปแปร [f] ปรากฏ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ตามมาด้วยรูปแปร [w] ปรากฏ 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.5 รูปแปร [p] ปรากฏ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2 รูปแปรอื่น ๆ มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับ [p] คือปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1 และสุดท้ายคือ รูปแปร [θ] มีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกับรูปแปร [p] และอื่น ๆ และมีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด คือปรากฏเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.5

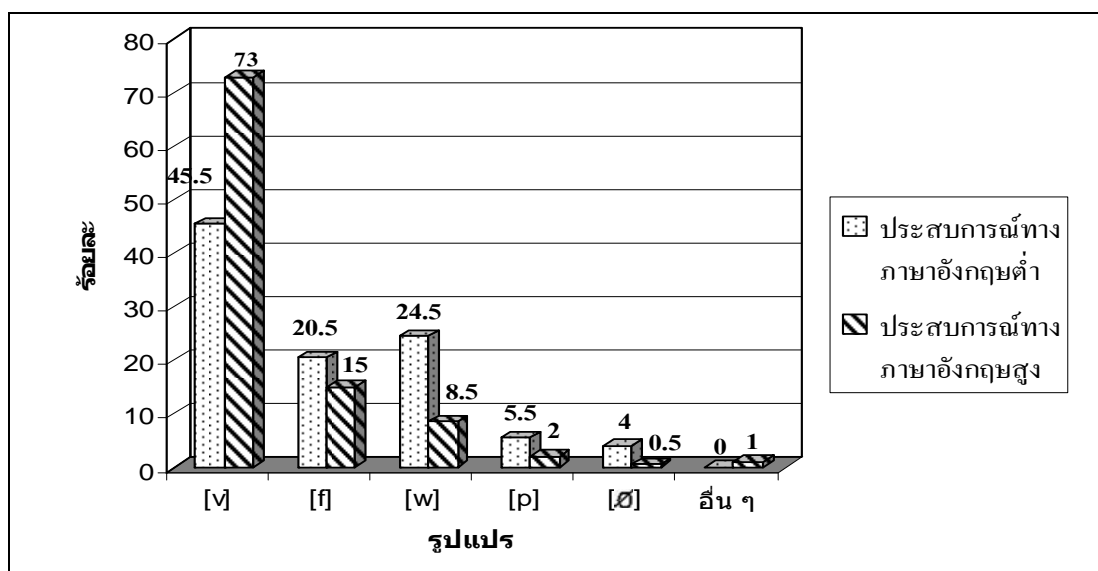
เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงกับประสบการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง โดยแยกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้วนั้น มาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในรูปของตารางและกราฟแท่ง ซึ่งรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ มีการกระจายความถี่ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสรุปได้ดังตารางที่ 50 และภาพที่ 46

ตารางที่ 50 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

วจนลีลา	ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/					รวม	
			[v]	[f]	[w]	[p]	[θ]		อื่น ๆ
การอ่านคู่เทียบเสียง	ต่ำ	ความถี่	91	41	49	11	8	-	200
		ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	สูง	ความถี่	146	30	17	4	1	2	200
		ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100

$$\chi^2 = 40.69 \quad df = 5 \quad p < 0.01$$

ภาพที่ 46 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 50 และภาพที่ 46 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ และสูงจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [๑] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น โดยในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด รองลงมาคือ รูปแปร [w], [f], [p] และ [๑] ตามลำดับ ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดเช่นเดียวกันกับในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ และปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่นที่เหลือ คือ [f], [w], [p], [๑] และอื่น ๆ อย่างเด่นชัดมาก นั่นคือปรากฏเกินกว่าร้อยละ 70 ของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ครั้ง และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอันดับรองลงมาคือ [f], [w], [p], อื่น ๆ และ [๑] ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงที่ออกเสียงโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงข้างต้นสามารถแสดงเป็นรูปแบบการปรากฏของแต่ละรูปแปร โดยเรียงลำดับตามค่าความถี่จากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้

- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] > [w] > [f] > [p] > [๑]
- กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง [v] > [f] > [w] > [p] > อื่น ๆ > [๑]

ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่า ในการแปรเสียงของ /v/ ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงนั้น กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมีการใช้เสียงรูปแปรมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 1 รูป คือ รูปแปรอื่น ๆ โดยทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [v] และน้อยที่สุด คือ [๑]

นอกจากนี้ จากตารางที่ 50 และภาพที่ 46 เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏรูปแปรมาตรฐาน [v] ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 91 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏถึง 146 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงกลุ่มที่มีประสบการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /v/ เป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] ในอัตราความถี่มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

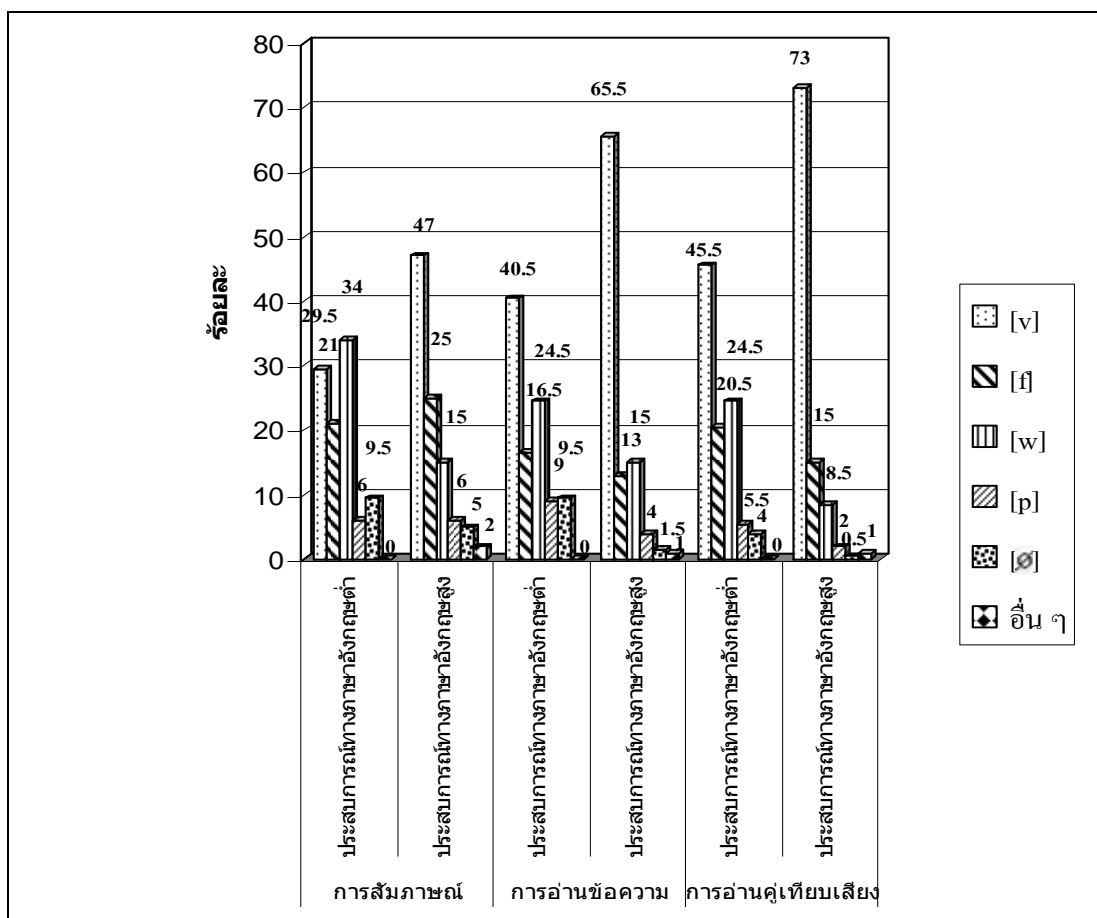
จากการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ผลที่ได้พบว่า ความถี่ในการปรากฏรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นั่นคือ ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($\chi^2 = 40.69$ df = 5 p < 0.01)

2.4 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวจนลีลา

จากข้อมูลที่แสดงรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปของ /v/ ในแต่ละวจนลีลาจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษดังที่กล่าวไปแล้วนั้น เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรแต่ละรูปในแต่ละวจนลีลาของกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาเสนอพร้อมกันอีกครั้งในตารางที่ 51 และภาพที่ 47

ตารางที่ 51 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวจนลีลา

วจนลีลา	ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ	ความถี่	รูปแปรของ /v/						รวม
			[v]	[f]	[w]	[p]	[t]	อื่นๆ	
การสัมผัสภายใน	ต่ำ	ความถี่	59	42	68	12	19	-	200
		ร้อยละ	29.50	21.00	34.00	6.00	9.50	-	100
	สูง	ความถี่	94	50	30	12	10	4	200
		ร้อยละ	47.00	25.00	15.00	6.00	5.00	2.00	100
การอ่านข้อความ	ต่ำ	ความถี่	81	33	49	18	19	-	200
		ร้อยละ	40.50	16.50	24.50	9.00	9.50	-	100
	สูง	ความถี่	131	26	30	8	3	2	200
		ร้อยละ	65.50	13.00	15.00	4.00	1.50	1.00	100
การอ่านคู่เทียบเสียง	ต่ำ	ความถี่	91	41	49	11	8	-	200
		ร้อยละ	45.50	20.50	24.50	5.50	4.00	-	100
	สูง	ความถี่	146	30	17	4	1	2	200
		ร้อยละ	73.00	15.00	8.50	2.00	0.50	1.00	100

ภาพที่ 47 รูปแปรและความถี่ของรูปแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวัจนลีลา

จากตารางที่ 51 และภาพที่ 47 เมื่อเปรียบเทียบรูปแปรและความถี่ของรูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละวัจนลีลาจำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในทุกวัจนลีลาในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในทุกวัจนลีลามีรูปแปรจำนวนทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในทั้ง 3 วัจนลีลารูปแปรที่พบทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ นั้นพบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวัจนลีลาเท่านั้น

นอกจากนี้จากผลการวิเคราะห์เห็นได้ชัดว่า ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีอัตราความถี่ในการออกเสียงดังกล่าวเป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำในทุกวัจนลีลา กล่าวคือ ในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 94 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 ส่วนในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 สำหรับในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 จึงแสดงให้เห็นว่า ในวัจนลีลาทั้ง 3 แบบ รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏหรือถูกใช้ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

ในบทนี้ ผู้วิจัยกล่าวถึงผลการวิจัย เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ในบทที่ 1 ซึ่งได้นำเสนอผลการวิจัยของการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลา การแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ และการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

สำหรับในบทที่ 5 ผู้วิจัยจะสรุปและอภิปรายผลการวิจัย รวมทั้งเสนอแนะประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจศึกษาเพิ่มเติมสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ ตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจรูปแบบในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา เปรียบเทียบรูปแบบแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในวจนลีลาที่ต่างกันและในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำ ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโดยไม่จำแนกวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ มีการออก เสียงเป็นรูปแปรที่หลากหลาย โดยรูปแปรที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบใน ตำแหน่งท้ายพยางค์ วจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นทำให้เกิดรูปแปรมาตรฐาน คือ รูปแปร [v] มาก ขึ้น นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ และการแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมี ความสัมพันธ์กับวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ โดยตัวแปรวจนลีลาแบ่งเป็น 3 แบบ คือ การสัมภาษณ์ (วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ) การอ่านข้อความ (วจนลีลาแบบเป็นทางการ) และ การอ่านคู่เทียบเสียง (วจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุด) ส่วนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษแบ่ง ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นิสิตเพศหญิง ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเอก ภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2550 ซึ่งคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ ทางภาษาอังกฤษสูง จำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 10 คน รวมมีกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 20 คน

ผู้วิจัยเก็บข้อมูล โดยใช้รูปภาพและถามคำถามภาษาอังกฤษสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งก่อนสัมภาษณ์จะให้กลุ่มตัวอย่างดูรายการคำศัพท์พร้อมความหมายที่ทำไว้เพื่อกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างใช้คำทดสอบที่ผู้วิจัยต้องการ และใช้ข้อความภาษาอังกฤษและรายการคู่เทียบเสียงให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงในการเก็บข้อมูลในวจนลีลาแบบเป็นทางการและแบบเป็นทางการมากที่สุด ตามลำดับ พร้อมกับบันทึกเสียงไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ (χ^2)

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ สรุปผลได้ดังนี้

1. จากการสำรวจรูปแปรในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า ในการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงรูปแปรต่าง ๆ จำนวนทั้งหมด 10 รูป จากการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 1,200 ครั้ง โดยเรียงลำดับจากรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด คือ เสียงเสียดแทรก โฆมะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน [v] ซึ่งเป็นรูปแปรที่เป็นรูปเป้าหมายหรือรูปแปรมาตรฐานที่เจ้าของภาษาใช้เสียงเปิด โฆมะ ฐานริมฝีปาก [w] เสียงเสียดแทรก อโฆมะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบน [f] เสียงกัก อโฆมะ ฐานริมฝีปาก [p] ไม่ออกเสียง [Ø] เสียงกัก อโฆมะ ฐานปุ่มเหงือก [t] เสียงกัก โฆมะ ฐานริมฝีปาก [b] และรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุด ได้แก่ เสียงเสียดแทรก อโฆมะ ฐานปุ่มเหงือก [s] เสียงกัก โฆมะ ฐานปุ่มเหงือก [d] และเสียงเสียดแทรก อโฆมะ ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบนตามด้วยเสียงกัก อโฆมะ ฐานปุ่มเหงือก [ft]

โดยรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์มี 4 รูป คือ [v], [f], [w] และ [b] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์มี 8 รูป คือ [v], [f], [p], [Ø], [t], [d], [s] และ [ft] ซึ่งรูปแปรที่ปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ได้แก่ [v] และ [f] รูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ได้แก่ [w] และ [b] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์ ได้แก่ [p], [Ø], [t], [d], [s] และ [ft]

รูปแปรต่าง ๆ ของ /v/ ในแต่ละตำแหน่งที่พบในงานวิจัยนี้ สำหรับในตำแหน่งต้นพยางค์ผู้วิจัยพบว่า รูปแปร [v] และ [f] เป็นรูปแปรของ /v/ ที่ปรากฏในงานวิจัยของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000) ด้วย ส่วนรูปแปร [w] นั้นก็เป็นรูปแปรที่นอกจากจะพบในงานวิจัยของ

Chunsumvimol and Ronakiat แล้ว ยังพบในงานวิจัยของทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ด้วยเช่นกัน แต่รูปแปร [b] ซึ่งเป็นรูปแปรหนึ่งของ /v/ ที่พบในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่า ไม่ปรากฏเสียงรูปแปรดังกล่าวทั้งในงานวิจัยของ Chunsumvimol and Ronakiat (2000) และทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525)

สำหรับในตำแหน่งท้ายพยางค์ ผู้วิจัยพบว่า รูปแปร [v] เป็นรูปแปรของ /v/ ที่ปรากฏในงานวิจัยของศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล (2548) และงานวิจัยของ Chunsumvimol and Ronakiat (2000) ด้วย ส่วนรูปแปร [f], [p] และ [θ] แต่ละรูปนั้นก็จะเป็นรูปแปรหนึ่งของ /v/ ที่พบในงานวิจัยของศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล; Chunsumvimol and Ronakiat และ ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525) ด้วยเช่นกัน สำหรับรูปแปร [s] และ [t] ผู้วิจัยพบว่า แต่ละรูปนั้นเป็นรูปแปรของ /v/ ที่ปรากฏในงานวิจัยของศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาลด้วย แต่อีก 2 รูปแปรที่พบในงานวิจัยนี้ คือ [d] และ [θ] เป็นรูปแปรที่ไม่พบในงานวิจัยใดเลยไม่ว่าจะเป็นในงานวิจัยของศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล; Chunsumvimol and Ronakiat หรือ ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพก็ตาม

เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏของทุกเสียงรูปแปรแล้วจะเห็นว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกเสียง /v/ เป็นรูปแปร [v] ซึ่งเป็นรูปแปรเป้าหมายหรือรูปแปรมาตรฐานมากที่สุด โดยผู้วิจัยพบว่า ในช่วงการทดลองกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวกำลังศึกษารายวิชา 205161 (Introduction to English Sound System) ซึ่งในรายวิชาดังกล่าวนี้กลุ่มตัวอย่างได้มีการเรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียงต่าง ๆ ในระบบเสียงภาษาอังกฤษด้วย จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียง /v/ ได้ถูกต้องเหมือนภาษาเป้าหมาย คือ ออกเสียงดังกล่าวเป็นเสียงรูปแปรมาตรฐานได้ในอัตราความถี่ที่ค่อนข้างสูง

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า [w] และ [f] เป็นรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากเป็นอันดับรองลงมา ตามลำดับ การที่กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปรดังกล่าวในการออกเสียง /v/ ในระดับความถี่ที่สูงพอสมควรนั้น อาจจะเป็นเนื่องจากทั้ง 2 เสียงนี้มีในระบบเสียงภาษาไทยซึ่ง [w] คล้ายคลึงกับเสียง “ว” และ [f] คล้ายคลึงกับเสียง “ฟ” ในภาษาไทยนั่นเอง อีกทั้งสองเสียงนี้ยังมีสัทลักษณะใกล้เคียงกับรูปเป้าหมายหรือรูปแปรมาตรฐาน [v] มากอีกด้วย กล่าวคือ [w] มีสัทลักษณะใกล้เคียงกับ [v] คือ เป็นเสียงโฆษะ ฐานริมฝีปากเหมือนกัน ส่วน [f] มีสัทลักษณะใกล้เคียงกับ [v] คือ เป็นเสียงเสียดแทรก ฐานริมฝีปากล่างกับฟันบนเหมือนกัน สำหรับ [p], [θ], [b], [t], [d], [s] และ [θ] นั้น กลุ่มตัวอย่างมีการใช้รูปแปรต่าง ๆ ดังกล่าวในการออกเสียง /v/ อาจจะเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างบางคนพยายามจะออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงเป้าหมายจึงแก้ปัญหาโดยการตัดเสียงทิ้งไป หรือพยายามใช้เสียงที่มี

อยู่ในระบบเสียงภาษาแม่และออกเสียงได้ง่ายกว่าแทน รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างบางคนต้องการออกเสียงให้คล้ายคลึงกับเสียงเป้าหมายจึงใช้เสียงที่มีอยู่ในระบบเสียงภาษาแม่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับเสียงเป้าหมายแทนและเพิ่มเสียงอื่นเข้ามาอีกด้วย ได้แก่ [t] ซึ่งปรากฏในวจนลีลาแบบการสัมผัสภาษะนั้นนั้น อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างจะมีความระมัดระวังน้อยในการสัมผัสพยางค์ และ การพูดต่อเนื่องอาจทำให้การออกเสียงเป้าหมายของกลุ่มตัวอย่างได้รับอิทธิพลของเสียงในบริบทใกล้เคียงจึงทำให้ออกเสียงเป็นเสียงอื่น ๆ ดังกล่าวได้ ซึ่งวิธีแก้ปัญหากลุ่มตัวอย่างในการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงเป้าหมายได้ง่ายขึ้นดังที่กล่าวไปแล้วนั้นสอดคล้องกับการศึกษาของ Lin (2001 อ้างใน ฐาณิตา พิณเจริญพันธุ์, 2549: 73) และ ฐาณิตา พิณเจริญพันธุ์ (2549: 73) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงควบกล้ำภาษาอังกฤษซึ่งพบว่า กลยุทธ์ที่ผู้พูดซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้ในการออกเสียงให้ง่ายขึ้นมี 3 แบบ คือ การเพิ่มเสียง การตัดเสียง และการแทนที่เสียง

ทั้งนี้รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยครั้ง ได้แก่ รูปแปร [t], [b], [d], [s] และ [ft] ผู้วิจัยได้จัดรวมให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เรียกว่า รูปแปรอื่น ๆ ดังนั้นเมื่อพิจารณารูปแปรต่าง ๆ โดยแยกตามตำแหน่งที่ปรากฏพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ปรากฏรูปแปร 4 รูป จากการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 600 ครั้ง โดยเรียงลำดับจากรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด คือ [v], [w], [f] และรูปแปรอื่น ๆ ขณะที่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ปรากฏรูปแปร 5 รูป จากการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 600 ครั้ง โดยเรียงลำดับจากรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด คือ [v], [f], [p], [θ] และรูปแปรอื่น ๆ ซึ่งรูปแปรที่ปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และรูปแปรอื่น ๆ รูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [w] ส่วนรูปแปรที่ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [p] และ [θ] อีกทั้งเมื่อทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) พบว่า ตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในทั้ง 2 ตำแหน่ง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปรมาตรฐาน [v] แต่พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ระดับความถี่มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ซึ่งสอดคล้องกับผลที่พบในงานวิจัยของ Chunsuvimol and Ronakiat (2000: 16) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ถึงแม้ในระบบเสียงภาษาไทยจะไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก /v/ ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ก็ตาม แต่ในระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียดแทรกอื่น ๆ ได้แก่ /f/, /s/ และ /h/ ซึ่งปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่ง

ต้นพยางค์ จึงอาจทำให้ผู้พูดชาวไทยคุ้นเคยกับการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าท้ายพยางค์ กลุ่มตัวอย่างจึงสามารถออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์ได้มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์

จะเห็นได้ว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษโดยไม่จำแนกวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีการออกเสียงเป็นรูปแปรที่หลากหลาย โดยรูปแปรที่พบในตำแหน่งต้นพยางค์ต่างจากรูปแปรที่พบในตำแหน่งท้ายพยางค์

2. จากการเปรียบเทียบรูปแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวัจนลีลาที่ต่างกันพบว่า ในการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาในทุกวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงรูปแปรทั้งหมด 6 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด และมากเป็นอันดับรองลงมาที่เห็นได้ชัดในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์และวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ คือ รูปแปร [v], [w] และ [f] ตามลำดับ แต่ในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง คือ รูปแปร [v], [f] และ [w] ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาทางด้านตำแหน่งพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ ในทุกวัจนลีลาปรากฏรูปแปร 3 รูป คือ รูปแปร [v], [f] และ [w] แต่มีเพียงในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ที่ปรากฏรูปแปรอื่น ๆ ด้วย ซึ่งรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด 2 อันดับแรกในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความและแบบการอ่านคู่เทียบเสียง คือ [v] และ [w] ตามลำดับ ขณะที่ในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ คือ [w] และ [v] ตามลำดับ โดยรูปแปร [w] มีความถี่ในการปรากฏมากกว่า [v] เล็กน้อยเท่านั้น สำหรับในตำแหน่งท้ายพยางค์พบว่า ในทุกวัจนลีลาปรากฏรูปแปร 5 รูป คือ รูปแปร [v], [f], [p], [θ] และอื่น ๆ ซึ่งรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างค่อนข้างชัดเจนในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความและแบบการอ่านคู่เทียบเสียง คือ [v] และ [f] ตามลำดับ แต่ในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุด คือ [f] รองลงมา คือ [v] ซึ่งจะเห็นได้ว่า รูปแปรที่พบทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และรูปแปรอื่น ๆ ส่วนรูปแปร [w] พบเพียงในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น และรูปแปร [p] และ [θ] พบเพียงในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น

เมื่อพิจารณาการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวงจันลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงในทุกวงจันลีลาปรากฏรูปแปรจำนวนทั้งหมด 5 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [ɔ] ในขณะที่เฉพาะในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในทุกวงจันลีลาที่ปรากฏรูปแปรอื่น ๆ ด้วย เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเอง ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ (2525: 131) ที่พบว่า สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาออกเสียงภาษาอังกฤษผิด คือ สาเหตุจากความผิดพลาดในตัวนักศึกษาเอง ได้แก่ การปลั่งเปลหรือเดินเล่อในการออกเสียง หรือพยายามออกเสียงชัดเจนเกินไป เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างออกเสียงรูปแปรแต่ละรูปที่ผู้วิจัยนำมารวมกันเป็นรูปแปรอื่น ๆ ส่วนใหญ่แล้วเพียงรูปแปรละครั้งเท่านั้น อีกทั้งมีการปรากฏรูปแปรอื่น ๆ นี้ในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างเพียงไม่กี่คน ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า ลักษณะการปรากฏเช่นนี้มีสาเหตุมาจากนักศึกษาเอง ซึ่งอาจเป็นความผิดพลาดจากการปลั่งเปลหรือไม่ระวังในการออกเสียง (mistake) หรือจากการไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะออกเสียง จึงออกเสียงตามที่ตนคิดหรือเข้าใจผิดว่าถูก (error) ซึ่ง James (1998: 78-79) ได้อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างความผิดพลาดทั้งสองแบบนี้ว่า ความผิดพลาดแบบ “mistake” เป็นความผิดพลาดที่สามารถแก้ไขได้ เพราะอาจเกิดจากการปลั่งเปลในการใช้ภาษา แต่ “error” เป็นความผิดพลาดที่ไม่สามารถแก้ไขได้ เพราะเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ

นอกจากนี้ยังพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างค่อนข้างชัดเจนในวงจันลีลาแบบการอ่านข้อความและแบบการอ่านคู่เทียบเสียง คือ [v], [w] และ [f] ตามลำดับ ขณะที่ในวงจันลีลาแบบการสัมภาษณ์ คือ [w], [v] และ [f] ตามลำดับ สำหรับในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงพบว่า รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดในทุกวงจันลีลา คือ [v] ส่วนรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากรองลงมาในวงจันลีลาแบบการสัมภาษณ์และแบบการอ่านคู่เทียบเสียง คือ [f] ในขณะที่ในวงจันลีลาแบบการอ่านข้อความ คือ [w]

สำหรับรูปแปรมาตรฐาน [v] นั้น เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏของรูปแปรโดยจำแนกตามวงจันลีลาพบว่า ในวงจันลีลาแบบการสัมภาษณ์ รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏ 153 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.25 ในวงจันลีลาแบบการอ่านข้อความ มีความถี่ในการปรากฏ 212 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53 และในวงจันลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง มีความถี่ในการปรากฏ 237 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 400 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.25 โดยจะเห็นได้ว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดในวงจันลีลาแบบไม่

เป็นทางการ และความถี่ในการปรากฏของรูปแปรมาตรฐานจะมีค่าเพิ่มขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ว่า วจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นทำให้เกิดรูปแปรมาตรฐานมากขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2537: 56-60; 64-72) ซึ่งศึกษาการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย และศรีพิมล คุยดี (2539: 15-21) ซึ่งศึกษาการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ที่พบว่า รูปแปรมาตรฐานมีความถี่เพิ่มขึ้น เมื่อวจนลีลาเป็นทางการมากขึ้น

เมื่อพิจารณาทางด้านตำแหน่งพบว่า ในแต่ละวจนลีลา รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยในตำแหน่งต้นพยางค์พบว่า ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภายใน รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.5 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ปรากฏ 119 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.5 และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ปรากฏ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66 ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภายใน รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ปรากฏ 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.5 และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ปรากฏ 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.5 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะพบในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ก็พบว่า รูปแปรมาตรฐาน [v] จะมีความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏของรูปแปรมาตรฐาน [v] จำแนกตามวจนลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภายใน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ปรากฏ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ปรากฏ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ส่วนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ในวจนลีลาแบบการสัมผัสภายใน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 94 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ปรากฏ 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 และในวจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ปรากฏ 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 โดยจะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะพบในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำหรือสูง รูปแปรมาตรฐาน [v] ก็จะมีค่าความถี่ในการปรากฏเพิ่มมากขึ้นตามวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ดังนั้นผลการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า วัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นทำให้เกิดรูปแปรมาตรฐานมากขึ้น

3. จากการเปรียบเทียบรูปแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันพบว่า ในการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษนั้น ทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงรูปแปรทั้งหมด 5 รูป คือ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ พบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเพราะสาเหตุจากความผิดพลาดของตัวนิสิตเองดังที่ได้กล่าวไปแล้วในสรุปผลการวิจัยข้อที่ 2 ซึ่งรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและมากเป็นอันดับรองลงมาที่เห็นได้ค่อนข้างชัดในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ รูปแปร [v], [w] และ [f] ตามลำดับ แต่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ รูปแปร [v], [f] และ [w] ตามลำดับ โดยจะเห็นว่า ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่น ๆ อย่างชัดเจน

เมื่อพิจารณาทางด้านตำแหน่งพบว่า ในตำแหน่งต้นพยางค์ทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงปรากฏรูปแปร 3 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f] และ [w] ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์ในทั้ง 2 กลุ่มปรากฏรูปแปร 4 รูป ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [p] และ [θ] แต่ในแต่ละตำแหน่งมีเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงเท่านั้นที่ปรากฏรูปแปรอื่น ๆ ด้วย ซึ่งรูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดและมากรองลงมาที่เห็นได้ชัดในตำแหน่งต้นพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [w] และ [v] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [v] และ [w] ตามลำดับ ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [f] และ [v] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [v] และ [f] ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวัจนลีลาพบว่า ในทั้ง 3 วัจนลีลารูปแปรที่พบทั้งในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง ได้แก่ รูปแปร [v], [f], [w], [p] และ [θ] ส่วนรูปแปรอื่น ๆ นั้นพบเพียงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในแต่ละวัจนลีลาเท่านั้น โดยในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างค่อนข้างชัดเจนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

คือ [w], [v] และ [f] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [v], [f] และ [w] ตามลำดับ สำหรับในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความทั้งในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างค่อนข้างชัดเจน คือ [v], [w] และ [f] ตามลำดับ สำหรับในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างชัดเจนในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ คือ [v], [w] และ [f] ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง คือ [v] และ [f] ตามลำดับ โดยจะเห็นว่า ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความและการอ่านคู่เทียบเสียง รูปแปร [v] มีความถี่ในการปรากฏมากกว่ารูปแปรอื่น ๆ อย่างชัดเจนมาก

สำหรับรูปแปรมาตรฐาน [v] นั้น เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏของรูปแปรโดยจำแนกตามประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 231 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.5 ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏถึง 371 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 600 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.83 โดยจะเห็นได้ว่า กลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] มากกว่ากลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า นักศึกษาที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่านักศึกษาที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ และผลการวิจัยนี้ก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของบวร ฉายฉวี (2540 : 51-73) และสุชาดา เสริฐธิกุล (2547 : 28-31) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการแปรของ /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษของคนไทยที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกันที่พบว่า กลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงออกเสียง /l/ ท้ายคำเป็นรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ กล่าวคือ ผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยของสองท่านข้างต้นพบเช่นเดียวกันว่า ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะสามารถออกเสียงได้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

เมื่อพิจารณาทางด้านตำแหน่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำและสูงมีระดับความถี่ในการออกเสียง /v/ เป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยในตำแหน่งต้นพยางค์พบว่า ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 132 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44 ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏถึง 216 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72 ส่วนในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในกลุ่มที่มีประสมการณ์ทาง

ภาษาอังกฤษต่ำ รูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏ 99 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 ขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 155 ครั้งจากการออกเสียงทั้งหมด 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นในตำแหน่งต้นพยางค์หรือท้ายพยางค์ก็ตาม รูปแปรมาตรฐาน [v] นั้นมีความถี่ในการปรากฏหรือถูกใช้ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษโดยกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำจึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏของรูปแปรมาตรฐาน [v] จำแนกตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวัจนลีลาพบว่า ในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 94 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47 ส่วนในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.5 สำหรับในวัจนลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ [v] มีความถี่ในการปรากฏ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.5 ในขณะที่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูง ปรากฏ 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73 โดยจะเห็นได้ว่า ในทุกวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

เพราะฉะนั้นผลการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงจะออกเสียงรูปแปรมาตรฐานมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

4. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง /v/ กับตัวแปรวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษพบว่า ในการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยพิจารณาในแง่มุมต่าง ๆ ได้แก่ พิจารณาการแปรของ /v/ โดยจำแนกตามวัจนลีลา ตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ตามวัจนลีลาโดยควบคุมประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ และตามประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษโดยควบคุมวัจนลีลา ตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการมีความสัมพันธ์กับการแปรเสียงของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ว่า การแปรของเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ และผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับงานของศรีพิมล คุชติ (2539:

20-21) ที่พบว่า ตัวแปรวจนลีลามีความสัมพันธ์กับการแปรของ /l/ ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และงานของสุชาติ เสริฐธิกุล (2547: 28-29) ที่พบว่า ตัวแปร ประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการแปรของ /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาการแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบข้อสังเกตดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ในการออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างใน ตำแหน่งท้ายพยางค์ไม่ปรากฏเสียงรูปแปร [w] เลย ซึ่งอาจเนื่องจาก เป็นที่สังเกตว่าคนไทยทั่วไปมี แนวโน้มที่มักจะฟังหรือออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษเป็นเสมือนเสียงท้าย พยางค์ตาย ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของอังสนา จามิกรณ์ (2532: 18-22) ซึ่งพบว่า ในการออกเสียง พยัญชนะเสียดแทรก ฐานปุ่มเหงือก (alveolar fricative) ท้ายคำยืมภาษาอังกฤษ หากไม่ออกเป็น เสียงรูปแปรมาตรฐานหรือรูปแปรที่เป็นเสียงเสียดแทรกอื่น คนไทยก็มักจะออกเป็นเสียง [t] ซึ่งเป็น เสียงท้ายพยางค์หรือตัวสะกดแม่กตในคำตายในภาษาไทยในอัตราความถี่สูง เช่น ในคำว่า “บัส” (bus) ออกเสียงเป็น [bat] และ “แจ๊ซซ์” (jazz) ออกเสียงเป็น [tæ:t]

ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในภาษาไทย เสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์หรือตัวสะกดแบ่ง ออกได้เป็นเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในคำเป็น ได้แก่ เสียงตัวสะกดในแม่กง กน กม เกย เกอว ซึ่งก็ คือเสียง [ŋ], [n], [m], [j] และ [w] ตามลำดับ โดยจะเห็นได้ว่าทุกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียง เป็ด (sonorant consonant) กล่าวคือ เป็นเสียงที่มีลมผ่านตลอดและมีพลังเสียงมาก (อภิสิทธิ์ ธรรม ทวีธิกุล, 2547: 37) และเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในคำตาย ได้แก่ เสียงตัวสะกดในแม่กก กค กบ ซึ่งก็คือเสียง [k], [t] และ [p] ตามลำดับ โดยจะเห็นได้ว่าทุกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียงปิด (obstruents) กล่าวคือ เป็นเสียงที่ช่องเสียงมีการสกัดกั้นทางเดินของลมปอด ดังนั้นเมื่อพิจารณา เปรียบเทียบระหว่างเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในคำเป็นและตาย จะพบว่าเสียงเสียดแทรกมี ลักษณะร่วมกับเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ในคำตายอย่างชัดเจน คือ ต่างเป็นเสียงพยัญชนะกลุ่มเสียง ปิดเหมือนกัน จึงอาจทำให้คนไทยมักจะฟังหรือออกเสียงเสียดแทรกท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ เป็นเสมือนเสียงท้ายพยางค์ตาย ซึ่งลักษณะการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย

ดังกล่าวนี้จึงอาจเป็นเหตุให้เมื่อกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ หากไม่ออกเสียงเป็นเสียงรูปแปรมาตรฐาน [v] ก็จะเลือกออกเสียงที่ยังคงความเหมือนเสียงท้ายพยางค์ตายได้แก่ เสียง [f] ในอัตราความถี่ที่ค่อนข้างสูง เพราะ [f] เป็นหนึ่งในพยัญชนะกลุ่มเสียงปิดเช่นกัน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างไม่ใช้หรือไม่ออกเสียง /v/ เป็น [w] ในตำแหน่งท้ายพยางค์ อาจจะเป็นเพราะ [w] เป็นเสียงหนึ่งในท้ายพยางค์เป็น

2. จากผลการวิจัยจะสังเกตเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ เป็น [f] มากอันดับรองลงมาจาก [v] ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างอาจต้องการออกเสียง /v/ ให้ใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากที่สุด แต่ไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงดังกล่าวซึ่งเส้นเสียงสั่น ดังนั้นอาจทำให้เมื่อไม่สามารถออกเสียงเป้าหมายได้ กลุ่มตัวอย่างจึงเลือกออกเสียงที่ค่อนข้างคุ้นเคยที่มีในระบบเสียงภาษาไทยและใกล้เคียงกับเสียงเป้าหมายที่สุด ซึ่งก็คือ [f] แทนในอัตราความถี่สูง เพราะ [f] มีสัทลักษณะ (distinctive features) ใกล้เคียงกับ [v] มากที่สุด กล่าวคือ ระหว่าง [f] และ [v] มีสัทลักษณะต่างกันเพียงหนึ่งสัทลักษณะเท่านั้น คือ สัทลักษณะ โนมะ (voiced) โดยขณะออกเสียง [f] เส้นเสียงไม่สั่น [-voiced] แต่ [v] เส้นเสียงสั่น [+voiced]

3. จากผลการวิจัยจะสังเกตเห็นว่า ในการออกเสียง /v/ ต้นพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากรูปแปรมาตรฐาน [v] รูปแปรที่มีความถี่ในการปรากฏมากอย่างเห็นได้ชัดก็คือ [w] ซึ่งปรากฏมากกว่ารูปแปร [f] อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการออกเสียงทับศัพท์คำยืมภาษาอังกฤษที่มี /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ คนไทยมักจะออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ในคำยืมภาษาอังกฤษต่าง ๆ นั้นเป็นเสียง [w] ซึ่งก็คือ เสียง “ว” มากกว่า [f] ซึ่งก็คือ เสียง “ฟ” ดังเห็นได้จากที่ราชบัณฑิตยสถานได้รวบรวมคำศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ โดยได้ระบุเสียงที่คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงคำทับศัพท์ต่าง ๆ นั้นไว้ด้วย ซึ่งพบว่า ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ขึ้นต้นพยางค์ด้วย /v/ คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียง /v/ ต้นพยางค์เป็นเสียง [w] เช่นคำว่า “วาไรตี้โชว์” (variety show) ออกเสียงเป็น [wa:rajti: tɕʰo:] และ “วอลุ่ม” (volume) ออกเสียงเป็น [wo:lum] เป็นต้น จึงอาจสรุปได้ว่า สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /v/ ในคำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นพยางค์เป็น [w] ในอัตราความถี่ค่อนข้างมากอาจเป็นเพราะได้รับอิทธิพลมาจากความคุ้นเคยกับการออกเสียง /v/ ต้นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นเสียง [w]

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษตามตัวแปรวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่างานวิจัยนี้ยังไม่ได้ศึกษาตัวแปรอื่น ๆ อีกหลายประการ และยังมีประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจศึกษาเพิ่มเติมอีก ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ศึกษาการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับการศึกษาอื่น ๆ ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง หรือศึกษาในกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษาของสถาบันอื่น ๆ เพื่อดูว่าในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ จะมีการแปรของ /v/ เกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด และเพื่อดูว่าในการแปรดังกล่าวจะปรากฏรูปแปรใดบ้างและแต่ละรูปแปรจะมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมและละเอียดมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น จากผลการวิจัยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียง /v/ ได้ถูกต้อง คือ ออกเสียงเป็นรูปแปรมาตรฐาน [v] ในตำแหน่งต้นพยางค์มากกว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ ซึ่งสามารถใช้ผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะเสียดแทรกกว่า ในการเรียนการสอน ผู้สอนควรเน้นการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์ โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการออกเสียงดังกล่าวและสามารถออกเสียงดังกล่าวได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2. ศึกษาการแปรของ /v/ ในคำภาษาอังกฤษของคนไทยตามตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ระดับการศึกษา เป็นต้น เพื่อดูว่าตัวแปรทางสังคมต่าง ๆ นี้มีผลต่อการแปรเสียง /v/ หรือไม่อย่างไร

3. ศึกษาการแปรเสียงอื่น ๆ ที่ไม่มีหรือไม่ปรากฏเป็นพยัญชนะต้นและ/หรือท้ายพยางค์ในระบบเสียงภาษาไทยตามตัวแปรทางสังคมต่าง ๆ เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ระดับการศึกษา เป็นต้น เพื่อดูว่าตัวแปรทางสังคมต่าง ๆ นี้มีผลต่อการออกเสียงที่ไม่มีในระบบภาษาไทยของคนไทยหรือไม่อย่างไร

4. ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการออกเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ เพราะจากการวิจัยนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้กลวิธีในการออกเสียง /v/ ให้ง่ายขึ้น โดยการตัดเสียง แทนที่เสียงด้วยเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ และเพิ่มเสียง จึงน่าสนใจที่จะศึกษาว่า ปรัชญาการใช้กลวิธีใดบ้างในการออกเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ และแต่ละกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้มีความถี่มากน้อยต่างกันเพียงใด

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กาญจนา นาคสกุล. 2524. ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จรัลวิไล จรุงโรจน์, ม.ล. 2549. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จารุจิตต์ ชีรพร. 2536. การใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อพัฒนาทักษะการอ่านในใจเพื่อการ
สื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดบางหญ้าแพรก จังหวัด
สมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2536. การใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อพัฒนาทักษะการอ่านในใจเพื่อการ
สื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดบางหญ้าแพรก จังหวัด
สมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง The English Language Institute of America. 1973.
The New Grolier Webster International Dictionary of the English Language.
New York: McGraw-Hill Book Company, Inc.

จินดา เสงสมบุญ. 2542. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ฐานิตา พิณเจริญพันธุ์. 2549. การเปรียบเทียบการแปรตามวัจนลีลาของการออกเสียงควบกล้ำใน
ภาษาอังกฤษระหว่างผู้พูด 3 กลุ่มในอุษาคเนย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ณรงค์ คงชาติ. 2526. สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์. อ้างถึง Ward, I. C. 1972. **The Phonetics of English.**
Cambridge: Heffer and Sons. Ltd.

เทียนมณี บุญจุน. 2548. **สัตศาสตร์: ระบบเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย.**

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ทิพย์วรรณ จรรยาสุภาพ. 2525. **การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก**

ภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง. วิทยานิพนธ์

อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

น้ำทิพย์ กิงการวัฒน์. 2541. **การเปลี่ยนแปลงของภาษา: ภาษาอังกฤษผ่านกาลเวลา.**

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2541. **การเปลี่ยนแปลงของภาษา: ภาษาอังกฤษผ่านกาลเวลา.**

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Anttila, R. 1972.

An Introduction to Historical and Comparative Linguistics. New York:

The MacMillan Company.

บวร ฉายถวิล. 2540. “การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำใน

ภาษาอังกฤษ: การศึกษาเปรียบเทียบนิสิตปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน.” ใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (บรรณาธิการ).

ศาสตร์แห่งภาษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 51-73.

ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. 2540. **ภาษาทัศน.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. 2548. **การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ.**

พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง

Bronstein, A. J. 1960. **The Pronunciation of American English.** New York: Appleton

Century-Crofts, Inc.

พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา. 2545. แบบจำลองระบบคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ: การนี้รู้คำเชิงทดลอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชนี มาลาภิษ. 2540. “การแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษในการอ่านข้อความของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.” ใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (บรรณาธิการ). ศาสตร์แห่งภาษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 74-96.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2544. การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. 2547. ภาพรวมของการศึกษาศาสตร์และภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เพ็ญสินี กิจคำ. 2547. การออกเสียงและการรับรู้สระเดี่ยวภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

_____. 2549. ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

วรารักษ์ คล้ายปิ่น. 2548. การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้และไม่ใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อการเรียน โรงเรียนมูลนิธิวิญญูวิทยา จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วิจิตร ภาณุพงศ์. 2526. ระบบเสียง: เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 3. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วิญญู วงษ์เนตร. 2543. การเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวเสียงยาวในการพูดภาษาไทยกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรัญธร นิมไพบูลย์. 2539. การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (tʃ, dʒ, ʃ) ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ เป็นผู้หญิงไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. 2537. การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลา และพื้นฐานการศึกษา. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีพิมล ดุษดี. 2539. การแปรของ (l) ในพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล. 2548. การออกเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนนทรีวิทยา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมพิศ เอมเจริญ. 2544. การแปรของ (θ) และ (ð) ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. 2544. การแปรของ (θ) และ (ð) ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. อ้างถึง Williams, G. 2535. "Thai Pronunciation of English." ภาษาและภาษาศาสตร์ 11 (1): 83-94.

สุชาดา เจริญธิกุล. 2547. การออกเสียง /l/ ท้ายคำภาษาอังกฤษในบริบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษของผู้พูดคนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างกัน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนันทา มั่นเสกวิทย์. 2527. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5 - การอ่าน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

แสงจันทร์ ตรีภูกุล. 2529. การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวัจนลีลา: การศึกษาการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ. เอ็ม. ใน ก.ท.ม.. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Labov, W. 1972. *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

องอาจ ไร่โลม. 2541. การแปรของ (ง) ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. 2547. สัทวิทยา: การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2549. *สัทศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ THOMSON LEARNING. แปลจาก Ladefoged, P. 2006. *A Course in Phonetics*. 5th ed. Boston: Heinle & Heinle.

อมร ทวีศักดิ์. 2542. *สัทศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2533. *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2544. *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2545. **ภาษาในสังคมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2545. **ภาษาในสังคมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง Joos, M. 1961. **The Five Clocks, a Linguistic Excursion into the Five Styles of English Usage**. New York: Harcourt, Brace and World.

_____. 2549. **กว่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (พิมพ์แจกในงานเกษียณอายุราชการ ศาสตราจารย์ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กันยายน 2549).

อังสนา จามิกรณ์. 2532. **การแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก: กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัปสร เตียวเจริญกิจ. 2548. **การแปรของ /r/ ในภาษาฝรั่งเศสตามวจนลีลาและชั้นปีของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง จรัลวิไล จรุงญโรจน์, ม.ล. 2542. **ความสัมพันธ์ระหว่างประเภททางไวยากรณ์ของคำนามกับระบบบริหารของผู้พูดภาษาไทยและภาษาอังกฤษ**. คุษุณีนิพนธ์ปริญาเอก สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Beebe, L. M. 1980. "Sociolinguistic variation and style shifting in second language acquisition." In G. Loup, and S. H. Weinberger. (eds.). **Interlanguage Phonology**. Cambridge: Newbury House Publisher, 378-388.

Chunsuvimol, B. and N. Ronakiat. 2000. **Stylistic Variation of (f) and (v) in the English of Thai Students**. Faculty of Liberal Arts, Thammasat University.

- James, C. 1998. **Errors in Language Learning and Use**. New York: Addison Wesley Longman Inc.
- Labov, W. 1972. **Sociolinguistic Patterns**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Laver, J. 1994. **Principles of phonetics**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lin, Y. H. 2001. "A Constraint Based Approach to Chinese Speakers' Acquisition of English Word-initial Consonant Clusters." **Concetrict** 27 (2): 1-33. อ้างใน
ฐาณิตา พิณเจริญพันธุ์. 2549. การเปรียบเทียบการแปรตามวงนลีลาของการออกเสียง
ควบกล้ำในภาษาอังกฤษระหว่างผู้พูด 3 กลุ่มในอุษาคเนย์. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Pike, K. L. 1976. **Phonemics**. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Schilling-Estes, N. 2002. "Investigating Stylistic Variation." In J. K. Chambers, P. Trudgill, and
N. Schilling-Estes. (eds.). **The Handbook of Language Variation and Change**.
Oxford: Blackwell Publishers, 375-401.
- Trudgill, P. 1974. **The Social Differentiation of English in Norwich**. Cambridge:
Cambridge University Press.
- Yim-on, Y. 2002. **English Phonetics and Phonology**. Bangkok: Bangkok University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจประสพการณ์ทางภาษาอังกฤษ

แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง : กรุณากรอกข้อมูลต่อไปนี้ ตามความเป็นจริง

(1) เพศ

(2) ชื่อ-นามสกุลของนิสิต

(3) สาขาวิชาเอก

(4) ชั้นปีที่

(5) หมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อนิสิตได้.....

(กรุณากรอกหมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อกับนิสิตได้ เนื่องจากนิสิตบางคนจะได้รับเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ดังนั้นจึงต้องการหมายเลขโทรศัพท์เพื่อใช้ในการติดต่อกลับไปหานิสิตที่ได้รับเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง)

ตอนที่ 2 แบบสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ

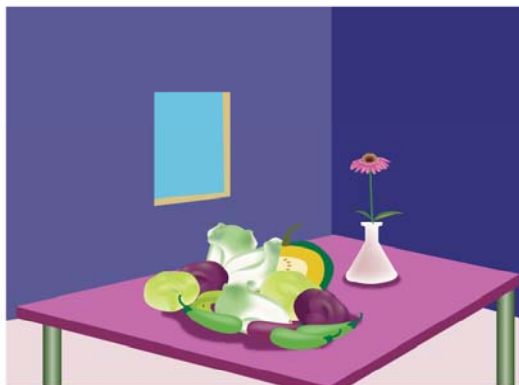
คำชี้แจง : คำถามต่อไปนี้ต้องการถามเกี่ยวกับประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ กรุณาทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงช่องว่างต่อไปนี้ตามระดับความมากน้อยของประสบการณ์จริงของนิสิต ระดับคะแนน 5 คือ มีประสบการณ์มากที่สุด และระดับคะแนน 1 คือ ไม่เคยมีประสบการณ์เลย

	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	ไม่เคยเลย
	5	4	3	2	1
1. นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียนชั้นอนุบาล					
2. นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล					
3. นิสิตได้เรียนเสริมพิเศษวิชาภาษาอังกฤษล่วงหน้าก่อนการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ ที่โรงเรียน					
4. นิสิตเคยเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติ					
5. นิสิตเคยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่โรงเรียน					

	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	ไม่เลย
	5	4	3	2	1
6. นิสิตเคยรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษ					
7. ในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษนิสิตได้สนทนาตลอดเวลาด้วยภาษาอังกฤษกับเพื่อนและครู					
8. ครูที่สอนภาษาอังกฤษพูดภาษาอังกฤษกับนิสิตขณะสอน					
9. นิสิตได้เรียนร่วมกับชาวต่างชาติในชั้นเรียน					
10. นิสิตได้เรียนพิเศษเสริมวิชาภาษาอังกฤษ					
11. นิสิตเคยเดินทางไปต่างประเทศ					
12. ในการไปต่างประเทศนิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษ					
13. นิสิตเคยไปศึกษาที่ต่างประเทศเป็นระยะเวลาติดต่อกันนานกว่า 1 เดือน					
14. นิสิตได้ไปศึกษาหรือไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษอยู่เป็นประจำ					
15. นิสิตดูภาพยนตร์หรือวิดีโอเสียงภาษาอังกฤษ					
16. นิสิตดูรายการข่าวหรือสารคดีภาคภาษาอังกฤษ					
17. นิสิตดูรายการบันเทิงภาคภาษาอังกฤษ					
18. นิสิตฟังรายการข่าวหรือสารคดีภาคภาษาอังกฤษทางวิทยุ					
19. นิสิตฟังเพลงภาษาอังกฤษ					
20. นิสิตฝึกพูดภาษาอังกฤษจากเทปหรือสื่ออื่น ๆ ซึ่งสอนเป็นภาษาอังกฤษ					
21. นิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือ เขียน อย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวัน					
22. นิสิตมีโอกาสได้สนทนากับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ					
23. นิสิตเคยร่วมกิจกรรมทางรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ที่ต้องสนทนากับผู้จัดรายการเป็นภาษาอังกฤษ เช่น โทรศัพท์เข้าไปร่วมกิจกรรม					
24. นิสิตเคยร่วมกิจกรรมนอกเวลาที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การโต้วาที หรือ ตอบปัญหาชิงรางวัล					
25. นิสิตเคยเข้าร่วมกิจกรรมประเภท English camp					
26. นิสิตอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					

	มากที่สุด	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	ไม่เคย
	5	4	3	2	1
27. นิสิตอ่านนิตยสารหรือหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ					
28. นิสิตได้ติดต่อกับเพื่อนต่างชาติทางจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ					
29. นิสิตได้ติดต่อกับเพื่อนต่างชาติทาง e-mail เป็นภาษาอังกฤษ					
30. นิสิตได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาหรือเล่นเกมส์ทางอินเทอร์เน็ต					

ภาคผนวก ข
รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์

ภาพผนวกที่ 1 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 1

ภาพผนวกที่ 2 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 2

ภาพผนวกที่ 3 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 3

ภาพผนวกที่ 4 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 4

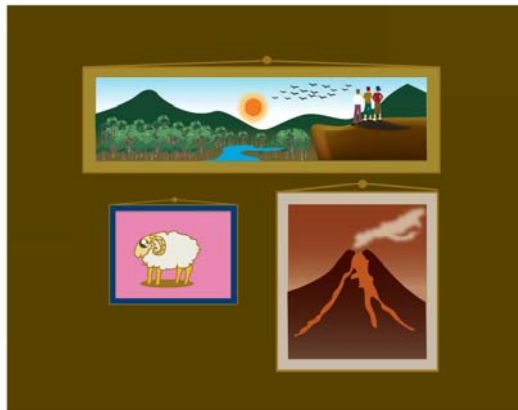
ภาพผนวกที่ 5 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 5

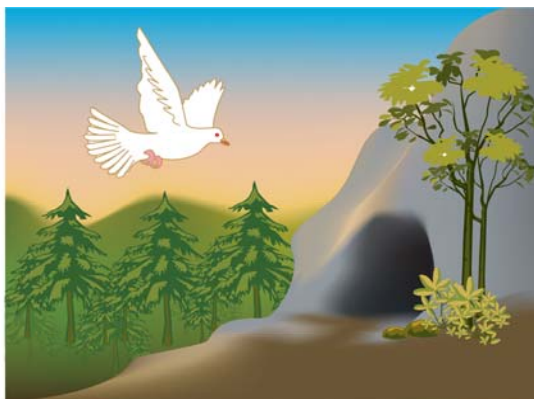
ภาพผนวกที่ 6 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 6

ภาพผนวกที่ 7 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 7

ภาพผนวกที่ 8 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 8

ภาพผนวกที่ 9 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 9

ภาพผนวกที่ 10 รูปภาพที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์รูปที่ 10

ภาคผนวก ค

รายการคำศัพท์พร้อมความหมาย

รายการคำศัพท์พร้อมความหมาย

- picture = รูปภาพ
- detective = นักสืบ
- restaurant = ภัตตาคาร, ร้านอาหาร
- view = วิวทิวทัศน์
- flower = ดอกไม้
- dove = นกพิราบ
- rose = ดอกกุหลาบ
- grey = สีเทา
- van = รถตู้
- love = รัก
- Japanese food = อาหารญี่ปุ่น
- cave = ถ้ำ
- vase = แจกัน
- bat = ค้างคาว
- waiter = บ็อย, บริกร
- vampire = ฝีดูดเลือด
- clock = นาฬิกา
- wave = คลื่น
- street = ถนน
- sheep = แกะ
- violet = สีม่วง
- wall = ฝาผนัง
- serve = เสิร์ฟอาหาร
- tree = ต้นไม้
- violin = ไวโอลิน
- beach = ชายหาด
- give = ให้, มอบ
- blood = เลือด
- volcano = ภูเขาไฟ
- black = สีดำ

ภาคผนวก ง

ข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้อ่านออกเสียง

ข้อความภาษาอังกฤษ

My name is Susan. I have long black hair and violet eyes. I work as a vet in a hospital in the capital, but I live in a village. In an old farmhouse, I grow flowers and vegetables which I always give to my neighbors. I love almost everything in the country such as fresh air, very friendly people, and so on. However, the traffic in the country is awful. I often leave home before six and do not arrive at the hospital until half past eight. In the hospital, a lot of people have their dogs vaccinated against rabies. On my vacation, I always drive the van, which I bought twelve weeks ago, to visit my grandparents. Certainly, they are still alive and incredibly strong. Then in the late afternoon, I sometimes take them to a lake close by a vineyard. It is so peaceful and attractive. For me, it is the wonderful holiday.

ภาคผนวก จ

รายการคู่เทียบเสียงที่ใช้อ่านออกเสียง

รายการคู่เทียบเสียง

1. leave	leaf	16. has	have
2. map	mat	17. prove	proof
3. van	fan	18. file	vile
4. brain	brave	19. bag	bat
5. see	she	20. bet	vet
6. fight	five	21. great	grave
7. salt	vault	22. his	hit
8. save	safe	23. feel	veal
9. hope	soap	24. believe	belief
10. nine	vine	25. cake	bake
11. let	leg	26. base	vase
12. ways	wave	27. look	book
13. very	fairy	28. pays	pave
14. ran	rang	29. vain	pain
15. hat	vat	30. sent	wen

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นางสาวหรินฟ้า รongวิริยะพานิช
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 20 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร
ตำแหน่งปัจจุบัน	พนักงานสายวิชาการ (อาจารย์)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร